

ရေထက်အောင် ဝင်ရန်နှင့်လှည့်ကန်ကျန်း

ဥဒါနိယောဂံ

ဝိနိယောဂံ

(နည်းပညာတက္ကသိုလ်)

စီစဉ်သည်။

ဇော်ထက်အောင်

စပ်ရန်နိုင်နှင့်လျှို့ဝှက်ကျွန်း

(ဇာတ်လမ်းဆောင်စက်စက် ၈/ဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု)

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

၁၉/၂၁ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
ဖုန်း - ၇၀၅၄၈၃

အခန်း (၁)

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၇၀၀၉၀၉၊ မျက်နှာရုံးစွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၁၂၀၉၀၉
 ၂၀၀၉ ခု နိုဝင်ဘာလ၊ အုပ်စု-၅၀၀၊ တန်ဖိုး-၁၃၀၀၊ ဒီဇိုင်း-ဦးသု(ဝဿန)၊ ကာလာခွဲ-
 အီဒီယံ၊ စာအုပ်အုပ်စု-မောင်မောင်၊ ဦးနှင်းဆွေ(၀၉၀၃၂)၊ ပန်းလက်ဆောင်စာပေ၊ ၅၁၆/၀၊ ဖုလဲ
 (၄)လမ်း ၁/ဥက္ကလာ၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ထုတ်ဝေ၍ ဦးကျော်လွင်(၀၅၅၇၃)၊ စေတနာအား(၆)တော်
 အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉လမ်း-ရန်ကင်းမြို့၊ အုပ်စုနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်ပါသည်။ ပထမအကြိမ်

“ထုတ်ဝေသည်စာအုပ် ကတ်တလောက် အညွှန်း” (CIP)

စက်ထက်အောင်
 စပ်ရန်နိုင် နှင့် လျှို့ဝှက်ကျွန်း / စက်ထက်အောင် - ရန်ကင်း
 ပန်းလက်ဆောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉ ၊
 ၇၂ - စာ၊ ၁၂၇ x ၁၇၄ စင်တီ
 (၁) စပ်ရန်နိုင် နှင့် လျှို့ဝှက်ကျွန်း

၀၉၅-၈၇

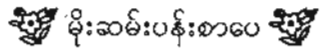
ကောင်းကင်ပြာပြာသည် ကြည်လင်သန့်စင် သာယာ
နေသည်။

တောက်ပသော နေခြည်လက်တံနုနုများသည် ဖရစ်
ပင်လယ်အော်ပေါ်၌ ထိုးဖြာကျဆင်းလျက်ရှိနေပေသည်။

ဟိုးဗားခရစ်ဖရေယာဉ်တစ်စီးသည် ရေပြင်ပေါ်၌ လျှပ်တိုက်
ပြေးလွှားမောင်းနှင်လျက်ရှိသည်။

ဆတ်သွားဖူးကျွန်းသို့ ဟိုးဗားခရစ်ဖရေယာဉ်က ဦးတည်
မောင်းနှင်၍နေ၏။

ရေယာဉ်ပေါ်၌ ရေယာဉ်မောင်းသူ လူငယ်တစ်ဦးနှင့်
စပ်ရန်နိုင်တို့ လိုက်ပါလာကြသည်။ စပ်ရန်နိုင်သည် သူ တစ်
ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသေးသည့် နေရာဒေသ သစ်တစ်ခုသို့
ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေယာဉ်ဘေး၌ ပင်လယ်ပျော် ငှက်များ လေဟုန်ပီး၍ ပျံသန်း၍နေကြသည်။

ကျွန်းအနီးသို့ ဟိုးဗားခရစ်ရေယာဉ် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချဉ်းကပ်လာသည်။

စိမ်းစိုသည့် သစ်ပင်ကြီးများ ထူထပ်စွာပေါက် ရောက်နေ သည့် သစ်တောအုပ်ကြီးများကို ဦးစွာမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် မြင်ကွင်းများကို သေချာစွာကြည့် ရှုနေမိ သည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌လည်း ထူးဆန်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဤနေရာသည် လွင်တီးခေါင်နေရာ တစ် ခုဖြစ်မည်ဟုသာ သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။ အထင်နှင့်အမြင် လုံးဝ ကွဲလွဲနေသဖြင့် စစ်ရန်နိုင် အံ့ဩသွားရသည်။

ရေယာဉ်မောင်းသူဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ ပေါက်နေတာ တကယ် ကော ဟုတ်ရဲ့လား”

ရေယာဉ်မောင်းသူက ရယ်မောလိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ပါတယ် . . သူတို့ဆိုမှာ စက်ယန္တရားကြီးတွေ အပြည့်အစုံရှိတယ် အစ်ကို။ သူတို့က အဲဒီစက်ယန္တရားကြီး တွေကို အသုံးပြုပြီး ကျွန်းပေါ်က အရာအားလုံးကို ဖန်တီး ပြုပြင်ထားကြတယ်။

အင်း . . သူတို့ဆိုတာက သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေကို ပြောတာပါ။ အစ်ကိုလဲ သိထားတယ်မဟုတ်လား”

ဤကျွန်းပေါ်၌ရှိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လိုအပ်သည့် အရာမှန်သမျှကို အောင်မြင်စွာ ဖန်တီးစွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း

ရှိသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်၌ အရေးကြီးသော တာဝန်တစ်ခုဆောင်ရွက်ပေးရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကို အရေးကြီးသော လုပ်ငန်း တာဝန်တစ်ခု လုပ် ဆောင်ပေးရန်အတွက် ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ငှားရမ်းထား ပေသည်။ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်က ဆတ်သွားဖူးကျွန်းသို့ အလွယ်တကူ လာရောက်နိုင်ရန် ဟိုးဗားခရစ်(ဖ်)ရေယာဉ် တစ်စီး ကြိုတင် စီစဉ်ပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ရန်နိုင်သည် သတ်မှတ်ထားသော နာရီ၌ ဟိုးဗားခရစ်(ဖ်)ရေယာဉ်ဖြင့် ခရီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သူ့ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်နေမည်ဟု အကြောင်းကြားထားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် နံနက်စာပါ အသင့်ပြင်ဆင်ထား ပေးပါမည်ဟု မှာကြားခဲ့သည်။

နံနက်စာကောင်းကောင်း စားရန်အတွက် စစ်ရန်နိုင် တွေးလိုက်မိသည်။

စစ်ရန်နိုင်ရေယာဉ်မောင်းသူအား -

“ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်မှာ လူ ဘယ်နှစ်ယောက် အထိ ရှိသလဲ”

ရေယာဉ်မောင်းသူ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“ခြောက်ယောက်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ နောက်ထမင်းချက် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ရှိသေးတယ်။ သူ့ရဲ့နာမည်က ဒေါ်သဇင်တဲ့ . .။ ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးဖို့ ဒေါ်သဇင်က တာဝန်ယူထားရတယ်။ မနေ့တုန်းကပဲ ကျွန်းပေါ်ကို လူနှစ်ယောက် ရောက်လာကြသေးတယ်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်

ယောက်ပဲ။ အမျိုးသမီးကတော့ အတော်လေး ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်”
ဟိုးဗားခရပ်(ဖိ)ရေယာဉ်သည်ကမ်းခြေသဲသောင်ပြင်ပေါ်

သို့ထိုး၍တက်သွားသည်။ ထို့နောက်ညင်သာစွာရပ်၍သွားသည်။

ကမ်းခြေရှိ ကြိမ်တဲအိမ်ငယ်ကလေး တစ်လုံးအတွင်းမှ
အရပ်ခပ်ပုပု၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် လူတစ်ဦးထွက်လာသည်။ ထိုလူသည်
ဟိုးဗားခရပ်(ဖိ)ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာနေသည်။

ထိုလူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် -

ဒေါက်တာ “စံသာမြတ်” ဖြစ်မှန်း စစ်ရန်နိုင် ခန့်မှန်း
လိုက်သည်။

သဲသောင်ပြင်ပေါ်၌ ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခြေတစ်ဘက်
တော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြင့် လျှောက်လာနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဟိုးဗားခရပ်(ဖိ) ရေယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်
သည်။

ညာလက်ကို ဆန့်၍ ကမ်းပေးလိုက်ရင်းမှ -

“ကျွန်တော် စစ်ရန်နိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျား အချိန်မီ ရောက်လာတဲ့ အတွက်
ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် ဒေါက်တာ စံသာမြတ်ပါ။
ဒေါ်သဏ္ဍာက ခင်ဗျားအတွက် မနက်စာ အသင့်ပြင်နေပါပြီ”

ဟိုးဗားခရပ်(ဖိ)ရေယာဉ်ကျွန်းပေါ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား
သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ နောက်မှ
လိုက်ပါသွားသည်။

သဲသောင်ပြင်၏အထက်၌ ကွန်ကရစ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
လူသွားလမ်းငယ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုကွန်ကရစ် လမ်းကို သစ်ပင်အုပ်

ကြီးများကြားမှ ဖြတ်၍သွားပြီး နှစ်ထပ် တိုက်အိပ်ကြီးတစ်လုံး၏
အိမ်ရှေ့အထိဖောက်လုပ်ထားသည်။

သစ်ပင်များမှာ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်၍နေသည်။
အကိုင်းအခက်အရွက်များမှာလည်း ထူးခြားစွာ စိမ်းစို၍နေ သည်။

သစ်ပင်များကြားမှနေ၍ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့
စစ်ရန်နိုင်လှမ်း၍မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သေချာစွာ
မမြင်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေပေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သစ်ပင်အုပ်ကြီးများကြည့်ရင်းမှ
“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒါလောက်စိမ်းစိုတဲ့ အပင်မျိုးတွေ

ပေါက်နေတာ အံ့ဩစရာပဲ။ ဒီအပင်မျိုးတွေက ဒီဒေသမျိုးမှာ
ပေါက်ရောက်တယ်ဆိုတာကလဲ သဘာဝပုံမှန်ဖြစ်စဉ်မှမဟုတ်တာ”

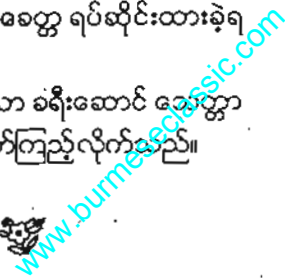
ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ပြန်၍ရင်းပြသည်။
“တကယ်တော့ . . . ဒါဟာ သဘာဝပုံမှန်ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်

မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာရှိတဲ့ အဆင့်မြင့် စက်မှုသိပ္ပံနည်း
ပညာသုံး စက်ကိရိယာတွေကို အသုံးပြုပြီး “သီးသန့်ရာသီဥတု” ကို
ဖန်တီး တီထွင်ခဲ့ကြတယ်။ မြို့ပြ ဒေသတွေအတွက် ရာသီဥတုထိန်း

သိမ်းရေးနည်းပညာတွေကိုပါ ကျွန်တော်တို့ရာဇဝေတွေ့ရှိခဲ့ကြပါတယ်။
အဆင့်မြင့် စက်မှုသိပ္ပံနည်းပညာနဲ့ စက်ကိရိယာပစ္စည်းတွေရဲ့
အကူအညီနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရာသီဥတုကို လိုသလို ဖန်တီးနိုင်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကုန်ကျစရိတ်က အဆမတန်ကြီးမားလွန်းတယ်။ ဒါကြောင့်
ရာသီဥတုထိန်းချုပ်ရေး စီမံကိန်းတွေကို ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်းထားခဲ့ရ
တယ်”

စစ်ရန်နိုင်၏လက်ထဲ၌ ပါလာသော ခရီးဆောင် သေတ္တာ
ကလေးကို ဒေါက်တာစံသာမြတ်က တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တာဝန်ယူရမယ့် လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ် တဲ့ပစ္စည်းကိရိယာတွေအားလုံး ခင်ဗျားရဲ့ သေတ္တာလေးထဲမှာ အပြည့်အစုံပါလာတာသေချာပါတယ်နော်...”

“ဓာတ်ပုံလုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းမှန်သမျှကိုအသေးငယ်ဆုံးဖြစ် အောင်ချုံ့ထားပါတယ်။ ဒါမှသယ်ရပြန်ရတဲ့အခါမှာ ဝန်မကျယ်တော့ပဲ ပိုပြီး အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်း မှန်သမျှ ဒီသေတ္တာ ထဲမှာ အားလုံး အပြည့်အစုံပါပါတယ်။ ပစ္စည်း တွေက သိပ်သေးနေလို့ ဒီသေတ္တာလေးတစ်ခုတည်းနဲ့တင် လုံ လောက် နေတာပါ။ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်...နောက်ပိုင်းမှာ ဒါထက် ပိုပြီး သေးငယ်လာကြဦးမှာပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်တယ်ဗျို့၊ ပညာရှင်တွေက ပစ္စည်းတွေကို အသေးငယ် ဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူပြီး ပစ္စည်းရဲ့တန်ဖိုးကိုတော့ ဈေးမြှင့်ပြီး ရောင်းလာကြတယ်”

နောက်ဆုံးသစ်ပင်အုပ်ကြီး တစ်ခုကိုဖြတ်ကျော် လိုက်ကြ သည်။

ထိုအခါတွင်မှ -

အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးကို စစ်ရန်နိုင် သေချာ စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

အဝါနရောင် ဆေးသုတ်ထားသော ကွန်ကရစ် အဆောက် အအုံကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

သေချာစွာကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်ဟုပင်မဆိုနိုင်ပေ။

အရပ်ရစ်မျက်နှာသို့ ပြန်ကားလျက်တည်ဆောက် ထား သော ဧရာမအဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“အဆောက်အအုံကြီးက အတော်ကျယ်မယ်လို့ထင်တယ်”

“မြေပေါ်အထပ်နှစ်ထပ်မှာ အခန်းပေါင်းသုံးဆယ်ရှိတယ်။

မြေအောက်ခန်းထဲမှာတော့ မီးခံသံမဏီသို့လျှောက် ခန်းတွေနဲ့ ဝက်မှုသံပုံပညာကိရိယာပစ္စည်းတွေနဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်း တွေရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံလောက်ပြည့်စုံတဲ့ နေရာအကျယ် အဝန်း ရှိပြီးသားပါ”

“ဒီကျွန်းက အတော်ကျယ်သလား”

“ဧက ငါးရာလောက်တော့ ရှိမယ်။ ကျွန်းဘစ်ကျွန်းလို့ သတ်မှတ်နိုင်လောက်တဲ့ အကျယ်အဝန်းမျိုးတော့ မရှိပါဘူး”

အဆောက်အအုံကြီး၏ အတွင်းဘက်ပိုင်းသို့ ဝင် လိုက်မိ လျှင် မျက်နှာကျက်ပေါ်၌ ခိုတွယ်လျက်ရှိသော အင်းဆက်ပိုးမွှား သဏ္ဍာန်အရာကလေးများက အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြသည်။

သေးငယ်သော ထိုပစ္စည်းကလေးများသည် ရှုပ်သံ မှန်ဘီလူးများ၊ မိုတူရီဝှေ့လှိုင်းလွှတ်ပစ္စည်းများ၊ အနီအောက်ရောင် ခြည်ပစ္စည်းများဖြစ်ကြသည်။

ထိုပစ္စည်းကလေးများသည် ဘက်ပေါင်းစုံသို့ ရွေ့လျားနိုင် စွမ်းရှိကြသည်။ ပင်မဝင်ပေါက်ခန်းမအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသူ တစ်ဦးအား အနီးကပ်ထောက်လှမ်းနိုင်စွမ်း ရှိပြီး သက်ဆိုင်ရာသို့ ရျက်ခြင်း သတင်းပို့နိုင်စွမ်းရှိသည့် အဆင့်မြင့်အချက်ပေး အီလက် ထရွန်းနစ်ထောက်လှမ်းရေး ကိရိယာများပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က လက်ညှိုးဖြင့်ညွှန်ပြ၍ -

“ဒီလိုအသေးစားပစ္စည်းကလေးတွေက ကျုပ်ရဲ့အဆောက် အအုံ နေရာအနံ့မှာရှိတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ အပူရှိန်ပြောင်းလွှဲလာရင်၊

အလင်းရောင် ပြောင်းလဲသွားရင်၊ မကောင်းတဲ့ အနံ့အသက် တစ်မျိုးမျိုး ဝင်လာရင် သူတို့က ချက်ခြင်း အချက်ပေးတော့တာပဲ”

“ညဘက်မှာဆိုရင် အခန်းထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခု တွေ့တာနဲ့ အချက်ပေးနိုင်စွမ်းရှိတယ်..”

“ဆက်သွယ်ရေးယာဉ်ဆိုလို့ ဟိုးဗားခရပ်(၆)ယာဉ် တစ်စီးပဲရှိတာလား”

“နောက်ထပ် မော်တော်ဘုတ်တစ်စီး ရှိပါသေးတယ်။ အရေးပေါ်ကိစ္စမှာ အသုံးပြုဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မသုံးဖြစ်လှပါဘူး။ သူ့ကို လှေအိမ်ထဲမှာပဲ ထည့်ပြီး သိမ်းထားရတာက များပါတယ်။ ဟိုးဗား ခရပ်(၆) ရေယာဉ်ကတော့ ဒီကျွန်းကို လာမယ့် ဧည့်သည်တွေကို သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးဖို့နဲ့ ရိက္ခာပစ္စည်းတွေ သယ်ယူပေးတဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုတယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသည် မြေညီထပ်ခန်းမဆောင်ကြီး၏ အစွန်းတစ် ဘက်ရှိ စားသောက်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

စားပွဲပေါ်၌ လူသုံးယောက်စာအတွက် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်၍ ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့အလုပ်က ချက်ခြင်း ပဲခရတော့မှာလား.. ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

“အော်ပရေးရှင်းကိစ္စက ဒီညပဲ စပြီး လုပ်ကြမှာပါ။ ကျွန်တို့ ကျုပ်တို့ရဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေကိုတော့ နံနက်စာစားပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်နေသော ထိုင်ခုံလွတ်နေရာကို ဒေါက်တာစံသာမြတ်က လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရင်းမှ -

“ကျွန်တော်နဲ့အတူ မနက်စာအတူ စားလေ့ရှိတဲ့လူကတော့ ဒေါ်သဉ္ဇာပါပဲ။ သူက မနက်တစ်ချိန်တည်းပဲ ကျွန်တော်နဲ့အတူ စားတာပါ။ ဒေါ်သဉ္ဇာ အခုပဲရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

အော်တိုမက်တစ် ဝဲခါးတစ်ချပ် နံရံမှ ညင်သာစွာ ပွင့်၍လာသည်။ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး သည် ငွေလင်ဗန်းတစ်ချပ်ကို လျက်စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ငွေလင်ဗန်းအတွင်း၌ သစ်သီးဖျော်ရည် ထည့်ထားသည်။ ဖန်ချိုင့်တစ်ခု၊ ကြက်ဥ၊ ဝက်အူချောင်းနှင့် ဝက်သား ကင်များ၊ ပုစွန် ကြောက်များ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ပြားများ။

ထိုအမျိုးသမီးက စစ်ရန်နိုင်အား ခေါင်းအသာညှိတ် ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူမ၏ပါးစပ်မှ စကားတစ်စွန်းမျှ ပြောခြင်းမရှိပေ။ ဒေါက်တာစံသာမြတ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“စစ်ရန်နိုင် . . . ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်က ထမင်းချက် တာဝန်ယူထားတဲ့ ဒေါ်သဉ္ဇာပါ။ သူက ဆွံ့အ.နားမကြား ဖြစ်နေပေမယ့် တကယ်တော်တဲ့ အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက မတ်တတ်ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်၏ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်၍ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ နေခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ စားပွဲပေါ်၌ တင်၍ ပြင်ဆင်ပေးပြီး ဒေါ်သဉ္ဇာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် မျက်မှောင်မသိမသာ ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ဆွံ့အ.နားမကြားသော ဒေါ်သဉ္ဇာကို မည်သည့် အတွက်

www.burmeseclassic.com

ကြောင့်ထမင်းချက်အဖြစ်ရွေးချယ်၍ခန့်ထားရလေသနည်း။

ဧရပတ်လည်ဝန်းရံထားသော ကျွန်းငယ်လေးတစ်ခုပေါ်၌ ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည်လူမသိ၊ သူမသိနေထိုင်နေသည်။ သူတွင် လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားလိုသည့် အကြောင်း အချက်များရှိနေမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

နောက်ထပ်မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာ၌ -

တတိယမြောက်လူတစ်ဦးရောက်လာသည်။

ထိုလူသည်ဒေါ်သဉ္ဇာပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာသည် လမ်းလျှောက်တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် အခန်းထဲသို့ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်ကထိုင်နေရာမှထ၍ရပ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကပြုံး၍သော အမူအရာဖြင့်

“ကျွန်တော်မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ နန်းဝတီမြို့ကလာတဲ့ စစ်ရန်နိုင်ပါ။ ဒါက..ဒေါ်သဉ္ဇာပါ စစ်ရန်နိုင်” စစ်ရန်နိုင်က ဒေါ်သဉ္ဇာကို မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်မိသည်။

သူမ၏အသက်မှာ (၇၀)ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။

သူမ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ အရေးအကြောင်းများထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေသည်။ လက်များကမတည်မငြိမ်ရှိနေသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာနှင့် အရပ်အမောင်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာ၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ဆံပင်များမှာ ဖြူဖွေး လျက်ရှိနေကြသည်။

ရိုးသား၍ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်လုံးများကို စစ်ရန်နိုင် တွေ့နေရသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာက လိုက်လံစွာပြုံး၍ -

“အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် စစ်ရန်နိုင်။ နန်းဝတီမြို့ကို မရောက်ဖြစ်တာလည်း အတော်ကြာသွားပြီကွယ်။ အခြေအနေတွေ တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သတင်းစကားအဖြစ်နဲ့ သိရတယ်”

ဒေါ်သဉ္ဇာ၏အသံမှာ သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသော အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ နားထောင်၍ နှစ်လိုဖွယ်ရာရှိသော အသံဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က အလိုက်သင့်ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... နန်းဝတီမြို့ကြီးတစ်မြို့ဆိုတော့ စီမံကိန်းလုပ်ငန်းတွေများပြားတဲ့ နေရာဒေသတစ်ခုပါပဲ”

သုံးဦးသား နံနက်စာ စားသောက်နေချိန်အထိ ထမင်းချက် အမျိုးသမီး ဒေါ်သဉ္ဇာပြန်၍ ဝင်မလာသည်ကို စစ်ရန်နိုင် သတိပြုမိသည်။

ဒေါ်သဉ္ဇာနှင့် ဒေါ်သဉ္ဇာတို့ အဆင်ပြေပုံမရဟု စစ်ရန်နိုင် ကောက်ချက်ချမိသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သစ်သီးစုံဖျော်ရည်ကို အရသာခံ၍သောက်ရင်း ဒေါ်သဉ္ဇာအား ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ည ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်ကြမယ့် အော်ပရေးရှင်း လုပ်ငန်းအားလုံးကို မှတ်တမ်းတင်ဖို့၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့၊ ဗွီဒီယိုရိုက်ပေးဖို့အတွက် စစ်ရန်နိုင် ရောက်လာတာပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အားရသောလေသံဖြင့် -

“အခု.. အော်ပရေးရှင်းလုပ်ငန်းအောင်မြင်သွားတယ်ဆိုမှ ရင် ကျွန်တော်တို့မှာ ပြည့်စုံတဲ့ မှတ်တမ်းတွေ ရှိထားဖို့ လိုအပ်တယ်လေ”

ဒေါ်သဉ္ဇာကလက်ကာပြလိုက်ပြီး -

“နေပါဦး...မင်းလုပ်ကိုင်မယ့် အော်ပရေးရှင်း လုပ်ငန်းဟာ မအောင်မြင်ဘဲနဲ့ ပျက်စီးသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်ကော..”

“ကျွန်တော်မှာ ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရတဲ့ နေ့တွေ၊ ရက်တွေ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒေါ်သဉ္ဇာကို ခဏခဏ ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ”

ဒေါ်သဉ္ဇာက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် -

“မှန်ပါတယ်။ ဒီလပိုင်းတွေထဲမှာ မင်း... ငါ့ကို ပြောခဲ့တာ အကြိမ်မနည်းတော့ပါဘူး။ အခု... မင်းလုပ်ငန်း တွေဟာ ငါ့ကုန်ကျ ထားခဲ့ရတဲ့ ငွေတွေပြန်ရအောင် လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ငါ့အနေနဲ့ ငွေတွေကို မိုက်မိုက်မိမိ ဖြန့်တီးပစ်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး -

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို ပြောနေရတာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာဗျာ..”

ရုတ်တရက် -

မျက်နှာကြက်၌ တပ်ဆင်ထားသော အချက်ပေးကိရိယာမှ အနီရောင်စီးပွင့်ကလေး လင်းလိုက် မှိန်လိုက်ဖြင့် အချက်ပြသည်။ အချက်ပေးသံရှည်ပါဆက်တိုက်ပေါ်၍ လာသည်။

xxxxxx

အခန်း (၂)

အချက်ပေးသံများသည် မြေအောက်ခန်း၏ အနောက်တက် မှဖြစ်သည်။

မြေအောက်တိုက်ခန်းအတွင်းသို့ အရေးပေါ်ဆင်း ရသည့် ကြောင်လိမ်လှေကားမှ တစ်ဆင့် ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဦးဆောင်၍ ပြေးဆင်းသွားသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန် သွက်လက်လှ ပေသည်။

ကြောင်လိမ်လှေကားတွင် မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန်မျှသာ တွန်းလင်း၍နေသည်။

မြေအောက်တိုက်ခန်းအတွင်းသို့ရောက်လာကြသည်။
လုံးဝကျိုးပြားခြားနားလွန်းလှသည့် နေရာသစ်တစ်ခု သို့
ရောက်ရှိလာသကဲ့သို့စစ်ရန်နိုင်ခံစားလိုက်ရသည်။
အပေါ်ထပ်နှင့်အောက်ထပ်သည်လွန်စွာမှပင်ကွာခြားလွန်း
လှပေသည်။

သီးသန့်ကမ္ဘာတစ်ခုဟုပင်ထင်မှတ်မှားလောက်ပေသည်။
အခန်းများအားလုံး၌တောက်ပသောမီးရောင်များလင်း၍
နေသည်။

အခန်းများအားလုံးတွင် သံမဏိတံခါးကြီးများ တပ်ဆင်
ထားသည်။ နံရံများအစိမ်းရောင်ဆေးချယ်ထားသော ဓာတ်ငွေ့ပိုက်
လှိုင်းများတပ်ဆင်ထားသည်။

သံမဏိတံခါးကြီးများမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်ထိန်းချုပ် စနစ်ဖြင့်
အဖွင့်အပိတ်ပြုလုပ်ပေးသော တံခါးကြီးများ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ဝင်သွားသည့် သံမဏိတံခါးကြီး
အတွင်း စစ်ရန်နိုင်ပြေးဝင်လိုက်ပါသွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်ရောက်သွားသည့်နေရာမှာ -
လွန်စွာကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသည့် ခွဲစိတ်ခန်းမ ဆောင်ကြီး
တစ်ဆောင်ဖြစ်နေပေသည်။

ခန်းမကြီး၏အလယ်ကောင်သည် ကျယ်ပြန့်သော ကွက်
လပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌အနိမ့်မှအမြင့်သို့
တစ်ဆင့်စီမြင့်တက်သွားသည့်ထိုင်ခုံများပြုလုပ်ထားသည်။

ထိုင်ခုံများကို စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံပတ်၍ တည်ဆောက် ထား
သည်။

THEATRE ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း၏အလယ်ကောင်၌ သံမဏိခွဲစိတ်စားပွဲကြီးတစ်လုံး
ရှိသည်။ လူတစ်ရာခန့်သည် ထိုင်ခုံများပေါ်၌ထိုင်၍ ခန်းမကြီး၏
အလယ်ကောင်၌ ရှိနေသည့် သံမဏိခွဲစိတ် စားပွဲကြီးကို ကောင်းစွာ
ကြည့်ရှုနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

THEATRE ခန်းမဆောင်ကြီး၏အမြင့်မှာပေလေးဆယ်
ခန့်မြင့်မားနေပေသည်။

ဤနေရာသည် အဆင့်မြင့် ခေတ်မီခွဲစိတ်ခန်းမကြီး တစ်ခု
ပင်ဖြစ်သည်။

ခွဲစိတ်ကုသခန်း၌ တပ်ဆင်ထားသည့် ပစ္စည်းကိရိယာမှာ
အဆင့်မြင့်ခေတ်မီကိရိယာချည်းပင်ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းများမှာ လိုအပ်
ချက်မရှိအောင် လွန်စွာမှပင် ပြည့်စုံလှပေသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းမဆောင်၏အလယ်၌လူနှစ်ဦးရပ်နေကြသည်။
သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အသက်သုံး
ဆယ်အရွယ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး...။

ထိုလူနှစ်ဦးသည်ခွဲစိတ်စားပွဲအနီး၌ရပ်နေကြသည်။
သူတို့နှစ်ဦး၏အမူအရာမှာမလုံမလဲနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။
ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏အသံကကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

“ဟေ့..မင်းတို့က ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”
ဒေါက်တာစံသာမြတ်က လှေကားတစ်များမှ ဝှန်ကျော်၍
ဆင်းသွားသည်။

“မင်းတို့က ခွင့်ပြုချက်မရှိပဲနဲ့ ဒီအထဲကို ဘာဖြစ်လို့ဝင်လာ
ကြတာလဲ”

လူရွယ်ဖြစ်သူက မပွင့်တပွင့်လေသံဖြင့် -

“ဒီလိုပါ . . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေနားမှာ ရေကူးနေကြတာပါ။ အဲ . . . နွယ်နီချိုက ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ကြရအောင်ဆိုပြီး ဒီအခန်းထဲဝင်လာ ခဲ့ကြတာပါ။ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ အပြစ်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒီနေ့ညမှာပဲ ဒီခွဲစိတ်ခန်း ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ကြမှာ မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် မကျေမနပ်ဖြင့် သက်ပြင်း တစ်ချက် လေးလံစွာချလိုက်သည်။

တို့နောက်စစ်ရန်နိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး -

“စစ်ရန်နိုင် . . . သူက ဗသုန်ပါ။ အရိုးအထူးကု ကျွမ်းကျင် သူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီဘက်က အမျိုးသမီးကတော့ ဓာတုဗေဒပညာရှင် နွယ်နီချိုပါ။ အဲ . . . သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မနေ့ကမှ ရောက်လာကြတာပါ။ ကျုပ်ကလဲ သူတို့ကို ဒီနေရာတွေ လိုက်မပြုရသေးဘူး”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ကျုပ်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ဒီအခန်းထဲ ဝင်မလာသင့်ကြဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ အချက်ပေး ကိရိယာတွေက အချက် ပေးလိုက်လို့ ကျုပ်မှာ အခု အလုပ်ရှုပ်သွားရပြီ”

နွယ်နီချိုက ခါးကိုကိုင်ညှိ၍ -

“ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ်ကတည်းက စစ်ရန်နိုင်က အချိုး အစား ပြေပြစ်လှသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အချိုး အစားကို သတိထား မိသည်။

ဗသုန်သည် အားကစားသမားတစ်ဦး၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ် ထည်မျိုးရှိသူဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်လျစ်တောင့် တင်းကြံ့နိုင်မှု ရှိသည်။ ရုပ်ရည်ပြေပြစ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

နံနက်စာမစားမီ ရေဆင်းကူးခြင်းပင် ဖြစ်မည်ဟု စစ်ရန်နိုင် တွေးလိုက်မိသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စစ်ရန်နိုင်နှင့် ထပ်မံမိတ်ဆက်ပေး သည်။

“ဟောဒါကတော့ စစ်ရန်နိုင်ပါ။ သူကတော့ ဒီည အော်ပရေးရှင်းကိစ္စအားလုံးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူမယ်။ ဗွီဒီယို ရိုက်ယူမယ်။ အသံ သွင်းထားမယ် . . . လိုအပ်တဲ့ မှတ်တမ်း မှတ်ရာအားလုံးကို ဆောင်ရွက် ပေးမယ်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က ဗသုန်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

နွယ်နီချိုက လှပစွာ ပြုံး၍ လက်ကမ်းပေးသဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်ရသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသူ များပင် ဖြစ်မည်ဟု စစ်ရန်နိုင် တွေးလိုက်မိသည်။

x x x

တတ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ထားခဲ့ရသော နံနက်စာကို ဒေါက်တာ စံသာမြတ်နှင့် စစ်ရန်နိုင်တို့နှစ်ဦးသား ဆက်၍ စားသောက်ကြသည်။ စားသောက်ပြီးစီးလျှင် -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ထိုင်ခုံနောက်မှ ဝှံ့မှိုလိုက်သည်။

“နောက် ငါးမိနစ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေ တွေ့ကြရ အောင်။ ကျုပ်တို့ကိုးနာရီခွဲမှာ တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးရအောင်”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခွဲစိတ် ကုသမှု အဖွဲ့မှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က နဖူးတစ်ချက် တွန်လိုက်ပြီး -

“အင်း . . . နွယ်နီချိုကတော့ ဆရာဝန်မဟုတ်ဘူး။ သူက ဓာတ်ခွဲခန်းကျွမ်းကျင်ပညာရှင် တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူက

ခွဲစိတ်တဲ့အချိန်မှာတော့ သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးအဖြစ်တာဝန်ယူပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီကို အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရောက်လာဖို့ ကျွန်ုပ်ါသေးတယ်။ သူက ဒီမနက်ပိုင်းမှာတင်ရောက်ရမှာ .. အခုချိန်ထိတော့ သူရောက်မလာသေးဘူး”

ဒေါ်သဉ္ဇာ စားသောက်ပြီးစီးသည်နှင့် စားသောက် ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။
စင်ရန်နိုင်က -
“ဒေါ်သဉ္ဇာကတော့ ခွဲစိတ်ကုသမှု အဖွဲ့ဝင်တစ် ယောက်ပဲလား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မော လိုက်သည်။

“လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တကယ်တော့ ဒေါ်သဉ္ဇာ ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အေးဖွဲ့လွန်သိပ္ပံသုတေသနဌာနမှာ သူ့ရဲ့ငွေအများအပြားကို ထည့်ပေးထားခဲ့ပါတယ်”

စင်ရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် -
“သူက ငွေကြေးအလုံးအရင်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ပေးထားရတာလဲ”

“အဖြေကတော့ ရှင်းပါတယ် စင်ရန်နိုင်။ သူကလည်း ထာဝရ အသက်ရှင်နေချင်လို့ပဲပေါ့”

“ကျွန်တော်အားလုံး ထာဝရ အသက်ရှင်နေချင်ကြတဲ့ ငွေတွေချည်းပဲမဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ ဒေါ်သဉ္ဇာက ကျုပ်တို့ရဲ့ အေးဖွဲ့လွန်သိပ္ပံပညာရပ်အပေါ်မှာ သံသယမရှိ ယုံကြည်ထားသူတစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ သုတေသနပြုချက်၊ စမ်းသပ်တွေ့ ရှိချက်တွေအပေါ်မှာ

လုံးဝယုံကြည်မှုရှိသူဖြစ်တယ်။ လူ့အသက်ဖိစေရင် သန်ရှည်ဆန်နိုင်မှုရဲ့ အဓိကလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်တို့က ရှာဖွေတွေ့ရှိထားပြီလို့ ယူဆထားတယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သူ၏ရှည်လျားသော လက်ချောပံ့များကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း -

“သူရဲယုံကြည် ယူဆချက် မှန်ပါစေလို့ပဲ ကျုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒီနေ့ညမှာတော့ အဖြေကို တိတိကျကျ သိကြရတော့မှာပါ။ ဒီနေ့ည ခွဲစိတ်ကုသစမ်းသပ်ချက်ကို ဒေါ်သဉ္ဇာပါ ဆင်းလာပြီး ကြည့်လိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

“ကိုးနာရီခွဲဖြို .. ကျုပ်တို့ အစည်းအဝေးခန်းထဲ သွားကြရအောင်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စကြိုလမ်းအတိုင်း ဧရိမှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

* * *

အစည်းအဝေးခန်းထဲ၌ အမျိုးသားလေးဦးနှင့် အမျိုးသမီး ဘစ်ဦး စားပွဲဝိုင်းတစ်ခု၌ ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်နှင့် စင်ရန်နိုင်တို့ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် စကားစဖြတ်လိုက်ကြသည်။

စင်ရန်နိုင်အနေနှင့် ဗဟုသုတနှင့် နွယ်နီချိုကိုသာ သိထားသည်။ ကျန်လူသုံးဦးမှာ သူ့အတွက် လူစိမ်းများဖြစ်နေ ပေသည်။ ထိုလူများသည် ဤကျွန်း၌ အမြဲတမ်းတာဝန်ထမ်း ဆောင်နေသူများ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စတင်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ .. ဒေါက်တာ မင်းဝေပါ။ သူက အာကာသ လွန်းယုံ

www.burmeseclassic.com

ယာဉ်တွေပေါ်မှာ ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ နည်းပညာ ရပ်မှာ ကွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါ။

ဒေါက်တာမင်းဝေသည် အသက် (၅၅) နှစ်ခန့်အရွယ် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ မျက်လတ်တက်ကြွသော အမူအရာမျိုး ရှိသည်။ ဦးခေါင်း လက်မှတ်ဆံပင်များဖြူစပြုနေပေပြီ။ မျက်နှာထားကြည်လင်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတတ်ပုံရသည်။

ထို့ပြင် ငယ်နစဉ်အခါက အချိုးသမီးများ နှစ်သက်မည့် ရုပ်ရည်မျိုး ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်မည်မှာ သိသာထင်ရှား၍ နေသည်။

ဒေါက်တာမင်းဝေက ပြုံး၍ စစ်ရန်နိုင်ကို ခပ်တင်းတင်း ကိုင်၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် နွယ်နီချိုနှင့် ဗသုန်တို့ကြားရှိ ထိုင်ခုံ၌ ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဒေါက်တာမင်းဝေသည် နွယ်နီချိုလို မိန်းကလေး ချောချောလေးများနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ်နေထိုင်ရခြင်းကို သဘောကျ နှစ်သက်ကျေနပ်ပုံရှိသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စားပွဲ၏ညာဘက်အစွန်းသို့ လျှောက်သွားပြီး လူရွယ်ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူ ဒေါက်တာ ဆက်မော်ပါ။ သူလဲ ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။ ဒေါက်တာမင်းဝေရဲ့ လက်ထောက် အကူအဖြစ် တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာဆက်မော်က စစ်ရန်နိုင်အား စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး မိတ်ဆက်ရန် တစ်ဦးသာ ကျန်တော့သည်။

“ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဒေါက်တာ ထက်ခေါင်ပါ။ သူက ကျုပ်ရဲ့လူနာ ဘယ်အချိန်စတင် အသက်ဝင်လာပြီဆိုတာကို ပြောပါ လိမ့်မယ်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြီးစီးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါက်တာ

ထက်ခေါင်က လူနာကို တာဝန်ယူပြီး ကုသမှု ပေးသွားပါလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာထက်ခေါင် ထိုင်နေရာမှ ထလာသည်။

စားပွဲတစ်ဘက်မှ နေ၍ လှမ်းပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

သူ၏အသက်မှာ လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“ဒေါက်တာ အာကာရော မရောက်သေးဘူးလား”

“အခုထိ မရောက်သေးပေမယ့် .. ဒီကိုရောက်လာမှာ သေ

ချာပါတယ်။ အင်း .. ဒီနေ့ညမှာ အစားထိုးခွဲစိတ် ပြောင်းလဲကုသမှု

လုပ်မယ်ဆိုတာ သူမေ့မနေပါစေနဲ့လို့ တော့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က နဖူးကြောများ တွန့်လိုက်ပြီး -

“သူရောက်မလာခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ လုပ်လို့

မနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း မှ

မီးကရက်ဖူးကို ထုတ်ယူသည်။ မီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ် ယူပြီး

ရွှေရောင်မီးခြစ်ဖြင့် ခြစ်၍ မီးညှို့ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ် နံရံတစ်ခုရှေ့သို့ လျှောက်သွားသည်။

စက်ခလုတ်ခုံပေါ်မှ ခလုတ်အချို့ကို နှိပ်သည်။

နံရံပေါ်ရှိ စကရင်ချပ်ပေါ်၌ လူသားတစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်

အစိတ်အပိုင်းများ အသေးစိတ်ကို ဖော်ပြထား သည့် ရုပ်ပုံပေါ်လာ

သည်။

ထိုရုပ်ပုံသည် ဘက်ပေါင်းစုံမှ ပြောင်း၍ လှည့်ပြီး ပေါ်လာ

သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

“ကဲ .. ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆွေးနွေးပွဲလေး စ.လိုက်ကြရ အောင်။

ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်က ငှားရမ်းခေါ်လာခဲ့ပေမယ့် ဘာကိုလုပ်ရမယ်

ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ရှင်းမပြရသေးဘူးလေ...

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စစ်ရန်နိုင်ဘက်သို့ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လိုက်ပြီး -

"စစ်ရန်နိုင်...ခင်ဗျားကိုကျုပ်ဘာတွေများပြောထားပါသလဲ" စစ်ရန်နိုင်က သွက်လက်စွာပင်ပြောလိုက်သည်။

"ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဆေးပညာလောကနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့အစဉ်အလာပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ခုလုပ်ပါကော့မယ်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းအသီးသီးကိုအခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ခွဲစိတ်ပြောင်းလဲတပ်ဆင်ပေးမယ့် ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်ငန်းကြီးကို လုပ်ဆောင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအော်ပရေးရှင်းတစ်ခုလုံးကို ဓာတ်ပုံ၊ ဝီဒီယိုနဲ့ရိုက်ပြီး အသံဖမ်းမှတ်တမ်းတင်ထားမယ်လို့ပြောခဲ့ပါတယ်"

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

"အဲဒီ စကားလုံးတွေအားလုံး အမှန်ပါပဲ စစ်ရန်နိုင်။ ဒီကိစ္စကြောင့်လဲဒီကျွန်းပေါ်မှာ အထူးကျွမ်းကျင်ထက်မြက်တဲ့ဆေးဘက်ဆိုင်ရာပညာရှင်ကြီးတွေကိုဖိတ်ခေါ်စုစည်းထားရတာပါ။ သက်ဆိုင်ရာဆေးဝါးကုမူနည်းပညာရပ်တွေမှာ အင်မတန်ထက်မြက်ထူးချွန်တဲ့ဟောဒီက ဆရာဝန်ကြီးသုံးဦးက ဒီကျွန်းပေါ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့လပေါင်းအတော်ကြာကြာကတည်းက ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်..."

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခွဲစိတ်ပြောင်းလဲတပ်ဆင်ပေးတဲ့အခါမှာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ အခက်အခဲ၊ ပြဿနာတွေကို ကြိုတင်ပြီး လေ့လာသုတေသန ပြုနေခဲ့ကြပါတယ်။ ဒေါက်တာဗသုန်နဲ့ နွယ်နီချိုတို့က မနေ့ကပဲရောက် လာကြပါပြီ။ ဒေါက်တာအာကာဟာ ဒီနေ့ပဲရောက်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့အော်ပရေးရှင်း

ရှင်းလုပ်ငန်းကို ဒီနေ့ညမှာပဲ စပြီး အကောင်အသည်ဖော်မှာပါ"

စစ်ရန်နိုင်က လှမ်း၍မေးသည်။

"ကျွန်တော် မေးစရာတစ်ခုရှိပါတယ်"

"မေးပါ... စစ်ရန်နိုင်"

"အရေးကြီးတဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုတွေလုပ်မယ်ဆိုရင် မနက်စောစောပိုင်းမှာပဲ လုပ်လေ့ရှိကြပါတယ်။ လူနာအနေနဲ့ ညပိုင်းမှာ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ထားရင် ကျန်းမာရေးပိုပြီး ကောင်းမွန်တယ်လို့ သိထားရပါတယ်။ အခု... ဒေါက်တာ တို့ရဲ့ အော်ပရေးရှင်းက ညဘက်မှ လုပ်ကြမှာဆိုတော့ ပုံမှန်ခွဲစိတ်ကုသမှု အစဉ်အလာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်"

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ရယ်မောလိုက်ပြီး -

"ဒီအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ စစ်ရန်နိုင်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူနာဟာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကျော် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ"

စစ်ရန်နိုင် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားရသည်။

"ခင်ဗျာ... နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်... အိပ်နေ ခဲ့တယ်။

ဟုတ်ရဲ့လား... ဒေါက်တာ"

"ဟုတ်ပါတယ်... အတိအကျပြောရရင် သူဟာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်သုံးနှစ်တိတိ အိပ်ပျော်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အေးဖွဲ့လွန်သိပ္ပံသုတေသနဌာနနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကျွမ်းတဝင်ရှိထား ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စဟာ အံ့သြစရာ အကြောင်းလုံးဝမရှိပါဘူး"

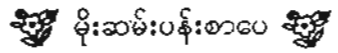
စစ်ရန်နိုင်က -

"လူတွေသေဆုံးသွားတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့က အေးဖွဲ့လွန်နည်းစနစ်... အဲဒါသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဒီလူဟာ အာနာကတ်ကားလီ... ခင်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ပြီး အသက်ရှင်လာနိုင်မယ်လို့ပဲ မျှော်လင့်

ယူဆထားကြတယ်။ ဆေးသိပ္ပံ ပညာဟာ တိုးတက်အောင်မြင် ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီအေးဖွဲ့လွန်အလောင်းကောင်တွေက ပြန်ပြီး အသက် ရှင်လာမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ထားကြတယ်။ အဲဒီ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ကြိုးစားနေကြတဲ့ အေးဖွဲ့လွန်ဆေးသိပ္ပံပညာ ရှင်တွေ အေးဖွဲ့လွန်သုတေတန အဖွဲ့တွေဟာ အခုဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်များများ ရှိနေကြပါပြီ။ အဲဒီလို အဖွဲ့အစည်းတွေထဲမှာတော့ ဒေါက်တာ့ရဲ့ အေးဖွဲ့လွန်သိပ္ပံ သုတေသနဌာနဟာ ငွေကြေးအရ အအောင်မြင်ဆုံးနဲ့ ရှေ့ဆုံးကနေ ရပ်တည်နေတဲ့ သိပ္ပံသုတေ သနဌာနဆိုတာ သိထားရပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်ပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်.. စင်ရန်နိုင်။ ခင်ဗျားပြောတာ အားလုံးအမှန် ပါပဲ။ ကဲ.. ဒေါက်တာမင်းဝေရေ.. ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ ဒီညမှာ ဘာတွေလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားကြတယ်ဆိုတာ စင်ရန်နိုင်ကို ရှင်းပြပေးလိုက်ပါ”

ဒေါက်တာမင်းဝေက ထိုင်ရာမှ ထူ၍ရပ်လိုက်သည်။
“အေးဖွဲ့လွန် တိုက်ခန်းထဲမှာထည့်ထားတဲ့ အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရွေးထုတ်ယူမယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကတော့ အသက်နှစ် ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦးရဲ့ ရုပ်အလောင်းပါပဲ။ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကတည်းက သေဆုံးခဲ့တဲ့ လူတစ် ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လိုအပ်နေတဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း မှန်သမျှကို ကျွန်ုပ်တို့က ခွဲစိတ်ပြီး ပြောင်းလဲတပ်ဆင်ပေးကြပါတယ် - ခွဲစိတ်ပြောင်းလဲမှု မှန်သမျှကိုလဲ အေးဖွဲ့လွန်စနစ်နဲ့ပဲဆောင် ရွက်ပေးမှာဖြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကတည်းက ရှိနေခဲ့တဲ့ အေးဖွဲ့လွန် အခြေအနေနဲ့ပဲ အော်ပရေရှင်းလုပ်ကြွယ်။ ပြီးတော့မှ အပူရှိန်ကို တဖြည်း ဖြည်းချင်းနဲ့ မြှင့်တင်ပေးရမယ်။

ဆတ်မှတ် ထားတဲ့ အပူချိန် အခြေအနေကို ရောက်လာတာနဲ့ နှုတ်နုလုံးကို လျှပ်စစ်စီးကြောင်းလွှတ်ပြီး နှိုးပေးမယ်။ အဲဒီအခါမှာ သေဆုံးနေခဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပြန်ပြီး နိုးထရှင်သန်လာမှာဖြစ်တယ်” ဒေါက်တာဗသုန်က ဝင်၍ပြောလိုက်သည်။

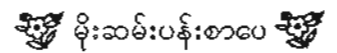
“ဒီပေမယ့် .. ဒေါက်တာအာကာ မရဲ့ဘူးဆိုရင် တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာတစ်ခုမှ ဆက်လုပ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ..။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ အဓိက အနောက်” ဖြစ်နေလို့ပဲ”

စင်ရန်နိုင်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် -
“သူက အဓိကဦးနှောက် ဟုတ်လား”
ဒေါက်တာဗသုန်က ဆက်၍ပြောသည်။

“ဒေါက်တာအာကာဟာ ဦးနှောက်အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးပါ။ လူနာရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ် ရောဂါကြောင့် မှတ်စီးနေခဲ့တယ်။ လူနာရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ လိုအပ်တဲ့ အခြားအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ပြောင်းလဲခွဲစိတ် တပ်ဆင်ပေးရသလို သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်ကိုပါ အစားထိုးလဲလှယ်ပေးရဦးဖို့လိုသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးနှောက်အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ဦး ကျွန်တော်တို့မှာ မဖြစ်မနေ လိုအပ်တယ်”

“ဒီကိစ္စဟာ အတော်ခက်ခဲလို့လား”
ဓာတုဗေဒပညာရှင် နွယ်နီချိုက ဝင်၍ဖြေသည်။

“ဒေါက်တာအာကာဟာ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ဦးနှောက်ကို အစား ထိုးလဲလှယ် ခွဲစိတ်ကုသ တပ်ဆင်ပေးတဲ့နေရာမှာ တော်တော်များ မှု အောင်မြင်မှုရထားခဲ့ဖူးသူပါ။ ဦးနှောက် အစားထိုးလဲလှယ်မှုနဲ့ ဆက်သက်တဲ့ သူ့ရဲ့ဟောပြောပို့ချက် ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နား ထောင်ဖူးခဲ့ပါတယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် -

မျက်နှာကြက်၌ အစိမ်းရောင် အချက်ပြမီးပွင့် ကလေးတစ်
ပွင့်လင်း၍လာသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်တည်ငြိမ်စွာပင် ရှိ၍နေသည်။

“ဟော...ဒါက ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ ပြီဆိုတဲ့
အကြောင်း ဒေါသဖင်က အချက်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒေါက်တာအာကာက
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

မကြာခင်မှာပင် -

အစည်းအဝေးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ကြားသော အမူအရာဖြင့်
လူတစ်ဦး လှမ်း၍ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုလူက လက်ဆွဲအိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ချလိုက်သည်။

ဒေါက်တာအာကာက လေသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် -

“ကဲဟေ့...ဘယ်လိုလဲ။” တစ္ဆေရဲတိုက်” ထဲက အခြေအနေ
တွေက ဘာတွေ့ထူးခြားနေပြီလဲ”

သူက ရှိနေသူအားလုံးကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် -

ဒေါက်တာအာကာ၏ ပါးစပ်မှ လေသံခပ်ကြမ်းကြမ်း ထပ်မံ
ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဗသုန်၊ မင်းက ဝါမရှိတဲ့ အချိန်မှာ နွယ်နီချိုကို
သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံစည်နေတာ မဟုတ်လား”

xxxxx

အခန်း (၃)

အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် -

ဦးနှောက်အထူးကု ဆရာဝန် ဒေါက်တာအာကာ၏ အကျင့်
စရိုက်ကို စစ်ရန်နိုင်ကောင်းစွာ သိရှိလိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာအာကာသည် အရက်အမျိုးအစား ကောင်း
ကောင်းကို နှစ်ခြိုက် ခုံမင်စွာ သောက်တတ်သူ ဖြစ် သည်။ ပါးစပ်မှ
လည်း ကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးများကို ရေရွတ်ပြောဆိုတတ်သည်။

ဒေါက်တာအာကာသည် မည်သည့်အရာကိုမှ အလေး
အနက်ထားတတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ဒေါက်တာအာကာပြောသော စကားအရ
ဒေါက်တာအာကာ၊ နွယ်နီချို၊ ဗသုန်တို့သုံးဦးကြား၌ မပြေလည်သော
ပြဿနာတစ်ခုရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း စစ်ရန်နိုင်ကောင်းစွာ သိသည်။

ဒေါက်တာအာကာသည် မိန်းမချော၊ မိန်းမလှများ ကိုတွေ့

လျှင်စိတ်ဝင်စားတတ်သည့်လူစားမျိုးထဲကလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

အချိန်မှာမွန်းတိမ်းခါစအချိန်သာရှိသေးသည်။

ဒေါက်တာအာကာအတော်လေးမူးနေပြီဖြစ်သည်။

ညပိုင်း၌ အရေးကြီးသော ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို သတိရလေမည်လားမသိပေ။

စစ်ရန်နိုင်သည်ဒေါက်တာအာကာနှင့်စကားပြော၍အဆင်မပြေနိုင်ဟု တွက်ဆလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဒေါက်တာထက်ခေါင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ထက်ခေါင်က နှစ်လိုဖွယ်ရာပြုံး၍ -

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ကျွန်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်းစကားပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ... ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကတော်တော်လေး သာယာတယ်”

ကျွန်းပေါ်သို့ စစ်ရန်နိုင်နှင့် ထက်ခေါင်တို့ စကား တပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

ကောင်းကင်ပြင်၌ ပြာလုံကြည်လင်၍နေ၏။

ရာသီဥတုက နွေးထွေးသာယာလျက်ရှိနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေအေးကို အားပါးတရရှုရှိုက်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က စကားစလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာစံသာမြတ်နဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆက် သွယ်မိကြတာလဲ”

ထက်ခေါင်က -

“ဒီနှစ်ပိုင်းမှာမှ သူ့ကျွန်တော် သိကြတာပါ။ သူ့ရဲ့အေးဖွဲ့လွန်နုဝရတ်ဆေးသိပ္ပံ သုတေသနဌာနက ဆေးပညာ လောကထဲမှာ နာမည်သတင်း ထင်ရှားကျော်ကြားနေတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းအရလည်း မြင့်မားနေတယ်လေ”

စစ်ရန်နိုင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး -

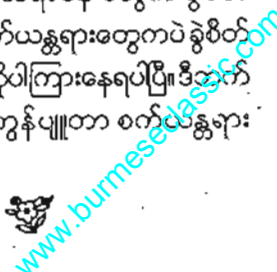
“နုဝရတ်” ဆေးသိပ္ပံ သုတေသနဌာန ထင်ရှားကျော်ကြားတာဟာ ငွေကြေးပြည့်စုံဝေဟင်္ဂတင်းမှုရှိတာ တစ်ခုတည်းကြောင့်ပါ။ ကျန်တဲ့အပိုင်း ဘာမှမရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအချက်ကို နားလည်သဘော ပေါက်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လုပ်ငန်းပိုင်းအရ လိုချင် တယ်လို့ ကမ်းလှမ်းလာတော့ ကျွန်တော်တောင် အံ့အားသင့်သွားရတယ်။ ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်ဟာ လွန်တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဒီကိစ္စကို တစ်ဦးတည်းကျိတ်ပြီး ငြိစည်နေခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

“လူသေအလောင်းတွေကို အေးဖွဲ့လွန်အခန်းတွေထဲမှာ အေးခဲပြီး ထိန်းသိမ်းထားဖယ်။ ဒီကိစ္စမှာ အလုပ်အများ ကြီးမလိုအပ်ပါဘူး။ ကွန်ပျူတာနဲ့ စက်ကိရိယာတွေက အလိုအလျောက် ဆောင်ရွက်သွားကြမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“မှန်ပါတယ်။ နောက်လာမယ့် နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ သာမန်ခွဲစိတ်မှု၊ ကုသမှုတွေကို လူသားဆရာဝန် တွေက ခွဲစိတ်ပေးနေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကွန်ပျူတာ စက်ယန္တရားတွေကပဲ ခွဲစိတ်ကုသပေးသွားတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသံတွေကိုပါ ကြားနေရပါပြီ။ ဒီဘက်ခေတ်မှာကတော့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို ကွန်ပျူတာ စက်ယန္တရား

တွေနဲ့ပဲလုပ်ဆောင်နေကြပါပြီ”

ပင်လယ်ပျော်ဝှက်အုပ် တစ်အုပ်သည် ရေပြင်ပေါ် မှ ဖြတ်သန်း၍ပျံသွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် လှေအိမ်တဲငယ်အနီးမှ ဖြတ်ကျော် လာကြသည်။

စပ်ရန်နိုင်က -

“ဒီနေ့ညမှာ အော်ပရေးရှင်းလုပ်မယ့်အဖွဲ့ဟာ ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံးရဲ့အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းပေါင်းများစွာကိုခွဲစိတ်အစားထိုး ပြောင်းလဲတပ်ဆင် ပေးကြရမှာ မဟုတ်လား။ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ရောမလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့အောင်မြင်မှု ရနိုင်ကြပါ့မလား”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်ကယုံကြည်စိတ်ချသောလေသံဖြင့် -

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့သေဆင်မြင်မှာပါ...”

“နေပါဦး...ဒေါက်တာအာကာဟာ ဦးနှောက်အထူးကုဆရာ ဝန်လို့သာပြောတယ်...သူ့ကိုကြည့်တာ တစ်မျိုးပဲနော်”

“သူ့ အော်ပရေးရှင်းလုပ်ငန်းလုပ်တာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်။ အော်ပရေးရှင်းစားပွဲရောက်ရောက်ရင် သူ့ရဲ့ပုံစံဟာ အခုခင်ဗျား မြင်နေရတဲ့ပုံစံနဲ့တစ်ခြားစီးဖြစ်နေတာကိုမြင်ရပါလိမ့်မယ်”

“သူကတစ္ဆေရဲ့တိုက်လို့ပြောတဲ့စကားကတော့မပြောသင့်ဘူး”

“ဒေါက်တာအာကာကစကားကို စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ပြော တတ်တယ်။ သူပြောလိုက်တဲ့စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူပြန်တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတုန်းကလဲ သူဟာ နှလုံး အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသ မှုတစ်ခုကို ဦးဆောင်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသ ခဲ့တယ်။ ခွဲစိတ်ကုသမှုပြီးတဲ့

အချိန်မှာ သူက “ကျုပ်ဟာ တစ္ဆေ နတ်ဆိုးကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ လူတစ် ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို ကောင်းကောင်း ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီ...” လို့ ပြောပြအပြက် စကားပြောခဲ့ဖူးတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေနက် နတ်ဆိုးမှာမည်ကို သူ့အနေနဲ့ မသုံးသပ်ဘူး။ သူ့ခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့တဲ့ လူသားအသစ်နဲ့လူနာဟာ (၂၁) ရက်ပဲအသက်ရှင်ခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီညလုပ်ကြမယ့် အော်ပရေးရှင်းဟာ လူ နှုတ်ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းပေါင်းများစွာကို အစားထိုး ခွဲစိတ်တပ် ဆင်ကုသပေးမယ့် အော်ပရေးရှင်းပါ။ ဒီအော်ပရေးရှင်းသာ အောင် မြင်သွားခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တို့ဟာ လူသားအသစ်တစ် ယောက်ကိုအောင်မြင်စွာ ဖန်တီး နိုင်ပြီလို့ပြောနိုင်တယ်။ ဒေါက်တာ ထက်ခေါင်အနေနဲ့လည်း သူ့ရဲ့မြေအောက်အဖွဲ့အစည်းတွေထဲမှာ အညှစ်သွင်းသို့ မိုးထားတဲ့ ဝိညာဉ်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေကို အလှူငှာ တွေ ခံကာ ရလာမယ့် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ အစားထိုးလဲလှယ်တပ် ဆင်ပေးလာနိုင်လိမ့်မယ်။ လူသားအသစ်တွေကို ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ နဲ့အောင်မြင်စွာ ဖန်တီးထုတ်လုပ်ပေးနိုင်တော့မှာ သေချာတယ်”

စပ်ရန်နိုင်က -

“ခင်ဗျားတို့မှာ တခြားမလိုလားအပ်တဲ့ပြဿနာတွေနဲ့ကော မကြုံတွေ့နိုင်ကြဘူးလား”

“ကြုံချင်လည်း ကြုံနိုင်ပါတယ်”

“အေးဖွဲ့လွန်နည်းစနစ်နဲ့ အေးခဲထားတဲ့ ဝိညာဉ်မဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုကို ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ဆင်တယ်”

“ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး အေးခဲတင်းမာနေမယ်ဆို ရင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ခွဲစိတ်နေတဲ့

အင်္ဂါအစိတ်တစ်ခုရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လိုအပ်ချက်အပူချိန်ထိ ပြောင်းလဲမြှင့်တင်ပေးသွားနိုင်ခဲ့ရင်တော့ ဖြစ်လာမှာပါ။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှလုံးခွဲစိတ်မှုတစ်ခုမှာ တာဝန်ယူ တုန်းက လူနာရဲ့နှလုံးကို 48°F အထိ လျှော့ချပေးခဲ့တယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အပူချိန်ကိုလည်း 70°F အထိ လျှော့ချပစ်လိုက်တယ်။ သွေးလှည့် ပတ်မှုနှုန်းနဲ့ ကျောက်ကပ်ရဲ့လုပ်ဆောင်မှုနှုန်းဟာ ကျဆင်းနေတဲ့ သွားခဲ့တယ်။”

“အေးဖွဲ့လွန်နည်းစနစ်နဲ့ အေးခဲထားတဲ့ ဝိညာဉ်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တွေဟာ အလွန်အလွန် အေးစက်နေကြတုန်းလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ကတည်းက အေးခဲထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။”

“ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ကုသမှု အေးဖွဲ့လွန် နည်း စနစ်ကိုမသုံးလို့မရဘူး။ အဲဒီလိုအေးဖွဲ့လွန်နည်းကို သုံးတဲ့အခါမှာလဲ ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာရှိတဲ့ ဆဲလ်တစ် သျှူးမျှင်က လေးတွေကို အေးခဲစေလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ခွဲစိတ်နေတဲ့ ဆရာဝန်က ဆဲလ်တွေ၊ တစ်သျှူးတွေ ကို ပြန်လည်နွေးလာအောင် လုပ်ပေး တယ်။ ဒီလိုမှ လုပ်မပေးခဲ့ရင် ကျန်တဲ့ ဆဲလ်တွေကတစ်သျှူးတွေ ပျက်စီး သွားနိုင်တယ်။”

“အခု... ခင်ဗျားပြောနေတဲ့ အေးဖွဲ့လွန် ခွဲစိတ် နည်းနဲ့ လူခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ တခြားနေရာတွေမှာပါ သုံးလို့ရနိုင်ပါ့မလား။”

“ရနိုင်ပါတယ်။ အရိုးရောဂါ၊ မျက်စိအတွင်းတိမ်၊ ကင်ဆာ ရောဂါကုသမှုတွေမှာ အေးဖွဲ့လွန်နည်းစနစ်ကို သုံးနေကြပါပြီ။ ဒီနေ့ည သူတို့လုပ်ဆောင်ပေးကြမယ့် အော်ပရေးရှင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကို အစားထိုးကုသတဲ့အခါမှာ ရိုးရိုးပုံမှန်အတိုင်း ခွဲစိတ်ပေးသွား ကြမှာပါ။ နောက်ဆုံးအဆင့်ကျတော့မှ အေးဖွဲ့လွန်

ခွဲစိတ်ကုသနည်းကို အသုံးပြုကြမှာပါ။”

“အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား... ဒေါက်တာထက်ခေါင်”
ဒေါက်တာထက်ခေါင်က ဖြည်းညင်းစွာ ပြုံးသည်။

ပင်လယ်လေက နုညက်အေးစိမ့်စွာ တိုက်ခတ်နေ၏။
ဒေါက်တာထက်ခေါင်က ပင်လယ်လေကို အားပါးတရ ရှုရှိုက်လိုက် သည်။

“တကယ်တော့ ဒီအော်ပရေးရှင်းကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အောင်မြင် မှုဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ကျွန်တော်တာဝန်ပိုင်းရောက်လာမှာ။ ကျွန်တော်က လူနာကို ဆက်လက်ရှင်သန်နေအောင် ဂရုတစိုက်စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှု ကုသပေး ရမှာ။ သူ လူ ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အထိ အချိန်ဘယ် လောက် ကြာမလဲဆိုတာကိုလည်း အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ပြီးတော့ လူနာကို ရောဂါဝေဒနာတွေ မကျရောက်အောင် ပါကျွန်တော် က ဂရုတစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးရလိမ့်မယ်။”

ကမ်းခြေ၏ ချိုးကွေ့သွားသော နေရာရှိ အုန်းပင် တန်းများ ကြားမှ လူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် “ဆက်မော်” ဖြစ်သည်ကို စစ်ရန်နိုင် မှတ် မိထားသည်။

“ဆက်မော်” သည် သူ၏ဖိနပ်တစ်ဘက်ကို ကြိုးချည် နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ထက်ခေါင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်လျှင် ဘောင်း ဘီတစ်ဘက်ကို ခြေဖျားအထိ လျင်မြန်စွာ ချလိုက် ပြီး မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့.. အတော်လေး သာယာတယ်ဗျို့”

ဆက်မော်က ထိုမျှသာပြော၍ သူတို့နှစ်ဦး၏ရှေ့မှ ဆပ်သွက်
သွက်ကျော်တက်ပြီး လျှောက်သွားသည်။

ဂေါက်တာထက်ခေါင်က မျက်နှာမှာ တစ်ချက်ကြိုက်
လိုက်ပြီး -

“ဒီလူကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ ရင်းရင်းနီးနီးလည်း မရှိဘူး။
ဒေါက်တာခံသာမြတ်က ဒီလိုလူမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ များ ငှားထားရသလဲ
မသိဘူး”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က မကျေမနပ်လေသံနဲ့ မှတ်ချက်ပြု
သည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“သူလည်း တော်တဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဟုတ်
လား”

“ဒီအလုပ်က တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပူးပေါင်းပြီး လုပ်ကြရမယ့်
အလုပ်မျိုးပျ။ ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနီးပွင့်လင်းမှု
ရှိဖို့လိုတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဒေါက်တာအာကာကိုဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီပေး
ကြရမယ့်လူတွေချည်းပဲ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် စကားမပြောဖြစ်တော့ပဲ၊ ရှေ့သို့သာ လမ်း
လျှောက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာဆက်မော်သည် သူ၏ ဘောင်းဘီခြေဖျား ကို
ပြန်ချရာ၌ အနည်းငယ် တုန်နှေး၍ သွားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာထက်ခေါင်အနေဖြင့် သတိထားမိချင်မှ ထာ
မည်။

ဒေါက်တာဆက်မော်၏ ခြေသလုံးတစ်နေရာ၌ တပ်ပြားဖြင့်
ကပ်၍ ဝှက်ထားသော အရာတစ်ခုကို စစ်ရန်နိုင် ၏မျက်လုံးများက

ခြင်တွေ့လိုက်သည်။

ထိုအရာသည် နေရောင်ခြည်အောက်၌ ဖျတ်ခနဲ လက်၍
သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် အံ့ဩသွားမိရသည်။

မည်သို့မျှ ဆက်စပ်စဉ်းစားမရနိုင်သည့် အကြောင်း
အချက်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဆက်မော်သည် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်လူရွယ်တစ်ဦး။

အခြားသူများနှင့် ရင်းနီးခင်မင်စွာ နေလိုပုံမရှိပေ။

သို့သော် -

သူ၏ ခြေသလုံးအောက်ဘက်၌ ပစ္စတိုသေနတ် အသေးစား
တစ်လက်ကို တိပ်ပြားဖြင့် ချည်နှောင်၍ ကွယ်ဝှက်ထားသည်။

မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ယူ ဆောင်
တွယ်ဝှက်ထားရလေသနည်း။

ဆက်မော်တွင် မည်သည့် အကြံအစည်ရှိနိုင်လေသနည်း။

x x x

အခန်း (၄)

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ့အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသော အခန်း အတွင်း၌ ဗွီဒီယိုရိုက်ကိရိယာများ၊ ရုပ်သေ၊ ရုပ်ရှင် ရိုက်ဓာတ်ပုံ ကင်မရာအသေးစားများ၊ အသံဖမ်းကိရိယာ၊ အသေးစားများနှင့် ဝါယာကြိုးများကို ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။

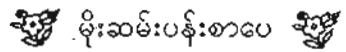
စစ်ရန်နိုင် နန်းဝတီမြို့၌ရှိနေစဉ်က သူ၏အထက်မှ သူ့အား အရေးကြီးညွှန်ကြားချက်များ အမြန်ပေး လိုက်သည်ကို ပြန်၍ သတိ ရနေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး ဒေါက်တာအာကာက ဦးခေါင်းဖြူ၍ လှမ်းပြီးပြောသည်။

“ဟေ့ .. ကောင်လေ။ အောက်ထပ်မှာတော့ အားလုံး အစပျိုးနေကြပြီ။ မင်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဒေါက်တာအာကာ ပြောလိုက်သည် အဓိပ္ပာယ်ကို စစ်ရန်နိုင်

ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ အောက်ထပ်၌ လူအား လုံး စုဝေး၍ ဆုတောင်းရင်း ကော့တေးလ်အရက်သောက်နေပြီဟု ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင် ထိုင်ခုံမှ ထ၍ ရပ်လိုက်ပြီး -

“ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်လေး ... မင်းက နန်းဝတီကလာတဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့

ဗွီဒီယိုသမားလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒေါက်တာ”

“ငါလည်း နန်းဝတီမြို့ကို ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်းတောမြို့ကိုပိုပြီး သဘောကျမိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်းတောမြို့ကို လူအတော်များများ နှစ်သက်ကြတာ များပါတယ်။ ဒေါက်တာနဲ့ ကိုဗသုန်တို့က ကျွန်းတောမြို့မှာ တွေ့ခဲ့။ သိခဲ့ကြတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

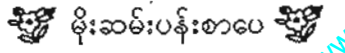
ဒေါက်တာအာကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဟက် .. ဟင် .. ဪ .. ဗသုန်လား။ သူနဲ့ ငါနဲ့ သိခဲ့တာ အတော်ကြာသွားပါပြီ။ သူကတော့ မိန်းကလေး ချောချောလှလှ တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သဘောကျသွားတာချည်းပဲ။ ငါတို့က တွေ့လိုက်ရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမြဲနေကပ်ပြောင် ပြောဆိုနေကြတာချည်းပဲ”

“ဒါပေမယ့် မနက်ပိုင်းတုန်းက ဒေါက်တာ သူ့ကို နောက်လိုက်တာ နည်းနည်းလွန်သွားလား မသိဘူး။ စိတ်ခုသွားပုံရတယ်”

ဒေါက်တာအာကာက အရယ်မပျက်။

“ဪ .. ဟုတ်လား။ အင်း .. သူက နွယ်နီချိုကို တော်တော် စွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေတယ်ကွ။ သူ့ကို နှစ်ယောက် တွဲနေကြတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်။ နွယ်နီချိုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူက

ဇော်ထက်အောင်

ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်အောင်ဖြစ်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်”

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာအာကာတို့ အောက်ထပ် မြေ တိုက်ခန်းသို့အတူတူဆင်းလာကြသည်။

ဒေါက်တာအာကာသည် သူ၏ ဝသီအတိုင်း လေသံ ကျယ် ကျယ်ဖြင့်ပင်ပြော၍လာသည်။

ဧည့်ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ဝင်လိုက်ကြသည်။

အခန်းတွင်း၌ လူဝံ့ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။

ဒေါ်သဉ္ဇာပါရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ကော့တေးလ်အရက်ခွက်များကို အားလုံးကို မြှောက် လိုက်ကြပြီ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ကြသည်။

x x x

စစ်ရန်နိုင်၏ အနီး၌ရှိနေသော ဒေါက်တာအာကာ က ယမကာတစ်ခွက်ကိုမော့သောက်လိုက်ပြီး...

“က...အော်ကရေးရှင်းလုပ်ငန်းစ.ကြရအောင်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုးနာရီခွဲတဲ့အထိစောင့်နေကြရဦးမှာလဲ”

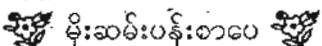
ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

“အေးဖွဲ့လွန် သံမဏိတိုက်ခန်းတွေထဲမှာလိုအပ်တဲ့အေးခဲမှု အဆင့်ရောက်အောင် အအေးဓာတ်ကို ပြန်ပြီး ထိန်းညှိပေးနေရပါတယ်။ သတ်မှတ်တဲ့ဒီဂရီအထိရောက်မှ အော်ပရေးရှင်းကိုစလိုရနိုင်မှာပါ”

စစ်ရန်နိုင်က ပင်၍မေးသည်။

“အော်ပရေးရှင်း ပြီးသွားတဲ့အခါမှ အေးဖွဲ့လွန် ဓာတ်သတ္တိ ကိုပြန်ထုတ်ပေးရမယ်လို့ထင်ထားပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ အေးဖွဲ့လွန် စံချိန်ပြည့်အောင် ဖြည့်တင်းပေးရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူး”

“အော်ပရေးရှင်း လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဝိညာဉ်မဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ

တွေကို ထည့်ထားတဲ့ သတ္တုပေါင်းအိုးတလားထဲက နေထုတ်ယူပြီး ချက်ခြင်းဆောင်ရွက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သတ္တုပေါင်းအိုးတလားထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေဟာ အနတ် သုံးရာနှစ်ဆယ်ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက် (-320°F) အထိပေးပြီး အအေးလွန် အောင် လုပ်ထား တယ်။ အလွန်အလွန်အေးမြတဲ့ အေးဖွဲ့လွန်အခြေ အနေမှာ ရှိနေတယ်။

အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးကနေ အော်ပရေးရှင်းလုပ် လို့ရ နိုင်မယ့် အအေးဓာတ်ဒီဂရီရှိတဲ့အထိ ပြန်ရောက်လာ အောင် ဖန်တီး ပေးရပါတယ်။ အအေးဓာတ်ကို ပြန်လျှော့ချ ထိန်းညှိပေးတာပါ။ အော်ပရေးရှင်းလုံးဝပြီးစီးသွားတဲ့အခါမှာ အအေးဓာတ်ကိုလုံးဝကင်း စင်အောင် လျှော့ထုတ်ပစ် လိုက်မှာပါ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပုံမှန်အပူ ချိန်အထိ တဖြည်းဖြည်းပြန်ပြီး တိုးမြှင့် ပေးရပါလိမ့်မယ်။ အေးခဲလွန် အဆင့်ကနေ အအေးဓာတ်ပြန်လျှော့ချထိန်းညှိတာဟာ ညကိုးနာရီ ခွဲရောက်တဲ့အချိန်မှာ အဆင်သင့်ပြီးစီးဖူးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်ကျ မှ အော်ပရေးရှင်းလုပ်လို့ရတဲ့ အဆင့်ကိုရောက် လာပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်သဉ္ဇာက ဝင်ပြောသည်။

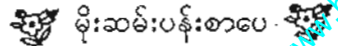
“အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် ငါတို့အားလုံးပြည့်ပြည့်စုံစုံ မြင်လာ ကြရမှာပါ”

“မှန်ပါတယ် ဒေါ်သဉ္ဇာ..”

ခွဲစိတ်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ၏လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော ပစ္စည်း ကိုရိယာများကို တပ်ဆင်နေသည်။ သူနှင့်မလှမ်း မကမ်း၌ နွယ်နီချို ရှိနေသည်။ နွယ်နီချိုနှင့် စကားပြောခွင့် ရလာသည်။

နွယ်နီချိုသည် သူမ၏တာဝန်အရ ခွဲစိတ်ခန်းသို့ ကိုရိယာ ပစ္စည်းများကို စတီးလ်လင်ဇန်းများထဲ၌ တစ်ခုစီ စီ၍ ထည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

အပဲ၊ ကတ်ကြေး၊ ဓား၊ သံမဏိအပဲ၊ ဇာတနာများကို စတိုးလ်လင်စန်းများထဲ၌ အသင့်အသုံးပြု နိုင်ရန် ရွေးချယ် ထည့်သွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခွဲစိတ်ခန်းသုံးပစ္စည်း ကိရိယာများအားလုံး ပြည့်ဝုံ၍ နေပြီဖြစ်သည်။

ယခုပြုလုပ်မည့်ခွဲစိတ်မှု၌ မေ့ဆေးအသုံးပြုရန် မလိုသဖြင့် မေ့ဆေးပေးကိရိယာကို မထားရှိပေ။

စပ်ရန်နိုင်ကလှမ်း၍ပြောသည်။

“မင်းက ဗသုန်နဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းလား”

သူမက နူးညံ့ပျော့ပြောင်းသော ဆံပင်များကို အသာပင့်တင်လိုက်ပြီး -

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက သူ့တာဝန်နဲ့ သူ့အလုပ်ပါ။ ကျွန်မနဲ့ မတူပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နွယ်နီချို၏မျက်ဝန်းအုံ့မှာ တောက်ပရွန်းလက်၍ နေသည်။

“ဪ... ဒီလိုပါ၊ မနက်က ဒေါက်တာအာကာပြောလိုက်တဲ့

စကားကြောင့် မေးမိတာပါ”

သူမ၏မျက်နှာနုနုကလေး မသိမသာတင်းမာ၍ သွားသည်။

“အို... ဒီလူကြီးက ပါးစပ် သိပ်သရမ်းတဲ့ လူယုတ် မာကြီး။

ဒီက အလုပ်ကိစ္စတွေပြီးသွားမှ သူနဲ့ စာရင်းရှင်းရမယ်”

“မင်းနဲ့ သူ သိတာကြာပြီလား”

“ကြာလှပါပြီ။ ဒီခွဲစိတ်မှုမှာ ဒေါက်တာအာကာ ပါလာမယ်လို့ ကိုဗသုန်ပြောကတည်းက ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို ငြင်းမလို့ပဲ...”

ခွဲစိတ်ခန်းစားပွဲပေါ်၌ ပစ္စည်းကိရိယာများကို သူမ နေသားတကျ စီစဉ်၍ ချထားလိုက်သည်။ သူမက နောက် ဘက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်၍ သူမပြင်ဆင်ထားရှိမှုကို ပြန်၍ ကြည့်နေသည်။

နွယ်နီချိုက -

“ကျွန်မက ဓာတုဗေဒပညာရှင်ပါ။ အော်ပရေးရှင်း အဖွဲ့အတွက် လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မက စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာကို ကျွန်မ ရောက်လာရတဲ့ အဓိကအချက်က ကိုဗသုန် ခေါ်လာလို့ပါ။ အော်ပရေးရှင်းလုပ်ငန်းတစ်ခုရဲ့ လက်ထောက်အဖြစ် ကျွန်မ လိုက်ပြီး တာဝန်မယူတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ”

စပ်ရန်နိုင်က မျက်မှောင်တစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး -

“နေပါဦး... ဒေါက်တာစံသာ မြတ်တ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေကျ စပါယ်ရှယ်နာ့ (စ်) ကို ဘာဖြစ်လို့ မငှားရတာလဲ”

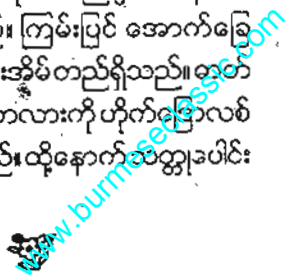
“ဒေါက်တာစံသာ မြတ်က ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ထားချင်တယ်။ အခု ဒီနေရာကို ရောက်နေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးဟာလည်း မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်နေလို့ ခေါ်ထားရတာ”

“ဒီနေ့ညမှာ လုပ်မယ့် အော်ပရေးရှင်းကြီး အောင်မြင်သွားခဲ့ရင် သူက ဆေးသိပ္ပံလောကနဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံး သိသွားအောင် လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်။ တကယ်လို့ ဒီည အော်ပရေးရှင်း မအောင်မြင်ခဲ့ရင် ဒီသတင်းပြင်ပကို ပေါက်ကြားပျံ့နှံ့သွားမှာမျိုး လုံးဝ မလိုလားဘူး။ မအောင်မြင်တဲ့ သတင်းပြင်ပကို ပေါက်ကြားသွားခဲ့ရင် အေးဖွဲ့လွန်စနစ်နဲ့ အေးခဲ့ထားတဲ့ ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွေအတွက် ဘယ်သူက ငွေကုန်ကြေးကျ ခံချင်ကြတော့မှာလဲ။ သူ ဦးစီးနေတဲ့ နဝရတ် ဆေးသိပ္ပံသုတေသနဌာနကို ဘယ်သူက မယုံကြည်မှုရှိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါက်တာ စံသာ မြတ်ရဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးပါ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာစံသာ မြတ်ဟာ သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်

သက်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ လုံခြုံစိတ်ချရအောင် လှိုင့်ကုတ်ထားတာပါပဲ”
 ထိုအချိန်မှာပင် -
 ခွဲစိတ်ခန်းမဆောင်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်
 ၍လာသည်။
 ဒေါက်တာအာကာသည် ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်
 လျက် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။
 ဒုတိယလူစုဝင်လာသည်။
 ဒေါက်တာစံသာမြတ်နှင့် ဆက်မော်ဖြစ်သည်။
 နောက်ဘက်မှ ဗသုန်...။
 ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စစ်ရန်နိုင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်ပြီး -
 “အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား... စစ်ရန်နိုင်”
 “အဆင်သင့်ပါပဲ”
 ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတ်သည်။
 ဒေါက်တာမင်းဝေ၏ လက်တစ်ဖက်ကို တွဲမီ၍ ဒေါ်သဉ္ဇာ
 အခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာသည်။
 ဒေါက်တာမင်းဝေသည် ဒေါ်သဉ္ဇာအား ခွဲစိတ်စား ပွဲနှင့်
 မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာရှိ ထိုင်ခုံတန်း၌ နေရာချထားပေးလိုက်သည်။
 ထိုနောက် ခွဲစိတ်ခန်းသို့ဝင်ရမည်။ ဝတ်စုံကို အလျင်အမြန် လဲလှယ်
 နေသည်။
 နောက်ဆုံးဝင်လာသူမှာ ဒေါက်တာထက်ခေါင်ဖြစ်သည်။
 လတ်တလောအခြေအနေ၌ ဒေါက်တာထက်ခေါင် တွင်
 မည်သည့်တာဝန်မျှ ရှိမနေပေ။ ကျန်အဖွဲ့ဝင်များ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်
 မပြီးမချင်း သူသည် အေးဆေးစွာကြည့်ရှုနေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။
 ဒေါက်တာထက်ခေါင်သည် ထိုင်ခုံမြင့်တစ်လုံး၌ ထိုင်လိုက်

သည်။
 ဒေါက်တာမင်းဝေက ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ဝတ်စုံလဲလှယ် ဝတ်
 ဆင်ပြီးနောက် ဒေါက်တာစံသာမြတ်ထံသို့ လှမ်း၍ အကြောင်းကြား
 သည်။
 “လုပ်ငန်းစ. လိုရပါပြီ”
 “အိုကေ...ကဲ... ဒေါက်တာဆက်မော်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို
 ဓာတ်လှေကားမောင်းတဲ့ နေရာမှာ အကူအညီ ပေးပါ”
 သူတို့အားလုံးသည် အန္တရာယ်ကာကွယ်သည့် ဖန်အုပ်
 ဆောင်းဦးထုပ်များကို ဆောင်းလိုက်ကြသည်။
 * * *
 စစ်ရန်နိုင်သည် ရှေ့ဆုံးတန်းထိုင်ခုံ၌ ထိုင်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ
 ကြည့်ရှုနေသည်။ ဒေါ်သဉ္ဇာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။
 သူမ၏ဦးခေါင်း၌ အန္တရာယ်ကာ ဖန်အုပ်ဆောင်းကို ဆောင်
 ထားခြင်းမရှိပေ။
 သို့ရာတွင် -
 သာမန်မျက်စေ့နှင့် လုံးဝမမြင်တွေ့နိုင်သော ခရမ်း လွန်
 ရောင်ခြည်တန်းတစ်ခုသည် ခွဲစိတ်စားပွဲခုံနှင့် ထိုင်ခုံတန်းများကြား၌
 ထိုးထားကြောင်း သတိရလိုက်သဖြင့် တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် သီးခြား
 စီခြားနား၍ သွားပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။
 မြေအောက်ထပ်ရှိ သံမဏိအေးခဲတိုက်သည် ခွဲစိတ်ခန်းမ၏
 အောက်ဘက်တည့်တည့်၌ တည်ရှိသည်။ ကြမ်းပြင် အောက်ခြေ
 အံတံခါးပေါက်တည့်တည့်၌ ဓာတ်လှေကားအိမ်တည်ရှိသည်။ ဓာတ်
 လှေကားအိမ်အတွင်းသို့ သတ္တုပေါင်းအိုး တလားကို ဟိုက်ဒြိုလစ်
 နည်းစနစ်ဖြင့် ရွေ့လျားထည့်သွင်းပေးသည်။ ထိုနောက် သတ္တုပေါင်း

ဒုန်းတလားများကို ဓာတ် လှေကားဖြင့် လွယ်ကူစွာ အတင်အချင် လုပ်ပေးနိုင်သည်။

ပထမဦးဆုံးတင်လာသည့် သတ္တုပေါင်းအိုးတလား ကြီး အတွင်းရှိဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသူသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ကျော်ကာလကဦးနှောက်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသူ လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထိုလူရွယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ပြင်ပခန္ဓာကိုယ်အခွံ အဖြစ် အသုံးပြုကြမည်ဖြစ်သည်။

ဓာတ်လှေကားတက်လာပေပြီ။

ဓာတ်လှေကား တံခါးပေါက်ဝမှနေ၍ ဒေါက်တာ စံသာ မြတ်က အော်ပရေးရှင်းအဖွဲ့ဝင်များအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး ရောက်လာပါပြီ”

ဓာတ်လှေကား ပုံမှန်အနေအထားသို့ရောက်ရန် အချိန် အနည်းငယ်စောင့်ရသည်။

ထိုအချိန်အတောအတွင်း၌ စစ်ရန်နိုင်က ဒေါက်တာ ထက်ခေါင်ထံသို့ချဉ်းကပ်၍မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့အသက်ရှင်သန်လာအောင် လုပ်ပေးရမယ့် လူက ဘယ်သူလဲ...”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး

“လူရွယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာ စံသာ

မြတ်က သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်တွေ့ရုံနောက် ကြောင်းရာဇဝင် ကိုလုံးဝလျှို့ဝှက်ပေးထားတယ်”

“ဒါဆို...ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ရှင်တွေ့မှာ ပိုင်ပိုင်နာမည်

မရှိတော့ဘူးလား”

ဒေါက်တာအာကာက လှမ်း၍ပြောသည်။

“လွယ်ပါတယ်ကွာ။” လူသစ် လို့ပဲခေါ်ကြတာပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပင် -

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်ဟလာသည်။

ဓာတ်လှေကားအိမ်အတွင်းမှ ငွေ့ငွေ့တောက်ပနေသော သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး တစ်ခုသည် ဟိုက်ဒြော လစ်စနစ်ဖြင့် ရွေ့လျားလာပြီး လူနာတင်ဘွန်းလှည်းကြီးပေါ်သို့ရောက်လာသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် သတ္တုပေါင်းအိုးတလား တင် ဆားသည့် လက်တွန်းလှည်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ခွဲစိတ် စားပွဲဆီသို့ တွန်း၍ယူလာသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး ကို ညွှန်ပြ၍ရှင်းပြပြောဆိုနေသည်။

“ဟောဒီ သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီးဟာ သာ၊ ဓာတ်ပူးရဲ့ အခြေခံသဘောတရားကိုယူပြီး ပြုလုပ်ထားတာ ပါ။ ဒီတလားကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ နိုက်တြိုဂျင်အရည်ထည့်သွင်းပြီး အအေးလွန်အောင် တည်ဆောက်ထားပါတယ်။ ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အပေါ်မှာ ဘစ်လက်မအထူရှိတဲ့ ဝိုလီသရွန်းချည်မျှင်နဲ့ အလူမီနီယမ်ချည်မျှင်ကို ရောစပ် ပြီး ခြုံလွှမ်းရစ်ပတ်ပေးထားတယ်။ အတွင်းဘက်အခန်းနဲ့ တလားကြီးရဲ့ကြားမှာ လေဟာနယ်တစ်ခု သီးသန့်ဖန်တီး ပေးထား တယ်”

“ကျုပ်တို့အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်က မှော်ဆရာတွေအောက် လမ်းဆရာတွေကို မန်းမှုတ်ဖီးတိုင်ထွန်းပြီး သေသူကို ပြန်ပြီး ရှင်သန် နှိုးကြားလာစေခြင်းမျိုး လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ လူသေဆို ပြန်အသက်ဝင်အောင် အသက်သွင်းတာမျိုးရဲ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်ခေါ်ယူ

တာမျိုးတို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းပေါင်းစုံကို ခွဲစိတ်လဲလှယ်အစားထိုးပေးပြီး လူသားအသစ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာ အောင် ပြန်လည်မွေးဖွားပေးတာမျိုးပဲ ဖြစ်တယ်...။ မသက်ဆိုင်သူ တွေက အထင်အမြင် လွဲမှားပြီး ကျုပ်တို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးလာ တာမျိုး မဖြစ်ရအောင် သတိပြုဖို့လည်း လိုတယ်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ၏လုပ်ငန်းများအတွက် ခလုတ် များကို ဖွင့်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး၏ အဖုံးမှ မူလီသော့ချက်များကို ဖွင့်လိုက်ပြီး သားဖြစ်နေပေသည်။

* * *

ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း၌ အပူချိန်မှာ သိသာစွာလျော့ကျလာ၏။ တစ်ခန်းလုံးအေးစိမ့်၍လာသည်။

ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်ရှိ အန်မိုဗိုင်ဒ်နေရာ၌ အေးစိမ့်သော အငွေ့များ ယှက်သန်း၍လာသည်ကို စစ်ရန်နိုင်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီးအတွင်းမှ ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်အားထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။ ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုအား ခြုံလွှာထူထူကြီးတစ်ခုဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသကဲ့သို့ မြင်ရသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ညက်မော်နှင့် ဝသုန်က တင်လိုက်ကြသည်။

တစ်ခန်းလုံးတိတ်ဆိတ်အေးမြ၍နေသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏အသံက ကြည်လင်ပြတ် သားစွာ ထိုးဖောက်၍ ထွက်လာသည်။

“ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ အပြင်အကာခွံကို ကိုယ်ထည် အဖြစ်

ပြန်သုံးမှာဖြစ်ပါတယ်။”

ဒေါက်တာ စံသာမြတ်ဘေးဖယ်ပေးလိုက်သည်။

သူ၏အဖွဲ့ဝင်များ လုပ်ငန်းစတင်ကြတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က တက်ကြွသောလေသံဖြင့် ထပ်မံ ပြောသည်။

“နောက်ထပ် တက်လာမယ့် သတ္တုပေါင်းအိုးတလား ကြီးထဲမှာတော့ ဦးနှောက်လှူထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဒီလာပါလိမ့်မယ်။”

စစ်ရန်နိုင်က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသော ဒေါ်သဏ္ဍာဘက် သို့မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

လုပ်ငန်းစတင်ပေပြီ။

နွယ်နီချိုက နိုက်တြိုဂျင်အရည်ဓာတ်ထည့်သွင်းထားသည့် သံမဏိအုပ်ငယ်တစ်ချောင်းကို ဒေါက်တာမင်းဝေ အား ပေးပေး သည်။

ဒေါက်တာမင်းဝေသည် သူ၏အဖွဲ့ဝင်များ၊ သူ့နေရာနှင့်သူ့ အသင့်ရှိ မရှိအကဲခတ်လိုက်သည်။

အခြေအနေအားလုံး အသင့်အနေအထားနှင့် ရှိနေ သည့် တုံ့တွေရသဖြင့် စိတ်ကျေနပ်စွာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတတ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းဝေက ခါးကိုငုံ၍ သူ၏ ခွဲစိတ်မှုလုပ်ငန်းကို ထောင်ဆောင်ရွက်လေတော့သည်။

အချိန်မှာ ညကိုးနာရီလေးဆယ်ရှစ်မိနစ်တိတိ။

ခွဲစိတ်ကုသမှုအဖွဲ့ဝင်များသည် ဖြူဝင်းတောက်ပသော နေရောင်များအောက်၌ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေကြသည်။

* * *

အခန်း (၅)

ည...ဆယ်နာရီသုံးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ...။

ဒေါက်တာမင်းဝေသည် ခွဲစိတ်စားပွဲမှ ခွာလိုက်သည်။ အန္တရာယ်ကာဖန်အုပ်ဆောင်းကို အထက်သို့ အသာပင့်တင်လိုက်သည်။

“ကဲ... ပြည့်စုံပါပြီ။ ဒေါက်တာ ထက်ခေါင်ရှေ့ ဒီလူနာကို ခင်ဗျားလက်ထဲ ကျွန်တော်လွှဲလိုက်ပါပြီ”

ဒေါက်တာထက်ခေါင် ထိုင်နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလာသည်။

ခွဲစိတ်စားပွဲအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်ပြီး သူ၏တာဝန်များကို စတင်ဆောင်ရွက်သည်။

ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း၌ သတ္တုပေါင်းအိုးတလား အခွံလွတ်ငါးခု ရှိနေသည်။ ထိုခေါင်းတလားများအတွင်းမှ လူ့ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများကို ထုတ်လူသုံးစွဲပြီးပြီဖြစ်သည်။

စပ်ရန်နိုင်၏ ရုပ်သေ ရုပ်ရှင်ကင်မရာများ၊ ဗွီဒီယို ကင်မရာများက ခွဲစိတ်အစားထိုးမှု လုပ်ငန်းအားလုံးကို ပြည့်စုံစွာ ရိုက်ကူးမှတ်တမ်းတင်ထားပြီးဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် အန္တရာယ်ကာဖန်အုပ်ဆောင်းကို အပေါ်မ.တင်လိုက်ပြီးမှ -

“အင်း... မြေအောက်အေးအေးတိုက်ခန်းထဲက သတ္တုပေါင်းအိုး ခေါင်းတလား အတော်များများ ထုတ်ပြီး အသုံးပြုလိုက်ရတာ...။ နှမြောစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီလို သုံးမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ ထုတ်ပြီး အသုံးပြုရတာပဲ။ သူ့ရဲ့ဦးနှောက် ရောဂါက သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းအတော်များ များကို အရင်ဆုံး ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပြီး ဟားဖြစ်နေတယ်”

ဗသုန်ကဝင်ပြောသည်။

“အခုအခြေအနေက ပိုပြီးတော့ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အသစ်တွေနဲ့ လူသားအသစ် တစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်လည်မွေးဖွားလာခွင့် ရသွားတာပေါ့”

အော်ပရေးရှင်း စတင်လုပ်ဆောင်စဉ်ကတည်းက စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ပဲ အလုပ်ထဲ၌ အာရုံဝင်စားနေသော ဒေါက်တာအာကာက ခနဲသံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါတို့အနေနဲ့ မင်းရဲ့အကူအညီကို ဘာမျှ ယူစရာ ရစရာ မရှိခဲ့ပါဘူး... ဗသုန်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ လူနာရဲ့အရိုးအဆစ်တွေဟာ ပကတိအတိုင်း ကောင်းနေကြ သေးလို့ပဲ။ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုအပ်ဘူးလေ”

ထိုစဉ်မှာပင် -

ခွဲစိတ်ခုတင်ဘေးမှ အမိန့်ပေးသံတစ်ခု ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အမိန့်ပေးလိုက်သူမှာ ဒေါက်တာ “ထက်ခေါင်” ပင်ဖြစ်သည်။

“လျှပ်စစ်ကျဉ်စက်... ဖွင့်လိုက်”

လျှပ်စစ်ဓာတ်အား လွှတ်ထုတ်ပေးသည့် စက်အနီး၌ ရပ်နေ

သောဒေါက်တာဆက်မော်ကဓာတ်အားလွတ်ခလုတ်တစ်ခုကိုအသား
ဖိနှိပ်လိုက်သည်။

လူနာ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့လျှပ်စစ်ဓာတ်အားအချို့စီးဝင်သွား
သည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှကြာလျှင် -
ဒေါက်တာထက်ခေါင်ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“အိုကေ... သူ့ရဲ့နှလုံး ပြန် နှက်လာပြီ။ သွေး လှည့်ပတ်မှု
ပုံမှန်အတိုင်းဖြစ်လာပြီ။ သူ.. အသက်ပြန် ဝင်လာပြီ”
လူသားအသစ်တစ်ဦးပြန်လည်မွေးဖွားရှင်သန်လာခဲ့ပြီဟု
ဆိုရပေမည်။

x x x

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်း...။

အဖွဲ့သားများနံနက်စာစားချိန်...။

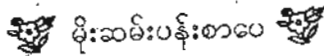
ထမင်းချက်ဒေါ်သဇင်က နံနက်စာ ပြင်ဆင်ပေးပြီး စား
သောက်ခန်းမှထွက်ခွာသွားသည်။

ဒေါက်တာထက်ခေါင်ကစတင်၍ပြောသည်။

“နောက်ထပ် (၇)ရက်အတွင်း အရေးကြီးတဲ့ရက် တွေပဲ
လူနာအတွက် အဓိကအဆုံးအဖြတ် ပေးမယ့်နေ့တွေ ပဲ။ အခု
ကျွန်တော်တို့လုပ်တဲ့ အလုပ်က ဆေးသိပ္ပံလောကမှာ ခြေလှမ်းသစ်
တစ်ခု လှမ်းလိုက်တာပဲ။ လူနာဟာ သတိ ကောင်းကောင်းရလ... ဟဲ့
အချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောဂါတွေ ဝင်လာရင် ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ လူအပ်
တယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စိတ်မရှည်သော လေသံဖြင့်
ပြောသည်။

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က ဒေါက်တာအာကာဘက်သို့

အကူအညီတောင်းခံသည့်အကြည့်မျိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာအာကာ... ခင်ဗျားက အဓိက ဦးနှောက် ပိုင်း
ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ အဖြေပေးလုပ်ပါ...”

ဒေါက်တာအာကာသည် သူ၏လက်ချောင်းများကို စု...
ပေါ်၌ ခပ်ဖွဖွခေါက်၍နေပြီးမှ -

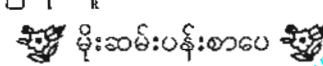
“အင်း... အမှန်အတိုင်း ဖြေရမယ်ဆိုရင်တော့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့
လူနာဟာ တစ်သက်လုံး စကားပြောနိုင်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အံ့ဩထိတ်လန့်သံဖြင့် -
“ဘာ... ဘယ်လို၊ ဘယ်တော့မှ စကားမပြောနိုင်၏ဘူး...
ဟုတ်ရဲ့လား”

“စကားပြောတဲ့ကိစ္စဟာ ဦးနှောက်ရဲ့ သီးသန့်အစိတ်
အပိုင်းလေးတွေနဲ့ ကိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေပါတယ်။ မနေ့ညက
ခွဲစိတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ လူနာရဲ့ ဦးနှောက်အစိတ်အပိုင်း ထဲက
မပျက်မစီးပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့အပိုင်းဟာ တကယ်ပဲ အကောင်း
ပကတိကျန်ရစ်ခဲ့သလားဆိုတာဟာ သေချာပေါက် ပြောနိုင်ဖို့ မလွယ်
ပါဘူး။ ဦးနှောက်အစား ထိုးလဲလှယ်မှုဟာ အင်မတန်ကြီးမားစက်ခဲ
တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိထားပြီးသားပါ...။

အခုကိစ္စက အဆင့်မြင့်မားလှတဲ့ အေးဖွဲ့လွန်အော် ပရေး
ရင်းအဆင့်ကိုရောက်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လာနိုင်မလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းဖို့
မလွယ်လှပါဘူး။ ဦးနှောက်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း ကလေးတစ်ချို့ဟာ
အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်လျော့နည်းပြတ်တောက်သွားတာနဲ့ ဦးနှောက်
ဟာ အရည်ပျော်ပျက်စီးသွားမယ်။ ဆဲလ်တွေပါ ပျက်ခြင်း ပျက်စီးသွား
ကြလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလို အခြေအနေ ရဲ့ မရှိ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စမ်း
သပ်ကြည့်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော် ဒီမနက်မှာပဲ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်မှာပါ။ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရင် အဖြေရမှာပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဒေါသသံဖြင့် ဟိန်းဟောက်၍ ပြောသည်။

ကျုပ်ကတော့... ကျုပ်တို့ရဲ့လူနာကို စံချိန်မီ ပြည့်ဝတဲ့ လူသားတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မြင်ချင်တယ်။ ဒါမှာ ဒေါက်တာအာကာ... ကျုပ်က ခင်ဗျားအတွက် လိုအပ်တဲ့ အကြေးငွေ အပြည့်အဝပေးပြီး သွားပြီ။ လူစဉ်မမီတဲ့ ဆွံ့အတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်ပြီး ဖန်တီးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်ထားပါ”

ဒေါက်တာအာကာကလည်း မထိမ့်မြင်လေသံဖြင့်

“ခင်ဗျားအတွက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာ ကြော်ငြာ ကောင်းကောင်းတစ်ခု ဖြစ်မလာမှာကို ခင်ဗျားက သိပ်စိုး ရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာအာကာ၏လေသံကြောင့် ဒေါက်တာစံသာမြတ် ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်သွားသည်။

ထိုင်ခုံမှ ထ.၍ ဒေါက်တာ အာကာထံသို့ ခပ်သွက် သွက် လျှောက်သွားသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ကြားမှနေ၍ ဟန်တားလိုက်သည်။

“ခဏနေကြပါဦး။ ဒီလောက်အထိလည်း ဒေါသ မကြီးကြပါနဲ့။ မပေါက်ကွဲကြပါနဲ့။” လူသစ်” ကိုစောင့်ကြည့်ကြဖို့လိုပါသေးတယ်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ။ ဒေါက်တာစံသာမြတ်..အခြေအနေ စောင့်ပါဦး။ လူသစ်ရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ အချိန်က အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်၍ သွားသည်။ သို့သော် ဒေါသအရိပ်အငွေ့များက မပြေသေးပေ။

“ကျုပ်ရဲ့လူနာကို “လူသစ်” လို့ အလွယ် လာမခေါ်ကြနဲ့။ အောက်ထပ်က ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့လူနာဟာ ခေတ်သစ်ဆေး ဆီပွဲနည်းပညာနဲ့ ခွဲစိတ်ဖန်တီးရယူထားတဲ့ လူသားအသစ်တစ်ယောက်ပါ။ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းတွေ ထဲက မကောင်းဆိုးဝါးဆူးဝပ်ဖုတ်ကောင်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ တစ်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာ ညီတိလန့် ချောက်ချား တုန်လှုပ်စရာ ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စဟာ အနာဂတ်ကာလမှာ ဆေးသိပ္ပံပညာရပ်တိုးတက်လာမှုကို အထောက်အကူ ကြီးမားစွာပြုလာနိုင်မယ့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပါ။ အချက်ကို ခင်ဗျားတို့အားလုံးနားလည်ထားကြဖို့လိုတယ်”

စားသောက်ခန်းမအတွင်းသို့ ဒေါ်သဇင်ပြန်၍ ဝင်လာသည်။

သူမ၏ လက်ထဲရှိ လင်ငန်းအတွင်း၌ ကော်ဖီပွဲ အတွက် နည်းများ အပြည့်အစုံ ထည့်ယူလာသည်။

နွယ်နီချိုကလက်ဖက်ရည်သောက်ချင်ကြောင်း ပြောသည်။

နွယ်နီချိုက ဆက်၍ ပြောသည်။

“ဟင်... ကျွန်မတို့ အားလုံးထဲမှာ လူတစ်ယောက် ခိုနေတယ်။ ဪ... ဒေါ်သဇာ ညက အိပ်ရာဝင် နောက် ကျသွားလို့ ဆန့်င်သေးတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါနဲ့... ဒေါက်တာပြောတော့ ဒေါ်သဇာက မနက်တိုင်း ဒေါက်တာနဲ့ အတူတူ မနက်စာစားလေ့ရှိတယ်ဆို”

“မှန်ပါတယ်... တစ်ခါတစ်လေမှာတော့ မစားဖြစ်ဘူး။

နက်စာစားဖို့ဆင်းမလာတဲ့ နေ့တွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်”

ဒေါက်တာ အာကာက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြိုက် လျက် ကြံပေးသည်။

“အသွားကြီး ဒေါ်သဇာရဲ့ အခန်းကို တစ်ယောက် ပေးတာ

တော့သွားပြီးကြည့်သင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဒီအသက် အရွယ်ပိုင်းဟာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုပြင်းပြင်းထန်ထန် မဖြစ်သင့်ဘူး။ ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်းတာတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားလိုက်ရရင် အသက် အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်နိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့အသက်အရွယ်က ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို ရောက်နေပြီလေ။ ညက အော်ပရေးရှင်းလုပ်တဲ့အခါမှာ အောင်မြင်မှုကို သူ့မြင်တွေ့သွားပြီး စိတ်လှုပ်ရှား သွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

နွယ်နီချိုက သွက်လက်စွာ ပြောသည်။

“ဒါဆို... ဒေါ်သဏ္ဍာ အခန်းကို ကျွန်မ ပြေးပြီး ကြည့်လိုက်မယ်လေ...”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဒေါ်သဏ္ဍာ အနောင့် အယုက်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သော အမူအရာဖြင့် -

“ဒေါ်သဏ္ဍာ ... ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

နွယ်နီချို ထိုင်ရာမှ ထ.သည်။

“ဘာမှ မကြာနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ အခုပဲ ပြေးပြီး ကြည့်လိုက်ပါမယ်”

နွယ်နီချို အခန်းထဲမှ ဝပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။

နွယ်နီချို အတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်ပေးနေသော ဒေါ်သဏ္ဍာရီရာ မီးဖိုဆောင်အခန်း၏ အခန်းပေး ခလုတ်တစ်ခုဆီသို့ ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ မျက်လုံးအကြည့် မသိမသာ ရောက်သွားသည်။

ဤအချက်ကို စပ်ရန်နှင့် ကောင်းစွာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

x x x x x

အခန်း (၆)

ဒေါက်တာစံသာမြတ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ခဲ့၍ ကျောမှို၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်သဏ္ဍာ အိပ်ပျော်နေတာလဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတာ လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဒေါက်တာ “မင်းဝေ” က...

ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်သည်။

သဲသောင်ပြင်ပေါ်၌ နေခြည်နုနုတို့က တလက်လက်လင်းဖြာ၍ ကျနေပေသည်။

“ဒီမှာ... ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ သဲမှုန်တွေဟာ တစ်ခြားနေရာက သဲမှုန်အမျိုးအစားနဲ့ လုံးဝမတူကြဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သတိထားမိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ကျွန်းပေါ်က သဲမှုန်တွေဟာ အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“လေအေးစက်တွေက အအေးဓာတ်ကို သာမန်ထက် ပိုပြီး ထုတ်လွှင့်ပေးကြတယ်။ ဒါကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်လေထုထဲမှာ

အေးစိမ့်တု စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းမှု အရမ်းများလာပါ လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကျွန်းပေါ်က သံမှိုန်တွေဟာ ခင်ဗျား မြင်သလို ထူးခြားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ သစ်ပင်တွေ၊ မြက်ပင်တွေ စိမ်းစိမ်း စိုစိုဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော် ဖန်တီးစိုက်ပျိုးထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီကျွန်းကို ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် ကျော် ကျော် လောက်ကပါ။ အဲဒီတုန်းက အခြေအနေနဲ့ အခု အခြေအနေလုံးဝခြားနားနေပါပြီ...”

ဒေါက်တာ “မင်းဝေ” က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး -

“အခုစိုက်ပျိုးထားတဲ့သစ်ပင်ကြီးတွေက ဘာအမျိုးအစား”

ဒေါက်တာ မင်းဝေ၏ကား မခန်းလိုက်။

ဗားသောက်ခန်းအတွင်းသို့ နွယ်နီချို ပြေးလွှားဝင် ရောက်လာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်၍နေသည်။

နွယ်နီချို မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် အမော တကော ပြောလိုက်သည်။

“အဘွားကြီး... အဘွားကြီး ဒေါ်သဏ္ဍာ... ဘာ ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး။ ဟို... ဟိုမှာလည်း... သွေး... သွေးတွေနဲ့”

စပ်ရန်နိုင် လျင်မြန်စွာ ထ.၍ရပ်သည်။

နွယ်နီချို ပြေးလွှားသွားသည်။ နောက်သို့ စပ်ရန်နိုင် ပြေး၍လိုက်သည်။ ကျန်လူများလည်း ချက်ခြင်းပင် ပြေးလွှားလိုက်ပါ လာကြသည်။

စကြိုလမ်းအတွင်း၌ ပြေးလွှားသွားရင်း စပ်ရန်နိုင် က နွယ်နီချို၏ရှေ့မှ ကျော်တက်ပြေးသွားသည်။

ဒေါ်သဏ္ဍာ၏ အိပ်ရာမှ တွန့်ကြေရှုပ်ပွ၍နေ၏။

အိပ်ရာခင်းပေါ်၌ သွေးများစွန်းထင်း၍ နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၏ နံဘေးကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဒေါ်သဏ္ဍာ၏ ခမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်လဲကျ၍နေ၏။

လူကိုမူ ယခုထိ မတွေ့မိကြသေး။

ဗသုန်က အော်၍ပြောသည်။

“ရေချိုးခန်းထဲ ရှာကြည့်ကြ”

အိပ်ခန်း၏တစ်ဘက်၌ ရေချိုးခန်းရှိသည်။

ရေချိုးခန်းအတွင်းသို့ စပ်ရန်နိုင်နှင့် ဗသုန်တို့ဝင်၍ ကြည့်သည်။

ဒေါ်သဏ္ဍာ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ကြရပေ။

စပ်ရန်နိုင်က -

“တစ်အိမ်လုံး အနံ့ရှာမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကာ ဆက်ဖော်က အိပ်ရာခင်းကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒါ... အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပဲဖြစ် မယ်ထင်တယ်”

ဒေါက်တာစံသာ မြတ်က သဘောမကျသည့် အမှုအရာဖြင့် ဆက်ဖော်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“စပ်ရန်နိုင် ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်အိမ်လုံး အနံ့လိုက် ရှာကြည့်ကြမယ်...”

အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းဆောင်များအတွင်းသို့ ဝင်၍ ရှာကြည့်ကြသည်။ ဆက်ဖော်နှင့် ဗသုန်တို့ စပ်ရန်နိုင်၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။

ဗသုန်က စပ်ရန်နိုင်အား လှမ်းပြောသည်။

“ဒီအပေါ်ထပ်မှာတော့ အဘွားကြီးရဲ့ အရိပ်အရောင်တောင် မတွေ့ရဘူး။ ဘီရို၊ ရေချိုးခန်း၊ သန့်ဇင်ခန်း၊ ခုတင်အောက်ပါ

မကျန်အောင် ကျွန်တော်တို့ဝင်ရှာပြီးသွားပြီ"

ဆက်မော်က -

"အပြင်ထွက်ပြီး ရှာကြည့်ကြမယ်"

"ဒီအတွားကြီးလမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်မပါတဲ့နဲ့အပြင်ကိုဘယ်လိုသွားနိုင်မှာလဲ"

စဝ်ရန်နိုင်အောက်ထပ်သို့ဆင်း၍ အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာသည်။

အဆောက်အအုံ၏အပြင်သို့ရောက်ချိန်၌ -

တစ်စုံတစ်ရာကိုသတိရလိုက်သည်။

စဝ်ရန်နိုင် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်ပြီး မြေ

အောက်တိုက်ခန်းအတွင်းသို့ပြေးဆင်းသွားသည်။

ခွဲစိတ်ခန်း၏ သံမက်တံခါးမကြီးမှ ကျော်ဖြတ်၍ ခွဲစိတ်ခန်း

THEATRE အတွင်းသို့ စဝ်ရန်နိုင် ချက်ခြင်း လိုလိုပင် ရောက်ရှိလာသည်။

ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ အဖြူရောင်ပိုးလုံးတစ်လုံး ထွန်းညှိ၍ ထားသည်။

သို့ရာတွင် -

ခွဲစိတ်ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ သူ့ထက် ဦးစွာရောက်ရှိနေသူတစ်ဦးကို စဝ်ရန်နိုင် တွေ့လိုက်ရသည်။

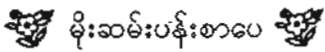
* * *

ထိုလူမှာ -

ဒေါက်တာ အာကာပင်ဖြစ်သည်။

ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်၌ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်၍ ဒေါက်တာအာကာပင်တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်နေသည်။

စဝ်ရန်နိုင် ခွဲစိတ်စားပွဲအနီးသို့ရောက်လာလျှင် ဒေါက်တာ

အာကာခေါင်းမော်၍ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟေး...လူသစ်က ဒီမှာပဲရှိနေပါတယ်။ မင်းက ဘာတွေကို စိုးရိမ်နေတာလဲ...ကောင်လေး"

ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်၌ ရှိနေသော အရာက စဝ်ရန်နိုင် အားညှိယူဖမ်းစား၍ ထားနေပေသည်။

လူနာ၏ဦးခေါင်း၌ တပ်ဆင်ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အောက်ဆိုရှပ်ကတ်စွဲလွတ်ခြင်ထောင်ကို ဖယ်ရှားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စဝ်ရန်နိုင်သည် လူနာကို ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

လူသစ်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်မျှသာရှိသေးသည်။

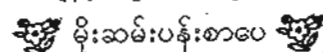
အရပ်အမောင်းကောင်းသည်။ ရုပ်ရည်ချောမောသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး လူရည်သန်ပြန်မှုရှိသည်။

"လူသစ်" ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မူလပုံမှန် ဒီဂရီအခြေအနေသို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်၍လာနေပေသည်။ သူ၏ ပင်ကိုယ်အသားရောင်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြောင်းလဲ၍နေသည်။

လူနာ၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်၌ တပ်ဆင်ထားသော အကြောဆေးသွင်းအပ်များ၊ ပိုက်များကို ဖြုတ်သိမ်းထားပြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာအာကာက ခေါင်းငုံ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး -

"အင်း... လူသစ်" မကြာခင်မှာ နိုးလာတော့မှာပါ။ ဒါကြောင့် အကြောသွင်း ဆေးပိုက်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ အခုအချိန်မှာ သူ့အတွက် မလိုအပ်တော့ဘူးလေ။ အခုဆေးရည်ပြတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ အလိုအလျောက် ဆားလောင်မွတ်

သိပ်လာလိမ့်မယ်။ လှုပ်ရှားမှုဖြစ်လာပြီး သတိရလာမယ်။ နိုးလာလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုဓာတ်ရောင်ခြည်ခပ်ဖျော့ဖျော့လေးလွှတ်ပေးထားဖို့ တော့လိုသေးတယ်။ ဒီကိစ္စက ဒေါက်တာထက်ခေါင်နဲ့လွှဲထားလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။

စစ်ရန်နိုင်က -

“အသွားကြီး ဒေါ်သဉ္ဇာကို ဒီအောက်ထပ်မှာ ခင်ဗျား ရှာကြည့်မိသေးလား”

* * *

ဒေါက်တာအာကာက စိတ်မဝင်စားသည့် အမူအရာဖြင့် -

“အသွားကြီးကို ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ အခန်းထဲမှာ မရှိဘူးဆိုရင် သေသွားတာကလွဲလို့ ဘာဖြစ်နိုင်ဦးမလဲ... ကောင်လေး”

ဒေါက်တာအာကာသည် လူနာဖြစ်သည့် “လူသစ်” ၏ရင်ဘတ်ကို စူးစိုက်၍ သေချာစွာ ကြည့်နေသည်။ စစ်ရန်နိုင်ပါသေချာစွာ ကြည့်နေမိသည်။

လူသစ်၏ရင်ဘတ်အစုံသည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် ခပ်မှန်မှန် လှုပ်ရှား၍နေသည်။

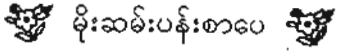
သာမန် ပုံမှန်လူသားတစ်ဦး ပကတိအိပ်စက်နေသည့် အတိုင်းပင်။

စစ်ရန်နိုင်က စိတ်မရှည်သော လေသံဖြင့် -

“ဒီမှာ... ဒေါက်တာအာကာ၊ အသွားကြီး ဒေါ်သဉ္ဇာ ပျောက်နေတယ်ဆိုတာကို သိလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ် လို့၊ ဒီနေရာကို အလျင်ဆုံး ဆင်းလာပြီး ရောက်နေရတာလဲ”

ဒေါက်တာအာကာက -

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ အသွားကြီး ဒေါ်သဉ္ဇာ တစ်ယောက် ကျုပ်တို့ရဲ့ လူနာနားရောက်နေ မလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့

ဆင်းလာမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား စကားပြောတာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လေးလေး နက်နက် ပြောစမ်းပါ”

“ကျုပ်က အလေးအနက်ထားရဦးမယ်... ဟုတ်လား။ ညကလည်း ကျုပ်အလေးအနက်ထားပြီး အလုပ် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် အနည်းဆုံး တစ်လ ကြာတဲ့အထိ အလေးအနက်ထားပြီး ကြည့်ရှုနေရဦးမှာပဲ”

ထိုအချိန်၌ -

အခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာစံသာ မြတ်ဝင်လာသည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာကြည့်ကြပြီးပြီ။

ဒေါ်သဉ္ဇာ... ကျွန်းပေါ်မှာလုံးဝ မရှိတော့ဘူး”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ဟူးတားခရပ် (ခ) ယာဉ်နဲ့ ကျွန်းပေါ်ကနေ ထွက် သွားတာ များ ဖြစ်နေမလား”

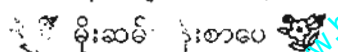
“မဖြစ်နိုင်ဘူး... စစ်ရန်နိုင်။ ကျွန်းကမ်းခြေကို ဘယ်လိုယာဉ် မျိုးပဲ ဆင်းလာလား အချက်ပေးကိရိယာတွေက သတင်းပို့အချက်ပေး ကြမှာပဲ။ ကျုပ်တို့အားလုံး သိကြရမှာပေါ့”

“တစ်အိမ်လုံးမှာလည်း အချက်ပေးကိရိယာတွေ နေရာ အနှံ့မှာ တပ်ထားသေးတယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... အချက်ပေးသံတွေ မြည်မလာဘဲနဲ့ ဒေါ်သဉ္ဇာ အခန်းအပြင်ကို ထွက်လို့ မရပါဘူး”

စစ်ရန်နိုင် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး -

“ဒေါ်သဉ္ဇာရဲ့ အခန်းထဲကို အပြင်လူ ဘယ်သူမှ ဝင်လို့လည်း မရနိုင်ဘူး။ ဝင်လာတာနဲ့ အချက်ပေးကိရိယာ တွေက တစ်အိမ်လုံး

ကြားအောင် အချက်ပေးကြံ့မှာပဲ မဟုတ် လား။ အခုကိစ္စကျတော့ ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာလဲ ဒေါက်တာ။ ဘာအချက်ပေးသံမှ လုံးဝ မမြည်ကြပါလား။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ခေတ္တမျှစဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ချက်တော့ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့လူစု အော်ပရေးရှင်းကိစ္စအပြီးမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ဒေါ်သဉ္ဇာကို ဖမ်းခေါ်ပြီး အပြင်ကို ထုတ်ယူသွားတာမျိုး လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အချက်ပေးကိရိယာတွေက မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သူ့အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွားအောင် ကျုပ် က စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် အချက် ပေးသံ လုံးဝမကြား ရပဲနဲ့ ဒေါ်သဉ္ဇာ ပျောက်သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ညက လည်း ကျုပ်တို့အားလုံးအတူတူ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျခွဲကြ တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘယ်သူမှ အိပ်ရာစောစော ထနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒေါက်တာအာကာကလေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့်ပြောသည်။

“အသွားကြီး ဒေါ်သဉ္ဇာရဲ့ အခန်းထဲကို ကျုပ်တို့ အထဲက ဘယ်သူ ဝင်ပုန်းနေနိုင်ရမှာလဲ။ ကျုပ်တို့အားလုံး ခွဲစိတ်ခန်းမကြီး ထဲမှာပဲရှိနေခဲ့ကြတယ်။ မြေအောက်တိုက်ခန်းထဲမှာရှိမနေတာဆိုလို့ ခင်ဗျားရဲ့ထမင်းချက်မိန်းမကြီး ဒေါ်သဉ္ဇာပဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဒေါသသံဖြင့် အော်ပြော သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ထမင်းချက်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားဘာမှပြောစ ရာမလိုဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လိုအပ်တဲ့ ငွေ အပြည့်အဝပေးပြီး အလုပ်ပေးထားတယ်။ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား မမေ့ပါနဲ့။ ခင်ဗျားက ကျုပ်အပေါ်မှာ အရှိအသေ နည်းလွန်းအားကြီးတယ်”

စပ်ရန်နိုင်က ကြားဝင်၍ -

“ခင်ဗျားတို့ပြဿနာ ဖြစ်မနေကြပါနဲ့။ ဒေါ်သဉ္ဇာ ပျောက်နေ

တာသေချာရင် သူ့ကိုမဟော့ တွေ့အောင် ရှာကြဖို့ပဲလိုတယ်”

“ကျုပ်တို့ နေရာအနံ့ရှာပြီးပါပြီ။ ကျွန်းပေါ်မှာ ဒေါ်သဉ္ဇာ နေတာ သေချာသလောက်ပဲ”

ဒေါက်တာမင်းဝေက -

“ကျုပ်တို့ရှာစရာနေရာဆိုလို့ ပင်လယ်ပြင်ပဲ ကျန်တယ်”

“ဒီလိုမနက်အစောကြီးမှာ ဒေါ်သဉ္ဇာတစ်ယောက် တည်း အပြင်ထွက်လာစရာအကြောင်း သိပ်မရှိလှပါဘူး”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကပါခေါင်းခါလျက်ပြောသည်။

“ဒေါ်သဉ္ဇာတစ်ယောက်တည်းအပြင်ထွက်လာတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒေါ်သဉ္ဇာက ကျုပ်ရဲ့ နဝရတ် အေးဖွဲ့ လွန်သိပ္ပံသုတေသန ဌာနအတွက် ငွေတွေကို သူကရှိသမျှ ထည့်ပေး ထားတာကလည်း သူ့ဆက်ပြီး အသက် ရှင်သန်နေချင် သေးတဲ နည်းရွယ်ချက်ကြောင့်ပဲ။ ဒေါ်သဉ္ဇာဟာ သေတော့မယ့်အမြေအနေကို သိနေရင်တောင်မှ ပင်လယ်ထဲကို ခုန်ဆင်းပြီး သေစရာအကြောင်း လုံးဝမရှိ ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းအခြေအနေအောင် မြင်စပြုနေပြီဆိုတာ... ဒေါ်သဉ္ဇာကိုယ်တိုင် မြင်ထားပြီးပြီပေလေ”

ဒေါက်တာအာကာက -

“ဒေါ်သဉ္ဇာကို တစ်ယောက် ယောက်ကလုပ်ကြံ့သတ်ဖြတ် လိုက်ပြီး ပင်လယ်ထဲ သူ့အလောင်းပစ်ချလိုက် မယ်ဆိုရင်ကော...”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အနီးရှိလူများကို တစ်ဦးစီ စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရ နေမယ်။ အဲဒီလူဟာလည်း ကျုပ်တို့အုပ်စုထဲက လူ တစ်ယောက် ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

အခန်း (၇)

သူတို့လူစုသည် ဧည့်ခန်း၌ထိုင်လျက် ဒေါ်သဏ္ဍာန ပတ်သက်ပြီးဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည်။ အချိန်တစ်နာရီကျော်တော် ကြာသည့်တိုင် ရေရာသော အဖြေလုံးဝရာမတွေ့ခဲ့ကြပေ။

နောက်ဆုံး၌ -

ဒေါက်တာအာကာနှင့် ဒေါက်တာထက်ခေါင်တို့ မြေအောက် သံမဏိတိုက်ခန်းအတွင်းရှိ ခွဲစိတ်ခန်းသို့ ဆင်းသွားကြသည်။ "လူသစ်" နှင့် ပတ်သက်၍ စမ်းသပ် စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်စေ အတွက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်လူများ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ပြီး ဆက်လက် စကား ပြောဆိုနေကြသည်။

နောက်ထပ်တစ်နာရီကျော်ကျော်ကြာလျှင် -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အချက်ပေးလေ့လာစစ်ဆေး နှိပ်သည်။

မီးဖိုခန်းအတွင်းရှိ ဒေါ်သဏ္ဍာနထံသို့ လှမ်း၍မှာလို

ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော့တေး(လ်)အရက်ပိုင်း အချိန်စော၍ ပြင်ဆင် ပေးရန် အင်တာကွန်မူတစ်ဆင့် မှာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နွယ်နီချိုက မျက်လုံးပြူး၍ -

"ဟင်.. နေ့လည် (၁၂) နာရီပဲရှိသေးတယ်"

"ဟေတယ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့ လူတွေ မသောက်ချင်လည်း နေ လို့ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် နေထိုင်လုပ်ကိုင် နိုင်ပါတယ်"

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် သူ၏လုပ်ငန်းအောင်မြင် လှနိုးပါးအခြေအနေ၌ ဒေါ်သဏ္ဍာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသဖြင့် ကြီးမားသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ခံစားနေရကြောင်း စပ်ရန်နိုင် နားလည်လိုက်မိ၏။

x x x

မြေအောက်ခွဲစိတ်ခန်းမှ ဒေါက်တာအာကာ၊ ဒေါက်တာ ထက်ခေါင်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

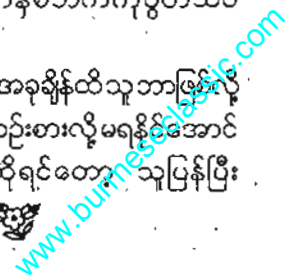
ဒေါက်တာထက်ခေါင်က လူနာ၏ အခြေအနေကို ဒေါက်တာ စံသာမြတ်ထံ အစီရင်ခံသည်။

"လူနာ အသက်ရှင်သန်လာမယ့် အခြေအနေက အလွန် အလွန် တိုးတက်ကောင်းမွန်နေပါတယ်"

"လူနာ.. သတိရလာပြီလား"

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က လက်နှစ်ဘက်ကို ပွတ်သပ် လိုက်ရင်းမှ -

"သူ.. အခုထိ သတိမရသေးပါဘူး။ အခုချိန်ထိ သူ့ဘာဖြစ်လို့ သတိရမလာသေးတာလဲလို့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားလို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအခြေအနေ အတိုင်း ဆိုရင်တော့ သူပြန်ပြီး

သတိဝင်လာနိုင်ဖို့အတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ထပ်ပိုပြီး ကြာလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဒေါက်တာအာကာဘက်သို့ လှည့်၍မေးသည်။

“လူနာရဲ့ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေကော ဘယ်လို ထူးခြားမှုရှိသလဲ”

ဒေါက်တာအာကာခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လျက် -

“သူဦးနှောက်က ပုံမှန်အတိုင်းရှိနေပါတယ်။ သူ့ အသိဝင် လာတာနဲ့ဦးနှောက်အစိတ်အပိုင်းတွေက ပုံမှန်အခြေအနေအတိုင်း လုပ်ဆောင်သွားပါလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင် စွာ ချလိုက်သည်။

“တစ်ခုခုတော့ ပြောင်းလဲထူးခြားလာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ အားလုံးမှော်လင့်ကြရမှာပဲ”

* * *

စားပွဲပိုင်းကြီးပေါ်သို့ ကော့တေးလ်နှင့် ယမကာ မျိုးစုံတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်ယမကာတစ်ခွက်မျှ မော်သောက်လိုက်ပြီး သူ၏ အခန်းရှိရာအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးကို အသာအယာ တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

လွယ်ကူစွာပင် ဖွင့်ဟသွားသည်။

မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည်တစ်ဦး သူ၏အခန်းထဲ၌

ရောက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

မဖိတ်ခေါ်ပဲနှင့် ရောက်နေသည့် ဧည့်သည်မှာ နွယ်နီချို--

သူ၏ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲ၌ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်၍

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ဘစ်စုံတစ်ခုကိုစိတ်ဝင်စားစွာ ပြုလုပ်နေပုံရသည်။

“ဟေ့...ဪ...ဘယ်သူများလဲလို့”

စစ်ရန်နိုင် အခန်းထဲဝင်လာပြီး အသံပြုလိုက်သည်။

နွယ်နီချိုချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

နွယ်နီချို မသိမသာ မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

ချက်ခြင်းပင် သူမက အိမ်ထဲထဲ၌ မပွင့်တပွင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မရှင်အခန်းထဲဝင်လာတာ စီးကရက်သောက် ချင်လို့ ခြစ်လာတာကြည့်တာ။ ဒါပေမယ့် မပုံကြည့်နိုင် စရာ အံ့ဩစရာတွေ တွေ့လိုက်မိလို့”

စစ်ရန်နိုင်၏အကြည့်က စားပွဲပေါ်သို့ ချက်ခြင်း ရောက်သွား

သည်။

စစ်ရန်နိုင်၏ အမူအရာက ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲ သွားခြင်း

သည်။

ပုံမှန်လေသံဖြင့် -

“ဪ...ဟုတ်လား။ ဘာတွေကို တွေ့လိုက်မိလို့လဲ”

သူမက သင်္ကေတပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဒီမှာ...စစ်ရန်နိုင်။ ရှင်ဘယ်သူလဲ...ရှင်ရဲ့ဘဝမှန်ကဘာလဲ”

“မင်း...သိထားပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ မေးတာကို ဖြေပါ။ ကျွန်မတို့ စကားပြော နေတာကို

ကဘာဖြစ်လို့ တိပ်ခွေခွေ အသံဖမ်းထားရတာလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုံတ်လျက် -

“မင်း...ဘာဖြစ်လို့ မေးခွန်းအသစ်တွေ ထုတ်နေရတာလဲ”

နွယ်နီချိုက စစ်ရန်နိုင်အနီးသို့ ကိုးကပ်လာသည်။

ဖွေးပျံ့သော ရနံ့ကိုရသည်။

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ နုညက်သော ဇာပေါက် အင်္ကျီ ပျော့လေးတစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆ စုံထဲမှာ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်၍ ပြေပြစ်လှသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အတိုင်းအတာကိုပင် စစ်ရန်နိုင်တွက်ချက် ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

သူမက ဆံနွယ်များကို ပင့်တင်လိုက်ရင်းမှ -

“ရှင်အခန်းထဲကို ကျွန်မဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ ဒီတိပ်ရီကော်ဒါ အသေးစားလေးကို ဖွင့်ထားလျက် သားတွေ့လိုက်ရတယ်။ တပ်ကြီးတွေကလည်း လည်နေတယ်။ ကျွန်မကတော့ ရှင်မေ့လျော့ပြီး မပိတ်မိတာဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပြီး လျှောက်ကို ပိတ်ပေးလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ခလုတ်မှားနိပ်လိုက်မိတယ်။ အောက်ထပ်မှာ ပြောဆိုနေတဲ့ အသံ တွေ ရီကော်ဒါမှာ ကြားလာရတယ်။ ရှင်ရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အလွန်သေးကွေးလွန်းတဲ့ မိုက်ကရိုဖုန်းတစ်ခု တပ်ထားပြီး အောက်ထပ်အခန်းထဲက အသံတွေကို ရှင်ရဲ့အခန်းထဲက ရီကော်ဒါနဲ့ ဖမ်းယူနေတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မပြောတာ မမှားနိုင်ပါဘူးနော်...”

စစ်ရန်နိုင် သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချလိုက်သည်။

သူ့အနေနှင့် နွယ်နီချိုအား မည်သို့မျှ ငြင်းကွယ်၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း နားလည်သည်။

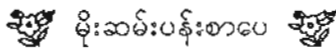
“ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအေးဂျင့်တွေထိုးဖောက်ဝင်လာမှာကို သိပ်ပြီးတော့ စိုးရိမ်တယ်။ ဒါက ကိုဗသုန်ပြောထားလို့ ကျွန်မ သိရတာပါ”

“ကိုယ်က အဲဒီလို လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုသာ ကျွန်မ သိချင်တယ်စင်”

စစ်ရန်နိုင်က သူ့၏ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ စိစစ်ရေးကတ်ပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“စစ်ရန်နိုင်က ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာမည်အမှန်ပါပဲ။ ကိုယ်က ကွန်ပျူတာ

စစ်ရန်နိုင် နှင့် လျှို့ဝှက်ကျွန်း

စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး ဆင်ဒီကိတ်က အထူး အေးဂျင့်တစ်ယောက်ပါ”

သူမက စိစစ်ရေးကတ်ပြားကို ကြည့်၍ ပခုံးတစ်ချက် တွန်းသည်။

“ဟင်... ဒီလိုနာမည်မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“မင်း... မကြားဖူးတာ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။ ဒီအဖွဲ့အစည်းက အသစ်ဖွဲ့ထားတာ”

“ရှင်ပြောတာ ကျွန်မယုံကြည်မယ် ထင်နေသလား”

သူမက ခါးထောက်၍ ပြောသည်။

“မင်း မယုံလည်း နေနိုင်တယ်”

“ရှင်က ကွန်ပျူတာပတ်သက်တယ်ဆိုတော့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ရှင်ရဲ့ အလုပ်က ဒီကျွန်းပေါ်မှာ မရှိနိုင်ဘူး”

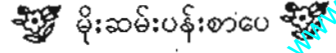
“ကိုယ်တို့ရဲ့အဖွဲ့ဟာ အသစ်ပေါ်ထွန်းလာတဲ့ စက်မှု သိပ္ပံလောကနဲ့ ဆေးသိပ္ပံလောကရဲ့ ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေကို ပါ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရတယ်။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နဝရတ်အေးဖွဲ့လွန် သိပ္ပံသုတေသနဌာနက ဆေးသိပ္ပံလောကနဲ့ စက်မှုသိပ္ပံလုပ်ငန်း အသစ်တစ်ခုဖြစ်နေတယ်လေ”

“ရာဇဝတ်မှုခင်းဆိုတာကကော၊ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

“အဲဒီအဖြေကို တိတိကျကျ သိချင်လို့ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ကိုယ် ရောက်လာခဲ့ရတာပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အခု ... ကိုယ်ပြောတဲ့ အကြောင်းတွေကို မင်း အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်ပြောမပြုစေချင်ဘူး။ နောက်ဆုံး ဖုသုန်ကိုတောင်

မပြောစေချင်ဘူး”

“ရှင် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

သူမက ခုတင်ပေါ်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စပ်ရန်နိုင် ညှိပေးသည့် မီးခြစ်ဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိဖွားရှိုက် လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ရှင်ဟာ ဆေးသိပ္ပံပညာဆိုင်ရာဇာတ်ပုံ သမားဟစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ပန်းဝတီမြို့မှာ ကိုယ် ဇာတ်ပုံ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယို၊ အသံဇင်သင်တန်းတစ်ခု အမြန်ဘက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဟာ ဒီလုပ်ငန်းထဲကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဝင်လာနိုင်ခဲ့တာပါ”

“အဘွားကြီးဒေါ်သဏ္ဍာ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ကော့ရှင် သိပြီလား”

စပ်ရန်နိုင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကိုယ်လည်း အဲဒီအကြောင်း သိချင်နေတာ”

သူမက ရွန်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်

စပ်ရန်နိုင်ကို စိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ရှင်ဟာ တော်တော်ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ ဘာမှထူးခြားပါဘူး”

နွယ်နီရို ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလိုက်ဦးမယ်။ တစ်ခြာ

အဖွဲ့သားတွေနဲ့အတူ ကျွန်မပါရှိနေသင့်ပြီလေ”

စပ်ရန်နိုင် ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အခန်း (၈)

အရှက်ကျင်းခါစ နံနက်ခင်းအချိန်...။
နစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ စပ်ရန်နိုင် နိုးလာသည်။
အဝတ်အစား အသစ်တစ်စုံ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး၊ မီးရောင်
ခပ်မှိန်မှိန် ထွန်းထားသော စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ပြေးထွက်လာသည်။
သူသည် ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာ
လျှင် -
“ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာ ထ.ပါဦး။ ဝင်ဗျားနဲ့ အရေးကြီးတဲ့
ဝကားပြောစရာရှိလို့”
ဒေါက်တာစံသာမြတ် အိပ်ပူနံ့မှားဖြင့် ထ.လာပြီး
“မိုးတောင် မလင်းသေးဘူး။ ဘာတွေများ ဒီလောက်အထိ
အရေးတကြီး ဖြစ်လာတာလဲ”
“အောက်ထပ်က ခွဲစိတ်ခန်းထဲကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ခင်ဗျား
လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ ဒေါ်သဏ္ဍာရဲ့အလောင်း ဘယ်မှာရှိ နိုင်တယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော် သိပြီ.. ဒေါက်တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ လာမပြောစမ်းပါနဲ့ စစ်ရန်နိုင်ရာ၊ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်အိပ်စမ်းပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ရန် ပြင်သည်။

စစ်ရန်နိုင်ကတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်ကို ဆင်းပြီး အခုချက် ခြင်း စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်”

စကြိုလမ်း၏ တစ်ဘက်ခန်းမှ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်လာသည်။

ဒေါက်တာ ဆက်မော် ခေါင်းပြု၍ ကြည့်ပြီး -

“စောစောစီးစီး ဘာတွေဖြစ်နေကြရတာလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က ဇွတ်ပင်ဆံကပြောသည်။

“ကဲ...ဒေါက်တာ။ မြေအောက်ခန်းထဲကိုသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။

ဒေါ်သဇ္ဇာ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က မဝေခွဲနိုင်သဖြင့် -

“ကျုပ်တို့ မနေ့က ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ နေရာအနံ့ လိုက်

ရှာကြည့်ကြပြီးပြီပဲ”

“မရှာရသေးတဲ့နေရာတစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်”

ဒေါက်တာဆက်မော်က မယုံကြည်နိုင်သော လေသံ ဖြင့်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နေရာလဲ...စစ်”

“အေးဖွဲ့လွန်တိုက်ခန်းထဲကနေ သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး ဝါးခုထုတ်ယူလာခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး

လေးခုထဲက အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်မျိုးစီထုတ်ယူပြီး ကျန်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အေးဖွဲ့လွန် သံမဏိတိုက်ခန်းထဲ ချက်ခြင်းပြန်ပို့

ပေးခဲ့ကြတယ်။

ပစ္စမမြောက် သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီးထဲက ခန္ဓာ

ကိုယ်ကိုတော့ အခုလူနာရဲ့ အပြင်အတာအခွံအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြ

တယ်။ ဒါဆိုရင် အဲဒီသတ္တုပေါင်းအိုးကြီးက အလွတ်ဖြစ်သွားပြီလေ။ အဲဒီတလားကြီးထဲမှာ ဒေါ်သဇ္ဇာ ရှိနေနိုင်တာပေါ့”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

“အဲဒီသတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီးက ဓာတ်လှေကားထဲမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ကဲ...ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြရအောင်”

စစ်ရန်နိုင်က ရှေ့မပြေးထွက်သွားသည်။

သူ၏နောက်မှ ဒေါက်တာစံသာမြတ်နှင့် ဒေါက်တာ ဆက်မော်တို့ ပြေး၍ လိုက်သွားကြသည်။

* * *

ခွဲစိတ်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ စစ်ရန်နိုင် ပြေး လွှား ရောက်ရှိလာသည်။

ခွဲစိတ်ခုတင်ပေါ်၌ “လူသစ်” သည် ပက်လက်အနေအထား ဖြင့် မပြောင်းမလဲ ရှိနေဆဲပင်...။

“လူသစ် ၏ ရင်ဘတ်အစုံမှာ ပုံမှန်အတိုင်း လှုပ်ရှားလျက်ရှိ နေသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဓာတ်လှေကားအိမ်အနီးသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပြီး ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

အောက်ဘက် သံမဏိတံခါးပွင့်သွားပြီး ဓာတ်လှေ ကား တက်လာသံကြားရသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စိတ်မရှည်သံဖြင့် -

“သတ္တုပေါင်းအိုးတလားထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူးလို့ ကျုပ်
ပြောထားတာပဲ။ အလကားအိပ်ရေးပျက်အောင်လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဖွင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

စစ်ရန်နိုင်က ဆက်မော်ကိုမသိမသာ တစ်ချက်ကြည့်သည်။
ဆက်မော်ထံ၌ ပစ္စတိုအသေးစားလေး ဝှက်၍ ယူလာသောလေ
သလားဟူသောအစွေးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး တင်
ထားသောလူနာတင်တွန်းလှည်းကို တွန်းယူလာသည်။

တလားကြီးပေါ်၌ တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားသော ဝက်အူများ
ကို ဒေါက်တာစံသာမြတ်နှင့် စစ်ရန်နိုင်တို့လှည့်ဖွင့်ကြသည်။

ဝက်အူများကုန်သွားသည်နှင့် -

စစ်ရန်နိုင်က သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး၏အဖုံးကို
လျှင်မြန်စွာ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်၏ယူဆချက်မှာ ကွက်တီမှန်ကန်၍နေသည်။

သူကြိုတင် တွက်ဆထားခဲ့သည့်အတိုင်း သတ္တုပေါင်းအိုး
တလားကြီးအတွင်း၌ အလွတ်သက် သက်မဟုတ်ဘဲ အလောင်းတစ်
လောင်းရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

သို့ရာတွင်

ဒေါ်သဉ္ဇာ၏အလောင်းမဟုတ်ပေ။

ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန် ဒေါက်တာမင်းဝေ၏ရုပ်အလောင်းဖြစ်
နေပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းဝေမှာ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့လျက် နေ
နေပေပြီ။

x x x

စားသောက်ခန်းအတွင်း၌ အဖွဲ့သားရှစ်ဦးလုံး နောက်ရှိနေ
ကြသည်။

လတ်တလော ကြုံတွေ့နေရသည့် တုန်လှုပ်ချောက် ချား
ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးတိုင် ပင်ကြရန်
အတွက်ဖြစ်သည်။

စားပွဲထိပ်၌ ရပ်နေသည့် ဒေါက်တာစံသာမြတ်က တုန်လှုပ်
သောလေသံဖြင့် စ၍ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံ
တွေ့နေရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင် အောင်ဖြစ်နေပြီ။
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြီးမားတဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေ
ကြရပြီဆိုတာတော့ ပြောနိုင်တယ်။ ဒေါက်တာမင်းဝေဟာ အသတ်ခံ
လိုက်ရရှာတယ်။ သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးနဲ့ရစ်ပတ်ပြီး ဆွဲညှစ်သတ်သွား
တာ။ ညှပ်ပိုင်းမှာ တစ်ယောက်၊ ယောက်က သတ်ပစ်ပြီး၊ မြေအောက်
တိုက်ခန်းမှာရှိတဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲကို သယ်ယူသွားမယ်။ ပြီးတော့
သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီးထဲမှာ ထည့်သွားခဲ့တာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

နွယ်နီရိုက လက်တစ်ဘက်မြှောက်ပြ၍မေးလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာမင်းဝေဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ
ဆင်းသွားတုန်း အသတ်ခံလိုက်ရဟာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီအချက်ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒေါ်သဉ္ဇာတုန်းက သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။
အခုလဲ ဒီပုံစံအတိုင်း လူသတ်သမားက သတ်သွားတာဖြစ်မယ်”

ဒေါက်တာအာကာက ဝင်၍ပြောလိုက်သည်။

သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အမူအရာဖြင့် သူ၏
ဦးခေါင်းကိုလေးတွဲစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

"အင်း...ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်...ယောက်ပဲ။ ညတုန်းက လျှပ်စစ်ဓာတ် အချက်ပေးစနစ်တွေ အလုပ် မလုပ်တော့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူးလေ"

စစ်ရန်နိုင်က -

"လျှပ်စစ်အချက်ပေး ကိရိယာတွေ မနေ့ညက လုံးဝ အလုပ်မလုပ်ကြဘူးပေါ့..."

"ဟုတ်တယ်...လုံးဝမလုပ်ကြဘူး"

စစ်ရန်နိုင်က အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံး၏ မျက်နှာပြင်များကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

နွယ်နီချိုက သူမ၏ လိုလားချက်ကို ပြောသည်။

"ကျွန်မတို့ အခုအခြေအနေမှာ "ဗဟိုကုန်းမြေ" ကို ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားပြီး သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ခေါ်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်"

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

"သူတို့ကို ခေါ်လိုက်လို့ ရောက်လာခဲ့ရင် မြေအောက်တိုက် ခန်းထဲက ကျွန်တော်တို့လူနာရဲ့အကြောင်းကို မပြောမဖြစ်ထုတ်ပြောရ တော့မှာပဲ။ မပြောလိုလဲ မဖြစ် တော့ဘူးလေ။ သူတို့ ရောက်လာကြ တာနဲ့ တစ်ကျွန်းလုံးကို မြေလှန်ရှာဖွေစုံစမ်းကြတော့မှာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပြင်ပကလူတွေ ဒီကျွန်းပေါ်ကို တက်လာပြီး စပ်စု နှောင့်ယှက်လာမှာကို လုံးဝ မလိုလားဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ ကတော့ ဒီကိစ္စတွေကို ရေရှည်ဆွဲထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်"

ဒေါက်တာအာကာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

"ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်"

"အင်း... သက်ဆိုင်ရာက လူတွေရောက်လာခဲ့ ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် အခုကတည်းက ကြိုပြီး ခန့်မှန်းမိပြီးပြီ။ ရုပ်သံသတင်းတွေမှာ ထိပ်ဆုံးက ပါလာမယ်။ သတင်း စာမှာလဲ ချွဲကားထားတဲ့ သတင်းတွေ ပါလာမယ်။ "ဗာစီယိုနန်းတော် သိပ္ပံသုတေသနဌာနမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လူသတ်မှုကြီး"၊ "အစမ်း သပ်ခံသတ္တဝါကောင်ကြီးက ဇန်တီးရှင်ဆရာဝန်ကြီးကို ပြန်၍ ရက်စက် စွာ သတ်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်လော..." ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကြီးတွေ တပ်ထား လာလိမ့်မယ်"

"ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်ထားတာလဲ။ လူသတ်တရားခံဟာ"

"ကျုပ်ထင်တာကို ပြောရမှာလား။ တကယ်တော့ လူသတ် တရားခံဟာ ဟောဒီမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူတွေထက် ဘာရင် အောက်ထပ် မြေအောက်ခန်းထဲက "လူသစ်" ဖြစ်ဖို့ သေချာသလောက်ပဲ"

စစ်ရန်နိုင်က ဒေါက်တာထက်ခေါင်ဘက်သို့ လှမ်း ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

"အောက်ထပ် မြေအောက်တိုက်ခန်းထဲက လူနာ သတ်ရ လာပြီလား။ လှုပ်ရှားလာနိုင်ပြီလား"

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က အလေးအနက်ထား၍ ပြန် မြေပြသည်။

"အခုချိန်ထိ သူ ဘာမှ ထူးခြားမလာသေးပါဘူး။ သူ့ရဲ့ နှလုံးခုန်နှုန်း၊ သွေးခုန်နှုန်းတွေက ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။ သူဟာ အချိန်အရွေး လှုပ်ရှားလာနိုင်၊ သတိရလာနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ နို့နေပါပြီ"

နွယ်နီချိုက -

"သူ့အနေနဲ့ သတိရနေချင်ရနေနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ မှန်ပြန်ပြီး"

ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောပြမှာပဲ။ ဒီအချက်ကိုလဲ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ထည့်ပြီး စဉ်းစားဦး”

“အင်း...ခင်ဗျားပြောတဲ့ အချက်ကလဲ စဉ်းစားစရာပါပဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က မျက်မှောင်တွန့်လိုက်ပြီး -

“ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျား ဒါလောက် သိချင်နေတဲ့ မှတ်တမ်း တွေ ကျွန်တော် ယူလာခဲ့ပါမယ်”

ဒေါက်တာ စံသာမြတ်အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ဒေါက်တာအာကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ရပ်သည်။

သူက လေသံစပ်တင်းတင်းဖြင့် - -

“မိတ်ဆွေတို့အားလုံးကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ယူဆချက်ကို ပြောပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ အခုအချိန်ကစပြီး အောက် ထပ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ “လူသစ်” ကို တစ်ယောက် တစ်လှည့် စောင့်ကြည့်သင့်ကြပြီလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော် တို့က သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ကြတာ မဖြစ်သင့် ဘူး။ လုံခြုံရေး ကိစ္စအတွက် စောင့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ဘက် ပေါ့လျော့ခဲ့ကြမိတယ်”

နွယ်နီချိုက -

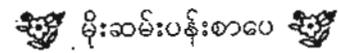
“လူသစ် စ.ပြီး လှုပ်ရှားလာတာနဲ့ အချက်ပေးသံ တွေက အသံပေးမှာပေါ့”

ဒေါက်တာအာကာက လျှောင်ပြောင် သရော်သံဖြင့် ရယ်မော လိုက်သည်။

“မနေ့ညတုန်းက ဘယ်အချက်ပေးသံမှ မြည်မလာ ခဲ့ကြ ဘူးဆိုကို မင်း မေ့နေပြီလား - -နွယ်နီချို”

နွယ်နီချိုပါးစပ်ပိတ်၍ သွားသည်။

x x x

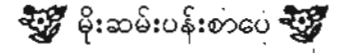
အခန်း (၉)

ပိုင်တွဲတစ်ခုကိုင်၍ ဒေါက်တာစံသာမြတ် အခန်းထဲ သို့ဝင် လာသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဖိုင်တွဲကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ ..အခု အသုံးပြုထားတဲ့ အပြင် အကာခွံ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ဟာ တစ်ချိန်တုန်းက ဇေယျာထွန်း လို့အမည်ခေါ်တဲ့ လူရွယ်ပဲဖြစ်ပါတယ်”

“ဇေယျာထွန်းဟာ ဦးနှောက်ရောဂါနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရသူပါ။ သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်ရောဂါက သူ့ရဲ့တစ်ခြားခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေကို အရင်ဆုံးဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်။ ဟိုတစ် နေ့ညက အော်ပရေးရှင်းလုပ် တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့ဦးနှောက် တစ်ခုထဲတင် မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ခြားပျက်စီး နေတဲ့ အတွင်းအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကိုပါ အစားထိုးလေ့လှယ် ကုသ ပေးခဲ့ရတယ်”

“အစားထိုးကုသ လဲလှယ်ပေးခဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေအားလုံး ပုံမှန်အတိုင်း ကောင်းမွန်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အဓိကသိချင်ကြတဲ့ အချက်က သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ကိုပဲ မဟုတ်လား။ ဦးနှောက်ဆိုတာ ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံးရဲ့ အရေးအကြီးဆုံးပင်မဗဟိုချက်နေရာပါ။ ဒီဦးနှောက်ရဲ့ပိုင်ရှင်က သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိတဲ့ သင်္ချာ ပါမောက္ခတစ်ဦးပါ။ နာမည်က တင်ထွဋ်လို့ ခေါ်တယ်”

ဒေါက်တာအာကာကမေးသည်။

“သင်္ချာပါမောက္ခတင်ထွဋ်က ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့ သေသွားခဲ့တာလဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတာပါပဲ။ ဆေးရုံမှာ သုံး ရက်လောက် ခံပြီးမှ သေသွားခဲ့တာ။ သင်္ချာပါမောက္ခတင်ထွဋ်မသေခင်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အေးဖွဲ့လွန်သိပ္ပံသုတေ သနဌာနမှာ ထိန်းသိမ်းပေးထားဖို့ သဘောတူသွားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ဦးနှောက်က မပျက်မစီးအကောင်းပကတိ ကျန်ရစ်ခဲ့ တာဖြစ်တော့ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ပါတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အေးဖွဲ့လွန်တိုက်ခန်းထဲမှာ ထိန်းသိမ်းပေးထားခဲ့တယ်”

“ပါမောက္ခတင်ထွဋ်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားခဲ့တာလဲ”

“ပုလဲမြို့တော်ရဲ့ အနောက်ဘက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သူ့နေ လို တိုက်ခန်းထဲမှာ သူ့ဇနီး သေဆုံးနေတာကို ရဲအဖွဲ့က တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ဇနီးဟာ ကင်ဆာရောဂါရထားတဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ဇနီးရဲ့ ဦးခေါင်းမှာ သေနတ်နှိပ်ထားတာကို ရဲအဖွဲ့က စစ်ဆေးတွေ့ရှိရတယ်။ ရဲအဖွဲ့ရဲ့ခန့်မှန်း ချက်ကတော့ ပါမောက္ခတင်ထွဋ်ဟာ သူ့ဇနီးကို

အရင်ဦးဆုံး သေနတ်နှိပ်သတ်ခဲ့မယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

နွယ်နီချိုက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် -

“ဒါဆို... ပါမောက္ခတင်ထွဋ်ဟာ လူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ပေါ့...။ ဟို... ဟို အောက်ထပ် က လူသစ်ရဲ့ဦးခေါင်းထဲကို လူသတ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ဦးနှောက်ကို ထည့်ပေးမိလျက်သား ဖြစ်နေပါလား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ပါမောက္ခတင်ထွဋ်ဘက်မှ ကာကွယ်၍ ပြောသည်။

“နေစမ်းပါဦး... နေစမ်းပါဦး။ တကယ်တော့ ပါမောက္ခ တင်ထွဋ် လူသတ်ရဲ့ ကယ်ဆိုတာကလည်း သူ့ရဲ့ဇနီး ဟာ ကင်ဆာ ရောဂါဝေဒနာကို နှစ်ရှည်လများ ခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်လွန်း လို့ လုပ်လိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ”

ဒေါက်တာအာကာက ခေါင်းခါရင်းမှ -

“သူဟာ လူသတ်ဖူးပြီး သွားပြီ။ နောက်တစ်ခါ ထပ် ပြီး လူသတ်ဖို့လည်း ဝန်လေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဒေါက်တာအာကာ၏ စကားကို ဒေါက်တာထက် ခေါင်က လက်ခံလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ့ကို အစောင့်ချထားပြီး စောင့် ကြည့် ကြဖို့လိုလိမ့်မယ်။ လျှပ်စစ်အချက်ပေး ကိရိယာတွေ ချို့ယွင်းပျက်စီး နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ပိုပြီး လိုအပ်လိမ့်မယ်”

စင်ရန်နိုင်က -

“ခင်ဗျားရဲ့လျှပ်စစ်အချက်ပေး ကိရိယာတွေက ပြန်ပြီး ဖြန့်လို့ ရနိုင်တော့ဘူးလား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကစိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံဖြင့် -
 "ဗဟိုကုန်းမြေက ဂိုပေးမယ် .. အပိုပစ္စည်းတွေ မရပဲနဲ့၊
 အချက်ပေး" ရိယာတွေကို ပြန်ပြင်လို့မရနိုင်တော့ ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့
 လည်းဆိုတော့ လူသတ်သမားက နေရာအနံ့ မှာတပ်ဆင်ထားတဲ့
 ပင်မဝါယာကြိုးတွေအားလုံးကိုပါဖြုတ်ပြီး ခိုးယူသွားခဲ့လို့ပဲ"
 နွယ်နီချိုက နားမလည်သည့် အမူအရာဖြင့် မေးသည်။
 ဒေါက်တာအာကာက လွယ်ကူပင် အဖြေထုတ်ပေးလိုက်
 သည်။

"အခုထိ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သေးဘူးလား .. နွယ်နီချို
 ရယ်။ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ လူသတ်သမားက ဝါယာကြိုးနဲ့
 လည်ပင်းကို ညှစ်ပြီးသတ်ဖို့အတွက် ဖြုတ်ပြီး ယူသွားတာပေါ့။
 ဒေါက်တာမင်းဝေသေသွားတုန်းက သူ့လည်ပင်းမှာ ဝါယာကြိုးပြတ်
 တစ်ချောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သတိမရတော့ဘူးလား"
 နွယ်နီချို၏ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်တုန်ခါ၍ သွား မိသည်။

* * *

အမျိုးသားများသာပါသော အဖွဲ့သားခြောက်ယောက်သည်
 "လူသစ်" အား စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုရန်အတွက် မဲနိုက်ရွေးချယ်ကြ
 သည်။

လူသစ်ကို စောင့်ရန်အတွက် မဲကျသူမှာ "ဆက်မော်"
 ဖြစ်သည်။

"ဆက်မော်" က ကျေနပ်စွာဖြင့် -
 "ကျွန်တော်က အချိန်ဘယ်လောက်ကြာတဲ့အထိ စောင့်ပေး
 ရမှာလဲ"
 ဒေါက်တာအာကာက အကြံပေးသည်။

"တစ်ယောက်ကို သုံးနာရီစောင့်မယ်။ နောက်တစ်ယောက်
 အလှည့်ကျတဲ့ အချိန်ကျမှ ထပ်ပြီး မဲနိုက်ရွေးကြတာပေါ့"
 ဒေါက်တာအာကာ၏ အကြံပြုချက်ကို မည်သူမျှ မကန့်
 ကွက်ကြပေ။

ဆက်မော်အောက်ထပ်သို့ အဆင်း၌ စစ်ရန်နိုင်နှင့် မျက်လုံး
 ချင်းဆုံလိုက်မိသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -
 "ခင်ဗျား စကားပြောစရာရှိလို့လား"
 "ရှိတယ်..."

ဆက်မော်၏ နောက်မှ စစ်ရန်နိုင် လိုက်ပါသွားသည်။
 ခွဲစိတ်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ တောက်ပဖြူစွေးသော
 မီးရောင်များလင်း၍နေ၏။
 ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်၌ "လူသစ်" သည် ခပ်မှန်မှန် အသက်
 ရှုနေပေသည်။

"လူသစ်" ၏ အနေအထားကို ကြည့်ရသည်မှာ သာမန်
 ပုံစံမျိုးဖြင့် အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။ သို့သော် လူသစ်
 သည် အချိန်မရွေး နီးထလာနိုင်ကြောင်း စစ်ရန်နိုင် နှင့် ဆက်မော်တို့
 သိထားကြသည်။

ဆက်မော်က ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ပြောသည်။
 "ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ကမ်းခြေမှာ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား
 တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား"
 "ဟုတ်တယ်..."
 "ကျွန်တော့် ဆီမှာ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်ရှိနေတယ်"

ဆိုတာ ခင်ဗျားတွေ့သွားတယ် မဟုတ်လား”
 စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်၍ -
 “ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော် မြင်တယ်”
 ဆက်မော်က မသိမသာ ပြုံး၍ သူ၏ဘောင်းဘီ အနားစကို
 မသိမသာ ဆွဲမပြသည်။ သူ၏ခြေသလုံး၌ တိပ်ဖြင့်ကပ်ထားသော
 သေနတ်ကို ပြလိုက်သည်။
 “ကျွန်တော့်ဆီမှာ သေနတ်အသင့်ရှိတယ် ..။ လူသစ်ကို
 စောင့်ဖို့တာဝန်ကျတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာမှကြောက်စရာ
 မလိုတော့ဘူးပေါ့”
 စစ်ရန်နိုင်က -
 “ဪ .. ခင်ဗျားမှာ ကြောက်ရွံ့စရာကိစ္စ တစ်ခု ခုရှိနေလို့
 ကာကွယ်ရအောင် လက်နက်ဆောင်ထားတာပဲလို့ ကျွန်တော်က
 ထင်နေတာ”
 ဆက်မော်က ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ပြောသည်။
 “ဒီမှာ .. စစ်ရန်နိုင်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အပေးအယူတစ်ခု
 လုပ်ချင်တယ်”
 “ဘယ်လို အပေးအယူမျိုးလဲ”
 “ဟိုတစ်နေ့ညက လုပ်တဲ့အော်ပရေးရှင်းလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု
 လုံးရဲ့ ရုပ်သေ၊ ရုပ်ရှင်ဖလင်တွေ၊ ဗွီဒီယိုအခွေတွေ နဲ့ အသံသွင်းမှတ်
 တမ်းတင်ထားတာတွေ အားလုံး ခင်ဗျား ဆီမှာ အသင့်ရှိတယ် မဟုတ်
 လား”
 “ရှိပါတယ်”
 “ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက ကော်ပီတစ်ခုဝယ်ချင်တယ်”
 စစ်ရန်နိုင်က ကဲ့အားသင့်ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
 “ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင် အသုံးပြုဖို့အတွက်ပါ။ လူသား
 အသစ်တစ်ယောက် ဖန်တီးတဲ့ အော်ပရေးရှင်းမျိုးကို ကျွန်တော့်
 အနေနဲ့ အမြဲကြုံနိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပဲလေ ..။ ကဲ ..
 စစ်ရန်နိုင် .. ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရောင်းနိုင်မလား”
 “အင်း .. ဒေါက်တာစံသာ မြတ်လက်ခံရင် ရောင်းမယ်”
 “ဟာ .. ဒီကိစ္စကို ဒေါက်တာစံသာ မြတ်သိလို့ မဖြစ်ဘူး”
 “ဪ .. ကျွန်တော် နားလည်ပြီ”
 “ခင်ဗျား .. တကယ် နားလည်တာလား”
 “ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်။ သိပ် မကြာခင်မှာ
 ခင်ဗျားကို အကြောင်းပြန်မယ် ဟုတ်ပြီလား”
 ဒေါက်တာဆက်မော်က -
 “ခင်ဗျားအတွက် မနည်းစေရပါဘူး .. စစ်ရန်နိုင်။ သိန်းနှစ်ရာ
 ဆိုရင် ကျွန်တော်ပေးတဲ့ဈေးနှုန်း မနည်းနိုင်ပါဘူးနော်”
 စစ်ရန်နိုင်က မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီး -
 “သိပ်ကို သင့်တော့တဲ့ ဈေးနှုန်းပါပဲ .. ဆက်မော်”
 ဆက်မော်က ကျေနပ်သော အမူအရာဖြင့် -
 “ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားဘက်က -
 “ကျွန်တော် .. ခင်ဗျားကို ပြောပြီးပြီပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 ကျွန်တော် ခဏလောက် စဉ်းစားလိုက်ပါဦးမယ်”
 စစ်ရန်နိုင်။ ဆက်မော်၏အနီးမှ လှည့်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။
 “လူသစ်” ကို ဆက်မော်စောင့်ဆိုင်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။

xxxxx

အခန်း (၁၀)

ခွဲစိတ်ခန်းမကြီးအတွင်း၌ ဒေါ်သင်္ဃာလှိုင်ကဲ့သို့ ကျန် အဖွဲ့သားများအားလုံးရောက်ရှိနေကြသည်။

ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်၌ "လူသစ်" ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်း လျက်ရှိနေသည်။

သူ၏ညာလက်သည် နဖူးပေါ်၌ တင်ထားသည်။
ခြေတစ်ဘက်က မသိမသာကွေး၍နေသည်။

မျက်နှာကြက်မှ အလင်းရောင်ကို ညာလက်က ကာကွယ်ထားသည့်နည်းဖြစ်နေသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဒေါက်တာထက်ခေါင်အား မေးသည်။

"သူ့ကိုယ်ကြွလာနိုင်အောင် လှုံ့ဆော်မှုပေးတဲ့ဆေးတစ်မျိုးမျိုး ထိုးပေးနိုင်မလား၊ ဒေါက်တာထက်ခေါင်"

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က လူနာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေပြီး -
"အဲဒီလိုဆေးမျိုး ထိုးပေးလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်

အနေနဲ့ သူ့ကို အဲဒီလို ဆေးမျိုးထိုးပေးချင်သေး ဘူး။ ဘာအကူအညီမှ မပါပဲနဲ့ သူ့အလိုလို နီးထ။ သတိရလာ တာဟာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လို့ပါ။ အဓိကကတော့ သူ့ရဲ့ဦးနှောက်အတွက်ပိုပြီး ကောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ထဲမှာရှိနေတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ဘယ်လိုအနေအထား မျိုးနဲ့ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိခွင့်ရ နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခန်းမသင့်ရင် သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ကိုတောင် ထိခိုက်ပျက်စီးသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်"

ထိုစဉ်မှာပင် -

လူသစ်၏နှုတ်ဖျားမှ အသံခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းမကြီး၏ နံရံပေါ်၌ အချိန်မှတ်နာရီကြီးက ပုံမှန်လှုပ်ရှားလည်ပတ်၍နေသည်။

နာရီလက်တံများက (၄၂) ဟူ၍ ညွှန်ပြနေသည်။

လူသစ်ကို အော်ပရေးရှင်း ပြုလုပ်ပြီးစီးခဲ့သည့် အချိန်မှာ သူ့အချိန်အထိ စုစုပေါင်း (၄၂) နာရီကြာခဲ့ပြီဟု သတ်မှတ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

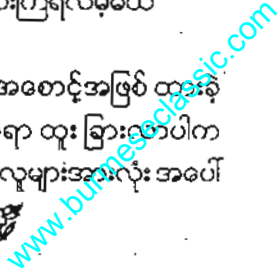
ဒေါက်တာအာကာက လူသစ်၏တိုးတက်လာသော အခြေ

အနေကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး -

"သူ သတိပြန်ဝင်လာတော့မှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီးတော့ မလောကြပါနဲ့။ သူ့အတွက် လှုပ် ရှားနီးထ။ လာနိုင်ဖို့အတွက် လုံလောက်တဲ့ အချိန်အတိုင်း ပေးကြရလိမ့်မယ်"

ထို့နောက် -

ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း၌ ဆက်မော်ကို အစောင့်အဖြစ် ထားခဲ့သည်။ လူသစ်ထံမှ အခြေအနေ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားထင်ပါက ချက်ချင်း အကြောင်းကြားရန်မှာသည်။ ကျန် လူများအားလုံး အပေါ်

ထပ်သို့ပြန်တက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာထံကခေါင်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအခြေအနေအတိုင်း ဆိုရင်တော့” လူသစ်” အသက်ဝင်နန်းထလှုပ်ရှားလာနိုင်တော့မှာသေချာပြီ”

မွန်းတည့်ချိန်၌ဒေါ်သဇင်ပြင်ဆင်ပေးသောနေ့လည်စာကို ခွဲစိတ်အဖွဲ့ဝင်ခြောက်ဦးတို့ စားသောက်ကြသည်။ ဒေါ်သဇင်သည် ဟင်းချက်ကောင်းသူဖြစ်၍ ဟင်းပွဲ များမှာ အရသာကောင်းမွန်လှသည်။

ဒေါ်သဇင်သည်လူနာစောင့်တာဝန်ကျနေသော ဆက်မော်အတွက်နေ့လည်စာကိုပြင်ဆင်ပြီးငွေလင်စန်းချပ်ပေါ်၌တင်သည်။

မြေအောက်ခန်းသို့ဒေါ်သဇင်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကလှမ်း၍ပြောသည်။

“ဒေါ်သဇင်...ဒေါက်တာဆက်မော်ကိုပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်တို့နေ့လည်စာစားပြီးချိန်မှာ သူ့နေရာ ဂျူတီ လဲပေးဖို့ လူတစ်ယောက် လွှတ်ပေးလိုက်မယ်လို့သာပြောပါ”

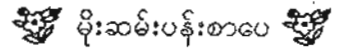
ဒေါ်သဇင်က ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ နှုတ်ခမ်းလှုပ် ရှားပုံကိုကြည့်၍အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေယူနေသည်။

ထို့နောက် နားလည်သည့် အမူအရာဖြင့် ဒေါ်သဇင်ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အခန်းထဲမှထွက်သွားသောဒေါ်သဇင်ကိုကြည့်၍ စစ်ရန်နိုင်တွေးနေမိသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ပြောခိုင်းလိုက်သော စကား များကို မည်သို့ပြောလေမည်နည်း။

စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ရေး၍ပင်ပြောလေမည်လော...။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

“ဒေါ်သဇင်ကကျုပ်ဆီမှာအလုပ်လုပ်နေတာ နှစ်အတော်ကြာသွားပြီ။ တကယ်လည်းတော်ပါပေတယ်”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က ခေါင်းညိတ်၍ -

“သူ ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ အစားသောက်တွေကတော့ ပြောရောမလိုဘူး။ တကယ်ကိုကောင်းတယ်... ဒီလို ကောင်းကောင်းစားရတဲ့နေရာမျိုးမှာ ကျွန်တော်အေးအေးဆေးဆေးနေချင်သေးတယ်” စစ်ရန်နိုင်က မေးလိုက်သည်။

“နောက်ဆက်တွဲ ဆေးဝါးကုသမှုက အချိန်ဘယ်လောက်အထိကြာဦးမှာလဲ ဒေါက်တာ...”

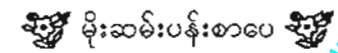
ဒေါက်တာထက်ခေါင်က မျက်မှောင်တစ်ချက်တွန့် လိုက်သည်။

“နောက်ဆက်တွဲကုသမှုဆိုတာက သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကြာနေမှာပဲ...။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အေးဖွဲ့လွန်အော်ပရေးရှင်းမျိုးက ပုံမှန်လုပ်နေတဲ့အော်ပရေးရှင်းမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားလည်းနားလည်တယ်မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာထက်ခေါင် ပန်းကန်လုံးအတွင်းသို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ငဲ့ထည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ဒီနေရာမှာ နောက်ထပ်အလွန်ဆုံး တစ်လလောက် နေပါဦးမယ်။ ဒါထက် စောချင်လည်းစောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အော်ပရေးရှင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အောင်မြင်မှုသတင်း ထွက်လာရင် စာနယ်ဇင်း သမားတွေ၊ သတင်းထောက်တွေ ဝိုင်းအုံပြီး ရောက်လာကြ တော့မှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်လူနာဘေးနားမှာ စုပုံပြီး ပြီး မေးခွန်းပေါင်းစုံ မေးကြတော့မယ်။ ကျွန်တော်ကလူရှုပ်ရင်မနေတတ်ဘူး”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကခေါင်းညိတ်၍ -

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်။ သတင်းထောက်တွေ၊ စာနယ်၊
ဇင်းသမားတွေရောက်လာခဲ့ရင်တော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရတာ
အတော်ကြီးကို ကျဉ်းကျပ်သွားမှာသေချာတယ်”

စပ်ရန်နိုင်က ကော်ဖီတစ်ခွက် လှမ်းယူလိုက်ပြီး -

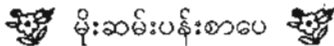
“ဒီကျွန်းပေါ်ကအကြောင်းတွေ၊ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ
အနံ့ခံမိသွားကြပြီလား”

“အခုချိန်ထိတော့ သူတို့အနံ့မခံမိကြသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
အရေးကြီးတဲ့ ကျွမ်းကျင် သမားတော်ကြီးတွေ၊ လူတွေ့ရေမှာ
ပျောက်ကွယ်နေတာကို သူတို့မတော်တစသတိပြုမိသွားခဲ့ရင်တော့
သမားကြီးတွေ ဘယ်လိုနေရာမျိုး မှာ ရောက်နေကြမယ်ဆိုတာ
သူတို့စဉ်းစားကြည့်ကြမှာဘဲ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ဆတ်သွား
ဖူးကျွန်းကိုရောက် လာနိုင်တယ်။ ကျုပ်စိုးရိမ်တဲ့အချက်ကတော့
ဒေါက်တာ မင်းဝေသေသွားခဲ့ရတဲ့ကိစ္စပဲ။ သူဟာ အရှိန်အဝါကြီးမား
ပြီးလူသိများတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။

သူ့အသတ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းသာ ပျံ့သွားခဲ့ရင်
တော့ ဒီနေရာကို လူတွေပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အံ့သလိုကိုင်ပြီး ရောက်လာကြ
လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အော်ပရေရှင်းကြီးတစ်ခုလုံး
အောင်မြင်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ထုတ်ပြန်ချက် မထုတ်နိုင်မချင်း
ဒီမှာဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ပြဿနာတွေအကြောင်း သက်ဆိုင်ရာကို
အသိမပေးချင်၊ အကြောင်းမကြားချင်သေးဘူး”

စပ်ရန်နိုင် မသိမသာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်ရှိ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာ များ၊
တယ်လီဖုန်းနှင့် မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးတို့ ဖျက်ဆီးခြင်းခံခဲ့ရသည်။
ဤသည်မှာ အခြားမည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ၏ လက်ချက်မျှ
မဟုတ်ပဲ ဒေါက်တာစံသာမြတ် ဖြစ်နေလေ သလားဟု တွေးကြည့်မိ

သည်။

သူ၏ အော်ပရေရှင်းလုပ်ငန်း အောင်မြင်မှုသည် နဝရတ်
အေးဖွဲ့လွန် သိပ္ပံသုတေသနဌာနအတွက် လွန်စွာ အဓိကကျ၍ အရေး
ပါသော အချက်တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဤကျွန်းပေါ်၌ ဆိုးရွားလှသော
အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုဖြစ်ပျက် ခဲ့ရခြင်းကိုလည်း ဒေါက်တာစံသာမြတ်
အနေဖြင့် လုံးဝခွင့်ပြုလက်ခံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ပြင် -

မြေအောက်ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းရှိ လူနာဖြစ်သူ လူသစ်
၏အစားထိုး ဦးနှောက်သည် တစ်ချိန်က လူသတ်သမား တစ်ဦး၏
ဦးနှောက်ဖြစ်ပေသည်။

“လူသစ်”သည် လူသတ်သမားတစ်ဦးအဖြစ် ထပ်မံအသက်
ဝင် လှုပ်ရှားလာခဲ့ကြောင်း သက်သေအထောက် အထားပြည့်
စုံခိုင်လုံစွာ တွေ့ရှိလာခဲ့ရပါက ဒေါက်တာစံသာမြတ်အနေဖြင့် မည်သို့
ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လေမည်နည်း။

x x x

နေ့လည်စာစားပြီးချိန်၌ -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး -

“ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတဲ့ ဒေါက်တာဆက်မော်
အနားပေးဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး
စကားပြောချင်ရင်တော့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲကိုလိုက်ခဲ့ပါ။ လူနာစောင့်ရှောက်ရေး
ကျွန်တော့်ကို စကားပြောလိုဖြစ်ပါတယ်”

စပ်ရန်နိုင်က -

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတာကို လူသစ်
သာနားထောင်နိုင်မယ့်အခြေအနေရှိရင်၊ ကျွန်တော်တို့ပြောနေတာ
တို့သူနားထောင်နေမှာသေချာတယ်”

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သဘောမကျသည့် လေသံဖြင့် -

“စစ်ရန်နိုင်...ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်ရဲ့လူနာအပေါ်မှာ တစ်ခြားလူတွေ ထင်သလို ထင်နေပြီနဲ့တူတယ်။ သူဟာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး၊ တစ္ဆေသရဲ မိစ္ဆာကောင်ကြီးမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ ကြမ်းတမ်းရက်စက်တဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အပြစ်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ အိပ်ပျော်နေရာကနေ အခုအချိန်မှာ သတိဝင်နိုးထလာတော့မယ့် ပုံမှန်လူသားတစ်ဦးပါ”

နစ်ဦးသား ခွဲစိတ်ခန်းမကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ဒေါက်တာဆက်မော်က အားပါးတရနှင့် လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“လူသစ်စာ ကျွန်တော့်အတွက် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

“လူနာအခြေအနေ ဘာထူးခြားသေးလဲ။ လှုပ်ရှားမှုရှိသေးသလား”

“တစ်ခါတစ်ခါမှာ နည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့ လှုပ်တယ်။ တခြားဘာမှတော့ မထူးခြားပါဘူး”

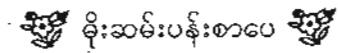
ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ရယ်မောလိုက်ရင်းမှ -

“ကဲ...ခုတီယိုင်းငါးနာရီကျတီကို ကျုပ်တာဝန်ယူပြီးစောင့်မယ်။ စစ်ရန်နိုင်လည်း ကျုပ်နဲ့အတူခဏလောက်တော့ နေလိမ့်မယ်”

ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ဒေါက်တာ “ဆက်မော်” ထွက်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာစံသာမြတ်တို့ ခွဲစိတ်ခန်းမဆောင်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း၌ ထိုင်၍ စကားပြောဆိုကြရန် တိုင်ပင်ကြသည်။

“ဒီနေရာကနေ “လူသစ်”ကို ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်

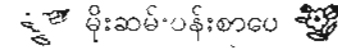
ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြတာကို ဘယ်သူမှ လွယ်လွယ်နဲ့ မကြားနိုင်ကြတော့ဘူးပေါ့”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ မှီ၍ ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားကို ဒေါက်တာအာကာ၊ နွယ်နီချို၊ ဗသုန်တို့ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းအကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်။ အသေးစိတ်တော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒေါက်တာအာကာဟာ တိရစ္ဆာန်ဦးနှောက်ခွဲစိတ် အစားထိုး ကုသမှု အတော်များများကို ကျေနပ်လောက်တဲ့ အောင်မြင်မှုရတဲ့ အထိ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့တဲ့ ဗူဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ဒေါက်တာအာကာဟာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုမှာ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တုန်းက နွယ်နီချိုက ဒေါက်တာအာကာရဲ့ လက်ထောက်တာဝန်ကို ယူခဲ့တယ်။ သူက အဘုမေဒပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒေါက်တာ အာကာ မင်းသပ်လုပ်ဆောင်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ဓာတ်ခွဲခန်းဆိုင်ရာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်တွေ အားလုံးကို နွယ်နီချိုက တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရတယ်။

တကယ်တော့ ဒေါက်တာအာကာဟာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စိတ်ချရတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူးလို့ အတော် များများက ပြောကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာအာကာနဲ့ သိကျွမ်းရင်းနီးနေပြီ။ အေးဖွဲ့လွန် နည်းပညာနဲ့ အစားထိုးခွဲစိတ်ကုသမှုနည်းပညာကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုအလားအလာရှိနိုင်မယ် ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်။ ဒီကိစ္စက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်ကပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ အပူချိန်အနိမ့်အမြင့် ခွဲခြားပြီး ခွဲစိတ်တဲ့နည်းပညာကို မကျွမ်းကျင်သေးဘူး။ ကျွန်တော် နဲ့ အေးဖွဲ့ဆိုင် ဆွေးနွေးပြီးတဲ့နောက်မှာ သူဟာ အေးဖွဲ့လွန် ခွဲစိတ် မှုနည်းပညာ

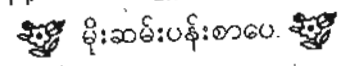

နဲ့ပတ်သက်ပြီးအတော်ကြီးစိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ သူဟာ အေးဖွဲ့လွန်နည်းပညာနဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို အဓိကထားပြီး စမ်းသပ်သုတေသနပြုလာခဲ့တယ်။ ပိညာဉ်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေကို အေးခဲစေတဲ့ နေရာမှာ အဓိကကြုံတွေ့ရတဲ့ ပြဿနာက "ဦးနှောက်"ပဲ။ ဒေါက်တာအာကာဟာ ကုန်တော်ရဲ့ လူသားအသစ် ပြန်လည်မွေးဖွား ရှင်သန်လာ ရေးအဖို့မှာ အဓိကကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကာလမှာ ဝသုန်ဟာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီအစားထိုးလဲလှယ်ကုသမှု နည်းပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ရသွားတယ်။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အစားထိုးလဲလှယ်ကုသမှု နည်းပညာဆိုတာ လက်တွေ့ဆေးပညာနယ်ပယ်မှာ မအောင်မြင်နိုင်သေးတဲ့ စိမ်းနေတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝသုန်ဟာ ဒေါက်တာအာကာနဲ့ နွယ်နီချိုတို့နဲ့ တွေ့တယ်။ ဒေါက်တာအာကာနဲ့ နွယ်နီချိုဟာ အေးဖွဲ့လွန်နည်းပညာနဲ့ ဦးနှောက်အစားထိုးခွဲစိတ် ကုသနိုင်ဖို့အတွက် အပြင်းအထန်ကြိုးစား နေကြတဲ့အချိန်ဖြစ်နေတယ်။ ဒေါက်တာအာကာနဲ့ နွယ်နီချိုတို့ကို အကြောင်းပြုပြီး ဝသုန်ဟာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အစားထိုးနည်းပညာကို ပါတွဲပြီး လေ့လာခွင့်ရသွားခဲ့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒီလို အစားထိုးလဲလှယ် ခွဲစိတ်မှုနည်း ပညာမှာ ကျွန်တော်တို့ထက် "ဝက်ဝံဖြူ" တွေက ပိုပြီး တိုးတက် အောင်မြင်နေတယ်။ သူတို့ရဲ့ အရိုးအထူးကုတက္ကသိုလ်မှာ မတော်တဆ ဒဏ်ရာရပြီး ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရတဲ့ လက် ချောင်းလေးတွေကို အေးဖွဲ့လွန်နည်းစနစ်သုံးပြီး အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ အစားထိုး တပ်ဆင်ပေးနိုင်နေကြပြီ။

"ကျွန်တော်တို့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကိစ္စ မျိုးကို ဝက်ဝံဖြူတွေအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနိုင်ပါ့မလား"

ဒေါက်တာဝံသာမြတ် ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

"အလွန်အလွန် စိတ်ဝင်စားကြမှာဆိုတာ သေချာပါတယ်။ သူတို့သာ ဒီကိစ္စ သိသွားခဲ့ရင် ပိညာဉ်မဲ့အလောင်းကောင်တွေကြားမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်ကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးလို အသာလာပြီး ဖမ်းသွားကြမှာ သေချာတယ်"

"ဒေါက်တာအာကာနဲ့ နွယ်နီချိုတို့ အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး"

"ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ နွယ်နီချိုနဲ့ ဝသုန်တို့တွေ ကြုံတော့ သူတို့နှစ်ယောက် တွဲဖြစ်ကြတယ်။ ဒေါက်တာအာကာနဲ့ နွယ်နီချိုက တွဲတော့ဘူး။ ဝသုန်နဲ့ ဒေါက်တာအာကာတို့ ပြဿနာဖြစ်ကြတယ်။ ဒေါက်တာအာကာက နှုတ်ကြမ်းတဲ့ လူဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် ရောင်ခြည်သေနတ်ကိုင်ပြီး ကွင်းပြင်မှာ ပြစ်ကြွယ်ဆိုပြီး စိန်ခေါ်တဲ့ အဆင့်ထိ ရောက်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါက်တာအာကာက နောက်ဆုတ်သွားတယ်"

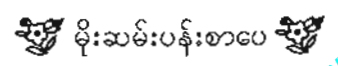
စပ်ရန်နိုင်က -

"ဒီအချက်ဟာ ဒေါက်တာအာကာအနေနဲ့ စိတ် သဘောအား မှန်ကန်တယ်လို့ပြတာပဲ..."

"မှန်တယ်.. မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောင်ခြည်သေနတ်ကိုင်ပြီး ပစ်ကြမယ်ဆိုတာ ရူးသွပ်မိုက်မဲတဲ့ နှုတ်တစ်ခုပဲ"

"ခင်ဗျားရဲ့ ရောင်ခြည်သေနတ်ကို သေသေချာချာ အသုံးထားရဲ့လား"

"ဒီအတွက် မပူပါနဲ့... စပ်ရန်နိုင်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ နှုတ်ပြီး သိမ်းထားပါတယ်"

ခွဲစိတ်စားပွဲဆီသို့စစ်ရန်နိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“လူသစ်” အနည်းငယ်မျှလှုပ်ရှားသွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“သူ မြန်မြန် သတိရလာပြီး နိုးကြားလာအောင်၊ သူတို့ အာဟာရဓာတ်အရည်တစ်မျိုးမျိုး သွင်းပေးဖို့မလိုအပ်ဘူးလား”

“သူ့အနေနဲ့ ပုံမှန်အတိုင်း သတိရနိုးကြားလာတာပဲ၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

စစ်ရန်နိုင်ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ကဲ...ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်ကိုပြန်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိထားပြီးတော့နေပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါးနာရီလောက်မှာ လူလဲဖို့အတွက် နောက်ထပ် တစ်ယောက်၊ ယောက်၊ ယောက် လွှတ်ပေးပါ”

“ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

စစ်ရန်နိုင် အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှတက်လာသည်။

လှေကား တစ်ဝက်ခန့်အရောက်၌ -

လူနာဖြစ်သူအား စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်အတွက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသော ဒေါက်တာထက်ခေါင်းနှင့် စစ်ရန်နိုင်ထိဆုံမိကြသည်။

x x x

အခန်း (၁၁)

ညနေ ငါးနာရီ...။

ခွဲစိတ်ခန်း၌ စောင့်ရှုရန် ဂျူတီလဲသည်။ ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ နေရာ၌ ဒေါက်တာအာကာ လူရင်းလဲ၍ စောင့်သည်။

စစ်ရန်နိုင်တစ်ဦးတည်း အဆောက်အအုံ၏ အပြင်ဘက်သို့ သွက်လာသည်။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တစ်ခွင်၌ တိမ်ရောင်စုံတို့ယှက်သန်း၍နေ၏။

နေလုံးနီနီသည် နိမ့်ဆင်း၍နေပေပြီ။

မကြာခင် နေဝင်ပေတော့မည်။

သိသောင်ပြင်တစ်နေရာ၌ နွယ်နီချိုနှင့် ဗသုန်တို့ ယှဉ်၍ ဆိုင်နေကြပြီး ညနေခင်းဆည်းဆာရှုခင်းကို အေးစေး သာယာစွာ စားကြည့်ရှုနေကြသည်။

နွယ်နီချိုက ဗသုန်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဒေါက်တာအာကာရဲ့ ဂျူတီပြီးသွားရင် အစောင့်တာဝန်ကို

အစ်ကိုယူမှာလားဟင်”

ဗသုန်ကမူန်ကုတ်ကုတ် မျက်နှာဖြင့် -

“မ... နိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုအောက်မှာ စောင့်နေတုန်း အာကာဆိုတဲ့ အ...ကောင်ကြီး မင်းဆီကိုရောက်လာပြီး .. အခွင့်အရေးယူနေဦးမယ်”

နွယ်နီချိုကရယ်မော၍ -

“သူ့ကိုလက်ခံ စကားပြောစရာအကြောင်း ကျွန်မ မှာ မရှိပါဘူး။ အစ်ကိုကလဲ အရမ်းသဝဏ်တိုတာပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က သူတို့အနီးသို့ ဖြတ်၍ လျှောက်လာရင်းမှ -

“ဂျူတီလဲဖို့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်လာခဲ့တာပါ”

ဗသုန်နှင့် နွယ်နီချိုတို့က သူ့ကိုမော်ကြည့်ကြသည်။

“ည (၁၀) နာရီ ဂျူတီလဲရင် ခင်ဗျားတာဝန်ယူ မလား။ ဒါမှ

မဟုတ် ကျွန်တော်ပဲတာဝန်ယူပေးရမလားလို့ ကျွန်တော်လာမေးတာ”

“ခင်ဗျားပဲ ဂျူတီတာဝန်ယူပေးပါလား... စစ်ရန်နိုင်”

“ကောင်းပါပြီ... ရပါတယ်ကိုဗသုန်”

စစ်ရန်နိုင် အဆောက်အအုံ၏အတွင်းဘက်သို့ဝင် လာသည်။

ထို့နောက် -

မြေအောက်ခွဲစိတ်ခန်းမကြီးထဲသို့ ဆင်းလာသည်။

ဒေါက်တာအာကာသည် ကွန်ပျူတာနှင့် ထိန်းချုပ်မှုစက်ကိရိယာများ ရှေ့ထိုင်နေသည်။ ဦးနှောက်ထိန်းချုပ်မှုကွန်ပျူတာစကရင်ပေါ်မှ လှုပ်ရှားမှုများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေသည်။

အစိမ်းရင့်ရောင် မှန်သားပြင်ပေါ်၌ အဖြူရောင် လှိုင်းလေးများ အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“လူသစ်ရဲ့အခြေအနေ ဘာများထူးခြားလာသေးလဲ”

ဒေါက်တာအာကာက မော်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟော .. စစ်ရန်နိုင်ပါလား။ လာဗျာ .. အခြေအနေကတော့ ဘာမှထူးခြားမှုရှိမလာသေးပါဘူး”

ဒေါက်တာအာကာက ကွန်ပျူတာခလုတ်များကို ပိတ်လိုက်သည်။

“စစ်.. ခင်ဗျားလာတဲ့ ကိစ္စပြောပါဦး”

“(၁၀) နာရီမှာ ကျွန်တော် အောက်ကိုဆင်းလာပြီး ဒေါက်တာနီ ဂျူတီချိန်းမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း လာပြောတာပါ”

ဒေါက်တာအာကာက နာရီကို ကြည့်သည်။

“ခဏတော့ စောင့်လိုက်ပါဦး။ လူသစ်ရဲ့ဦးနှောက်လှုပ်ရှားမှု အခြေအနေကို ထပ်ပြီး စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်။ သူ အသိဝင်ပြီး သတိမရခင်မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုး လုပ်တာ ပိုပြီး ကောင်းမယ်။ ကျွန်တော် အချိန်နည်းနည်း ပိုပြီး စောင့်ပေး ပါ့မယ်။ ခင်ဗျား ည(၁၂) နာရီ လောက်ကျမှ ဆင်းလာခဲ့ပါလား”

“ကျေးဇူးပဲ .. ဒေါက်တာ။ ဒါဆို ကျွန်တော် ခဏ လောက် အပေါ်မှာ အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

စစ်ရန်နိုင်သည် ဒေါ်သဇင်ထံမှ ဘီယာတစ်လုံးယူ ၍ သောက်သည်။ ဧည့်ခန်း၌ ရှိနေသော အဖွဲ့သားများကို ည(၁၂) နာရီ အိပ်ရာမှ နိုးရန် ပြောဆိုပြီး သူ၏အခန်းတွင်း သို့ဝင်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် လှူငှက်၏ အဖမ်းထားသော တိပ်ခွေ များကို ဆေးကျပ်ဖြင့် ပြန်၍ နားထောင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် နန်းဝတီမြို့မှ သူချုပ်ထံသို့ အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ရေးသည်။

အိပ်စက်ရန် သုံးနာရီခန့် အချိန်ရသေးသည်။
စစ်ရန်နိုင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။
သူ အိပ်ပျော်သွားသည့်အချိန်မှာ လွန်စွာတိုတောင်းလှသည်။

စစ်ရန်နိုင်အနေဖြင့် သူအိပ်ပျော်သွားသည်မှာ ဘာမျှမကြာလိုက်ဟုပင် ထင်နေမိသည်။

အိပ်ပျော်နေစဉ် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေမိသည်။

တစ္ဆေရဲတိုက်၌ နေထိုင်သည့် မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာကောင်ကြီးတစ်ကောင်က ချွန်ထက်သော ခြေသည်းလက်သည်းများဖြင့် လိုက်လံဖမ်းဆီးသဖြင့် လွတ်အောင် ရှောင် တိမ်းပြေးလွှားနေရသည်။

အလွန်လှပချောမောသော နတ်မိမယ်တစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။

သူမက ကယ်တင်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

ထိုနတ်မိမယ်သည် နွယ်နီချိုဖြစ်၍ နေပေသည်။

“စစ်ရန်နိုင်...စစ်ရန်နိုင်...မြန်မြန် ထ.စမ်းပါ”

အိပ်မက်ထဲ၌ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

သို့ရာတွင် ခေါ်သံကို ဆက်တိုက်ကြားနေရသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးက သူ၏ပခုံးကိုကိုင်လှုပ်၍ ဆွဲထုလိုက်သည်။

“မြန်မြန် ထ.ပါဦး...စစ်ရန်နိုင်။ ဒီမှာ သိပ်အရေးကြီးနေပြီ”

စစ်ရန်နိုင် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်သည်။

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က တုန်လှုပ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ...စစ်ရန်နိုင်။ နောက်တစ်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရ

မြန်ပြီ”

“ဘယ်သူ...အသတ်ခံရတာလဲ”

“ဒေါက်တာအာကာ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ”

x x x

အောက်ထပ် ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းသို့ စစ်ရန်နိုင် ပြေးလွှား၍ ဆင်းလာသည်။

အခန်းထဲ၌ လူစုံရောက်ရှိနေကြသည်။ အားလုံး၏ မျက်နှာပြင်များပေါ်၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော အမူအရာများ ကြီးစိုး၍နေသည်။

နွယ်နီချို၏ဘေး၌ ဗသုန်ရပ်၍နေသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် ဒေါက်တာအာကာ၏ နှလုံးအလောင်းကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဝေးစိုက်လျက် ကြည့်နေသည်။

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး -

“သူ့ဦးခေါင်းနောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ကြေမှုသွားတယ်”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသော လေသံဖြင့် ဆက်၍ပြောသည်။

“နောက်ဘက်ကနေ ရိုက်သွားတာပဲ။ ရိုက်တဲ့ပစ္စည်းကတော့ အအေးခံသတ္တုတလားတွေကို ပိတ်ဆို့ပေးတဲ့ ဝက်အူ ထိပ်ခေါင်းပဲ။

အဲဒီပစ္စည်းက တစ်ခုကို (၉.၅ ပေါင်) လောက် လေးတယ်..”

ဆက်မော်က ဆလင်ဒါဝက်အူထိပ်ခေါင်းကို ကြည့်၍

“တစ်ချက်ရိုက်မိရုံနဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးပဲ”

ဗသုန်က ဝင်၍ ပြောလေတော့သည်။

“ကဲ . . ဒီလို အခြေအနေမျိုးအထိ ဖြစ်နေပြီဆို တော့ သက်ဆိုင်ရာကိုလှမ်းအကြောင်းကြားမှဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ခေါ်ဖို့ကိစ္စအတွက် ထပ်ပြီးစဉ်းစား ချင့်ချိန်နေစရာအကြောင်း လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ဒီပုံစံအတိုင်းသာ ကျွန်တော်တို့ဆက်ပြီးနေကြရင်တော့ ကျန်လူတွေအားလုံးပါအသတ်ခံကြရလိမ့်မယ်..”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခွဲစိတ်စားပွဲဘက်သို့ လှမ်း ချီ ကြည့်ပြီးလေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“လူသစ်အတွက် ခင်ဗျားတို့ထည့်ပြီး မတွက်ကြ တော့ဘူး လား။ ကျုပ်တို့ ကြိုးစားပြီး လုပ်လာခဲ့ကြသမျှအား လုံး ရေစုန်ဖျော ကုန်ရတော့မှာလား”

ဗသုန်က ဒေါသတကြီးအော်၍ပြောသည်။

“ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံးကိုခင်ဗျားရဲ့ လူသစ်” ကသတ်ခဲ့ တာဆိုရင်တော့၊ ခင်ဗျားလုပ်ကိုင်ကြစဉ်ထားခဲ့ တာတွေအားလုံး သဲထဲရေသွန် ပျက်စီးကုန်မှာပဲ။ နောက် တစ်ခါ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြတဲ့ကိစ္စမှာ၊ ဒီလို မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာကောင် ကြီးတစ်ကောင် ဖန်တီးမွေးထုတ်ပေးဖို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားထိ ထားပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခက်ထန်စွာဖြင့် -

“ခါ..” လူသစ်” ရဲ့လက်ချက် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဗဟုန်က သရော်သံဖြင့်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကသာမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောတယ်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ဒေါက်တာအာကာရဲ့အလောင်းရှိနေတဲ့အနေ အထားကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါ။ ဒေါက်တာအာကာဟာ ခွဲစိတ်စားပွဲကို ကျောပေးပြီး ရပ် နေချိန်မှာ နောက်ကနေ ရိုက်လိုက်တာ ခံလိုက်ရ

တာပဲ။ ဒီတော့ သူ့ကို နောက်ကနေ ရိုက်လိုက်နိုင်တဲ့ လူကကော် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် ခွဲစိတ်စားပွဲ၏နောက် ဘက်မှ ခါးပတ်ပြားထူးထူးကြီး တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထိုခါးပတ်ပြား မှာ သာမန်လူနာတစ်ဦးအား မေ့ဆေးပေးပြီး ခွဲစိတ်ကုသမှုပြု လုပ်နေစဉ် အချိန်အတွင်း စားပွဲပေါ်၌ရှိ နေသော လူနာ လူးလွန်ရုန်း ကန်ခြင်း မပြုနိုင်စေရန် ရစ်ပတ်ထိန်းချုပ်ပေးထားသော ခါးပတ်ပြား ကြီးဖြစ်သည်။ ခွဲစိတ်စားပွဲနှင့် လူနာ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တွဲ၍ရစ်ပတ်ချည် နောင်ရာတွင် အသုံးပြုသော ခါးပတ်ပြားကြီးပင်ဖြစ်သည်။

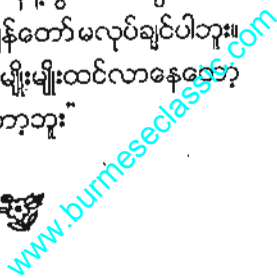
ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

“ဒီခါးပတ်ပြားနဲ့ ပတ်ထားရင် ပါရပြီ။ အင်း.. ခပ်စောစော ကလည်း ဒီလိုမျိုး လုပ်ထားသင့်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီအချက်ကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး”

“တကယ်တော့ဒေါက်တာအာကာဟာ လူသစ်သတ်ပြန်မရ သေးတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့ယွင်းချက်ကို ဂရုစိုက်ပြီး အဖြေရှာနေခဲ့တာ။ အဖြေမရမချင်း သူ ကျေနပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အနားယူဦးမှာလည်း မဟုတ် သေးဘူး။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ အခုလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံလိုက်ရတာ ရင်နင့် ကြေကွဲစရာပါပဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က “လူသစ်” အားစားပွဲနှင့် ခါးပတ်ပြား ကို တွဲ၍ ချည်နှောင်ပြီး သွားပေပြီ။

“အခုလိုလုပ်ထားလိုက်ရင် သူ့အနေနဲ့ ခွဲစိတ်စားပွဲ ပေါ်က ထနိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခုလိုမျိုး ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူသစ်အပေါ်မှာ သံသယတွေ အမျိုးမျိုး ထင်လာနေအံ့တဲ့ တွန့်တော့အနေနဲ့ လွှတ်ပြီးထား လို့မဖြစ်တော့ဘူး”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် ကွန်ယူတာထိန်းချုပ် စက်ကိရိယာမှ ထွက်လာနေသော စာရွက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပရင်တာထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ စာရွက်ပေါ်က ဦးနှောက်အတွင်း လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်မှု အခြေအနေ ၂ လှုပ်စစ်လှိုင်းတွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ခင်ဗျားတို့ အဓိပ္ပါယ်ဖော်နိုင်ကြရဲ့လား။”

ဗသုန်နှင့် ဆက်မော်တို့ ခေါင်းခါပြလိုက်ကြသည်။

နွယ်နီချို ရှေ့သို့ တိုး၍ လာပြီး -

“ကျွန်မ .. ဒေါက်တာအာကာ ပြောပြလို့နည်းနည်းလောက်တော့ သိမယ်ထင်တယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ထင်နေတဲ့ လှိုင်းကလေးတွေရဲ့ အနေအထားအရ ဆိုရင်၊ ဦးနှောက် ဆဲလ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှု မတည်ငြိမ်ဘူးဆိုတာ ပြနေတယ်။ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်၊ ပရိုတိန်းဓာတ် တစ်ခုခု လိုအပ်နေလို့ ဆဲလ်တွေ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေတာလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

“ကောင်းပြီ။ မင်းအနေနဲ့ ပရင်တာက ထွက်လာတဲ့ စာရွက်ကို ယူပြီး တဖြည်းဖြည်း လေ့လာကြည့်ပါ။ မင်း .. ပြန်ပြီး စဉ်းစားမိနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

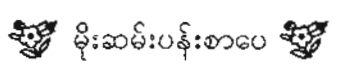
ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အားတက်သရော ပြောဆိုနေသည်။

“ကျွန်မကြီးစားကြည့်ပါမယ်။ ရနိုင်မယ်လို့တော့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သေချာပေါက်တော့ အာမခံချက်မပေးနိုင်ဘူး”

နွယ်နီချိုက ပရင်တာမှ ထွက်လာစာ စာရွက်ကို ခေါက်ရိုးရာအတိုင်း ဖြတ်ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဆက်မော်က ဒေါက်တာအာကာ၏ ရုပ်အလောင်းကို မေးခွဲပြလိုက်ပြီး -

“ဒီအလောင်းကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“အအေးခံခေါင်းတလား အပိုတွေ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလောင်းတလားတွေထဲမှာပဲ ထည့်ထားလိုက်ကြတာပေါ့”

ဗသုန်က ထေ့ငေါ့သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ အအေးခံ ခေါင်းတလား နောက်ထပ် အပိုတွေကော ကျန်သေးရဲ့လား။ ဒီမှာရှိနေတဲ့ အဖွဲ့သား တွေကိုယ်တိုင် အလောင်းကောင်အဖြစ် လိုလာရင် ဝင်နေချင်နေကြရမှာ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်အနေဖြင့် အခြေအနေကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။

ဗသုန်က အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျန်လူများဘက်သို့ လှည့်၍ လေသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ မဖြစ်မနေ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ၊ အခု သိကြပြီ မဟုတ်လား။ သက်ဆိုင်ရာကို လှမ်းအကြောင်းကြားပြီး ဒီကျွန်းပေါ်ကို အရောက်လာကြဖို့ မှာယူရလိမ့် မယ်။ အချိန်ဆွဲနေလို့ လုံးဝ မဖြစ်တော့ဘူး”

နွယ်နီချိုက စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူမီးညှို့သည်။

စစ်ရန်နိုင်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

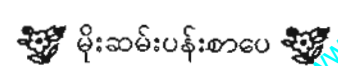
“သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့က လူတစ်ယောက်၊ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ရောက်နေပါပြီ”

ဆက်မော်က အံ့ဩသံဖြင့် -

“ခင်ဗျား... ဘာကို ပြောလိုက်တာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ ဟောဒီက စစ်ရန်နိုင်ဆိုတဲ့ လူဟာ နိုင်ငံတော်ဥပဒေအဖွဲ့ထဲ က အထူးအေးဂျင့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ”

စစ်ရန်နိုင်၏ ဘဝမှန်ကို နွယ်နီချိုက အားလုံး၏ရှေ့၌ ဇွင့်ဟပြောဆိုလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်အနေဖြင့် ဖုံးကွယ်ထား၍ မရနိုင်တော့ပေ။

ဒေါက်တာအာကာ၏ အလောင်းအား အအေးခံ ခေါင်းတလား တစ်လုံးအတွင်း၌ ထည့်သွင်းပြီး အဖွဲ့သား အားလုံး အပေါ်ထပ် သို့တက်လာကြရန် စစ်ရန်နိုင်က ပြောလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းအတွင်း သို့ရောက်လျှင် အကြောင်းစုံကို ရှင်းလင်းပြောဆိုမည်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံပြောလိုက်ရလေသည်။

x x x

အခန်း (၁၂)

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။
သို့သော် -

ဧည့်ခန်းအတွင်းတွင် သက်ရှိလူသား ခုနစ်ဦးငြိမ် သက်စွာ ရောက်ရှိနေကြသည်။ တံခါးဝ၌ ဒေါ်သဇင်က မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဧည့်ခန်းတွင်း၌ ရှိနေသူများကို စိတ်ထဲမှ ရေတွက်ကြည့်လိုက်သည်။

စုစုပေါင်းခုနစ်ဦးတိတိဖြစ်သည်။

ထမင်းချက် ဒေါ်သဇင်

ဒေါက်တာစံသာမြတ်

နွယ်နီချို

ဆက်မော်

ထက်ခေါင်

ပသုန်

စင်ရန်နိုင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

စင်ရန်နိုင်သည် စကော့(ချ်)ဝီစကီတစ်လုံးကို ဆွဲယူ ချီဖွင့်သည်။ ဒီကင်တာတပ်ထားသော အရက်ပုလင်းထဲမှ စကော့ချီဝီစကီကို သူ၏ဖန်ခွက်ထဲသို့ တစ်ဝက်ခန့်ပထည့်သည်။ ထို့နောက် ဝီစကီပုလင်းကို ကျွန်လူများဘက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

စင်ရန်နိုင်က ဧည့်ခန်းတွင်းရှိလူများကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး စကားစပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လှည့်စားခဲ့ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ အဓိကပုဂ္ဂိုလ် ကတော့ ဒေါက်တာစံသာမြတ်ပဲပေါ့။ ဒီလို လှည့်စားထား ခဲ့တာကလည်း ကျွန်တော်ဟာ အထက်ကပေးအပ်ထားတဲ့ တာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်နေရလို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအတွက် ခင်ဗျားတို့ကို လိမ်လည်လှည့်စားထားခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ နန်းဝတီမြို့ ရှေးဟောင်းသူတေသန ဌာနချုပ်မှာ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ကွန်ပျူတာစုံစမ်းထောက်လှမ်း ရေးဆင်ဒီကီတ်က အထူးလျှို့ဝှက်အေးဂျင့်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ရမ်းက စင်ရန်နိုင်ဆိုတာကော အမှန်ပဲလား”

“နာမည် အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဆေးသိပ္ပံ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပညာ၊ ရုပ်ရှင်ပညာ၊ ဇီဝိယို ရိုက်ကူးမှတ်တမ်းတင်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်တာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ ဆင်ဒီကီတ်က သင်ကြားပေးလိုက်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကွန်ပျူတာစုံစမ်းထောက်လှမ်း

ရေးဆင်ဒီကီတ်ဟာ ကွန်ပျူတာမျိုးစုံကို အသုံးပြုပြီး စက်မှုသိပ္ပံနည်းပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပေးရပါတယ်”

“ဆင်ဒီကီတ်အနေနဲ့ အေးခဲလွန်အသင်းတွေက ပြည်သူလူထုအပေါ်မှာ လိမ်လည်လှည့်စားလာမယ့် ကိစ္စတွေ အတွက် ကြိုပြီး ရိုးရိမ်နေတယ်။ ဒီအချက်ဟာ အင်မတန် လွယ်ကူတဲ့ လှည့်စားလိမ်ညှာမှုတစ်ခုဖြစ်လာနိုင်တယ်။ သေဆုံးသွားတဲ့လူသေအလောင်းခန္ဓာကိုယ်တွေကို အေးခဲလွန် စနစ်နဲ့ မပျက်စီးအောင် အေးခဲထားပေးမယ်။ မသေချာ၊ မရေရာတဲ့ အနာဂတ်ကာလရဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လူသားအသစ်တစ်ယောက် ပြန်လည်မွေးဖွားရှင်သန်လာစေရမယ့် ဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးဟာ စီးပွားရေးအရ သေချာပေါက်အကျိုး အမြတ်ရမယ့်လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်လာတယ်။

အေးဖွဲ့လွန်နည်းစနစ် အေးခဲထားတဲ့ ဝိညာဉ်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေနဲ့ သက်ဆိုင်သူ တာယကံရှင်တွေဟာ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့လိမ်ညှာလှည့်စားတာ ခံနေရမှန်း သိလာကြလို့ ဒီ သိပ္ပံသုတေသနဌာနက ကျုပ်တို့ဆီက ငွေတွေလိမ်ညှာယူနေကြပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် မမြင်တွေ့နိုင်တဲ့ အနာဂတ်ကာလကို လှည့်ဖျားပြောဆိုပြီး ရောင်းနေကြပါတယ်” လို့ အော်ဟစ်ကန့်ကွက်မယ့်လူ၊ တရားစွဲကြမယ့်အချိန်မရောက်ခင်မှာပဲ အေးဖွဲ့လွန်အဖွဲ့လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ စီးပွားရေးသမားတွေဟာ မတရားသဖြင့် ချမ်းသာကုန်ကြပြီ။ တစ်ချို့လည်း သေကုန်ကြလောက်ပြီ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီလိုကန့်ကွက်တရားစွဲမယ့်လူတွေကိုယ်တိုင် သေဆုံးကုန်ကြတာမျိုးလည်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းမျိုးနဲ့ ပြဿနာဖော် မယ့်၊ တရားစွဲမယ့်လူမရှိသမျှကာလပတ်လုံး ဒီလိုအသင်း တွေဟာ ဆက်လက်ရှင်သန်ကြီးထွားနေကြဦးမှာပါပဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ထိုင်ရာမှ ထ.ရပ်လိုက်ပြီး၊ ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်၏။

“စင်ရန်နိုင်... ခင်ဗျားပြောနေတာကို ကျုပ်လုံးဝ သဘောမကျဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ယုံကြည်စိတ်ချ ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီကို သူလျှိုလုပ်ရအောင် ရောက်လာခဲ့လားပေါ့..ဟုတ်လား။”

စင်ရန်နိုင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏စကားလုံးကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောသလို ကျွန်တော်ဟာ သူလျှိုလုပ်ဖို့ အတွက် ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ တာဝန်နဲ့ ရောက်လာခဲ့တာပါ။”

နွယ်နီချိုကထပ်မံရှုစင်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ လူစုစကား ပြောနေကြတာကို တိပ်ခွေအသံဖမ်းယူထားတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မတို့ယ တိုင်တွေ့ခဲ့ရတာပါ။”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး -

“ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းအနေနဲ့ စ.ပြီး သိတဲ့အချိန်ကတည်းက ကျုပ်ကို ပြောပြသင့်တယ်။”

နွယ်နီချို၏ အပြုအမူ ပြောင်းလဲသွားခြင်းနှင့်ပတ် သက်၍ စင်ရန်နိုင်နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

စင်ရန်နိုင်က ဒေါက်တာစံသာမြတ်ရှင်းလင်းသဘောပေါက် လာစေရန် သူ၏တာဝန်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စကို ထပ်မံရှုပြောပြသည်။

“အခုကိစ္စက ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်သွားခဲ့တာပါ။ ကွန်ပျူတာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး ဆင်ဒီကိတ်က အေးဖွဲ့လွန်အသင်းတွေ အပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ ခင်ဗျားရဲ့ နဝရတ်အေးဖွဲ့

ကျွန်သိပ္ပံ သုတေသနဌာနက ဆေးကုသမှုနည်းပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှတ်တမ်းတင် ကျမ်းကျင်သူတစ်ဦး အမြန်လိုအပ်တယ်ဆိုပြီး အဖွဲ့နေတဲ့ အချိန်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဆေးသိပ္ပံလောကရဲ့ ခွဲခြားခွဲခြား ဓာတ်ပုံသမားတစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို လူစားထိုးပြီး ဒီနေ့က လွတ်လိုက်တယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကွန်ပျူတာ ထောက်လှမ်းဆင်ဒီကိတ်က တစ်ခြား အေးဖွဲ့လွန်းတွေထက်စာရင် ခင်ဗျားရဲ့ အေးဖွဲ့လွန်သုတေသနဌာနကို ပိုပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့က ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွေကို အေးခဲစေပြီး သိမ်းဆည်းသို့ လှောင်ပေးထားရုံတင် မကဘူး။ အေးဖွဲ့လွန်သုတေသနဌာန ကပါ လူသားအသစ်တစ်ယောက်ကို ချာပေါက်မွေးဖွားပေးနိုင်မယ်လို့ ကြေငြာချက်ထုတ်ခဲ့လို့ပဲ။”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စင်ရန်နိုင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ခြည့်လျက်မေးသည်။

“ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ သုတေသန လုပ်ငန်းတွေကြောင့် အပြစ်ဒဏ်ကျခံရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။”

စင်ရန်နိုင်က ခေါင်းခါရမ်းပြလိုက်ပြီး -
“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါက်တာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တို့ရဲ့

အရတ်အေးဖွဲ့လွန် သိပ္ပံသုတေသန ဌာနနဲ့ပတ်သက် တဲ့ ငွေကြေးရင်းဟာ သံသယဝင်စရာ၊ မေးမြန်းချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တက်နေတယ်။ ခင်ဗျားအဖွဲ့ရဲ့ ငွေကြေးရန်ပုံငွေစာရင်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းပေးတဲ့ နန်းဝတီရုံးချုပ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကွန်ပျူတာ ထောက်လှမ်းရေး ဆင်ဒီကိတ်က မေးမြန်းတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ကျွန်ုပ်လောက်အောင် အဆင်ပြေပြေ မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူး။”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အပြုံးမပျက်။

“ဒေါ်သဏ္ဍာဟာ ကျွန်တော်တို့ နဝရတ်ဆေးသိပ္ပံ သုတေသန ဌာနမှာ အလွန်ကျေးဇူးကြီးမားခဲ့သူဖြစ် တယ်။ လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေး သိန်းပေါင်းများစွာကို လှူဒါန်းပေးသွင်းသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နဝရတ်ဆေးသိပ္ပံ သုတေသနဌာနအနေနဲ့ ငွေကြေးခက်ခဲပြီး အကျပ်အတည်း ပြဿနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ သူက ကူညီပံ့ပိုးမှုပေးခဲ့တယ်။ ဒေါ်သဏ္ဍာ အလောင်းပြန်မတွေ့တာ တောင်မှ သူ့ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်တော် ဆက် လက်ဆောင်ရွက် သွားမှာပါ”

ဗသုန်က...

“ဒေါ်သဏ္ဍာရဲ့အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရှာတွေ့ကြမှာ သေချာပါတယ်။ လူသတ်သမားဟာ ဒေါ်သဏ္ဍာရဲ့ အလောင်းကို ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းလို့ ခဲ့မယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ”

နွယ်နီချိုက -

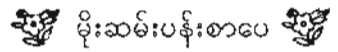
“ဒေါက်တာအာကာ အလောင်းကျတော့ လူသတ် သမားဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဝှက်မထားခဲ့တာလဲ”

“အချိန်မရှိတော့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

စစ်ရန်နိုင်က ဆက်၍ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိသွား ကြပါပြီ။ တာဝန်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းတို့ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ပေးပါ့ မယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဒေသခံအာကာ ပိုင်တွေ ရောက်လာတဲ့ အချိန်အထိပေါ့”

ဗသုန်က ထေ့ငေါ့သောလေသံဖြင့် -

“ကျေးဇူးတင်စရာ အတော် ကိုကောင်းတဲ့ စကားပါပဲဗျာ”
စစ်ရန်နိုင် ဝသုန်နှင့် နွယ်နီချိုဘက်သို့ လှည့်၍

“ကောင်းပြီ။ ငါ့အနေနဲ့ ခိုင်လုံတဲ့ အချက်တစ်ချက် ထောက်ပြ မယ်။ မင်းနဲ့ နွယ်နီချိုဟာ ဒေါက်တာအာကာကို သေစေချင်ပုံ ကန့် ကိုယ်စီရှိကြတယ်”

ဗသုန်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော လေသံဖြင့် -

“ခင်ဗျား... ဘယ်လို ပြောလိုက်တယ်”

“ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မကြားစရာ အကြောင်းလည်း မရှိလောက်ပါဘူး။ “လူသစ်” နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အော်ပရေးရှင်းကိစ္စ ပြီးသွားခဲ့ရင် ဒေါက်တာအာကာနဲ့ သူ စာရင်းရှင်းရအောင်လို့ နွယ်နီချိုက ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်”

နွယ်နီချိုက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် -

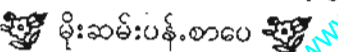
“အို ... ကျွန်မ သူ့ကို သတ်ပစ်မယ် ဆိုတဲ့ သဘော မျိုးနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကား မဟုတ်တာတော့ ငါလည်း မသိနိုင်ဘူး။ ငါ့ဘက် က သေချာပေါက် သိနိုင်တဲ့ တစ်ခြားနည်းလမ်း လည်း မရှိသေးဘူး။ အခု အချိန်မှာတော့ ဒီလို အဓိပ္ပါယ် မျိုးသက်ရောက်တဲ့ စကားမျိုး မင်းပြောထားခဲ့တယ်လို့ပဲ ငါက သတ်မှတ်ထားရလိမ့်မယ်”

နွယ်နီချို သိသာစွာ မျက်နှာပျက်၍ သွားသည်။

ဗသုန်က ကြားဝင်၍ပြောသည်။

“အခုကိစ္စက မပြည့်စုံလှဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် စစ်ရန်နိုင်။ နွယ်နီချိုက အဲဒီ စကား သူပြောတဲ့ အချိန်မှာ တွန်တော်တို့ပါ ကြားရမှာပေါ့။ ဒေါက်တာအာကာကို ဆစ်ခြားတစ်ယောက်ယောက်က ကြားဝင် သက်သွားပြီး နွယ်နီချိုအပေါ်မှာ သံသယဝင်အောင် အပစ်ပုံချသွားခဲ့ရင် ကော်

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒေါက်တာအာကာကို နွယ်နီချို သတ်လိုက်တယ်ပဲ ထားပါတော့။ ဒေါ်သဉ္ဇာနဲ့ ဒေါက်တာမင်းဝေတို့ကို သူသတ်တာတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“မှန်ပါတယ်။ အဲဒီလူနစ်ယောက်ကို နွယ်နီချို သတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“ကဲ ... ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ။ ကျန်တဲ့ လူတွေ အသက်မသေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ကျွန်တော်တို့ လူတစ်စုစီ နေကြရင် ပိုကောင်းကြလိမ့်မယ်” ဟု သူက -

“နွယ်နီချိုကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်”

“တောင်းပြီဇေ။ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်၊ ဒေါ်သဉ္ဇာနဲ့ ဒေါက်တာ ထက်ခေါင်တို့က တစ်စုနေပါ။ ကျွန်တော်က ဆက်မော်နဲ့ အတူနေမယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

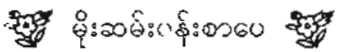
“ညဘက်ရောက်ရင်ကော၊ ကျွန်တော်တို့ အတူတူ အိပ်ကြဖို့ လိုဦးမလား”

“ညပိုင်းကတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်ပဲစီစဉ် ကြပါ။ နေ့ဘက်မှာတော့ ကျွန်တော် ပြောသလိုပဲ နေကြပါ။ မနက်ပိုင်း ရောက်တာနဲ့ ပဟိုကုန်းမြေဆီကို ကျွန်တော်ကြီး စားပြီး ဆက် ပွဲ သံ ကြည့်မယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က လက်ခံသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ လူသစ်” နဲ့ ပတ်သက်လို့ကော...”

“အင်း... အော်ပရေးရှင်းပြီး သွားတာ (၅) နာရီကြာ သွားပြီ။”

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ “လူသစ်” ဟာ ပုံမှန်အသိတရားအပြည့်အဝနဲ့ သတ်ပြန်ရလားတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆမိတယ်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က မျက်မှောင်ကြည်လိုက်ပြီး

“ဒေါက်တာအာကာ ပြောခဲ့တာကတော့၊ သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်ပိုင်း

ဆိုင်ရာ ကိစ္စ...”

စစ်ရန်နိုင်က ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာအာကာဟာ “လူသစ်” ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ ပတ်သက်

ပြီး အစကတည်းက လိမ့်ပြောနေတာ ဖြစ်ဖို့များ တယ်။ “လူသစ်” ရဲ့ ဦးနှောက်အော်ပရေးရှင်း လုပ်တဲ့အခါမှာ မအောင်မြင်ခဲ့တာကို သူ

ဝန်မခံရတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒေါက်တာအာကာဟာ “လူသစ်” ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ ပတ်သက် ပြီး အမှန်အတိုင်း တိတိကျကျ သိလာတဲ့

အချိန်မှာ အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နေပါဦး... ဒေါက်တာ အာကာရဲ့ အလောင်းကို ဘယ်သူစုပြီး တွေ့တာလဲ”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က -

“ကျွန်တော် စ. တွေ့တာပါ။ ကျွန်တော် အိပ်ရာ မဝင်ခင်မှာ လူနာကို တစ်ခါလောက် စစ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ဆိုပြီး၊ အောက်ထပ်ကို ဆင်းအလာမှာ ဒေါက်တာအာကာ ရဲ့ အလောင်းကို တွေ့လိုက်ရတာ ပါပဲ”

“ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်မှာ သဲလွန်စ တစ်ခုခု တွေ့မိသေးသလား”

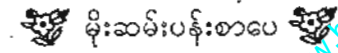
“မတွေ့ဘူး”

စစ်ရန်နိုင် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“မနက်ပိုင်းအထိ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်စရာမှ မရှိကြဘူး။

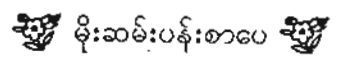
ဒီတော့အားလုံး အနားယူနိုင်ကြပါပြီ”

xxxxx

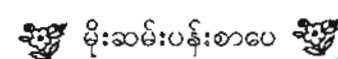

အခန်း (၁၃)

အဖွဲ့သားများအိပ်ခန်းများဘက်သို့ထွက်သွားကြသည်။
 စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာစံသာမြတ်တို့ နှစ်ဦးတည်း စကား
 ထပ်မံပြောဖြစ်ကြသည်။ အဓိကအချက်များမှာ နဝရတ်အေးဖွဲ့လွန်
 ဆေးသိပ္ပံသုတေသနဌာနအကြောင်း၊ ဒေါ်သဉ္ဇာအကြောင်းနှင့်
 လူသတ်သမားတို့၏အကြောင်းသာဖြစ်သည်။
 စကားပြောပြီးလျှင်လူခြင်းခွဲလိုက်ကြသည်။
 စစ်ရန်နိုင် ဘီယာတစ်လုံးယူလျက် သူ၏ အိပ်ခန်း သို့ပြန်
 လာသည်။
 ဘီယာသောက်၍အေးဆေးစွာအနားယူမည်ဟုစစ်ရန်နိုင်
 တွေးထားသည်။
 နှစ်ရက်အတွင်း၌နှစ်ဦးသေဆုံးခဲ့ရသည်။
 ဒေါက်တာမင်းဝေနှင့် ဒေါက်တာအာကာတို့ တစေ့

နှစ်ကောင်ဘဝသို့ကူးပြောင်းသွားရပေပြီ။
 ချောက်ချားတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် နေ့ရက်
 များပင်တည်း။
 စစ်ရန်နိုင်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် -
 နောက်တစ်နေ့၌မည်သည့်အဖြစ်အပျက်များနှင့်ထပ်မံကြုံ
 တွေ့ရဦးလေမည်နည်းဟုရင်လေးစွာတွေးမိသည်။
 စစ်ရန်နိုင် သူ၏အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။
 သူ၏အခန်းတွင်း၌ နွယ်နီချိုရောက်နေသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရသည်။
 သူ့ကိုစောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းနားလည်သည်။
 "ကဲ...ဒီတစ်ခါမီးခြစ်ငှားဖို့ရောက်လာပြန်တာလား"
 "ဒီကိစ္စကို ကျွန်မခေါင်း... ဝဲမှာ ထည့်မထားဘူး။ ကျွန်မ အခု
 ရောက်လာရတာ၊ ဒေါက်တာအာကာ သေဆုံး ခဲ့ရတဲ့
 တိစ္ဆာနဲ့ပတ်သက်ပြီးရှင်းပြချင်လို့ပါ"
 "ကောင်းပြီလေ။ မင်းကဘာတွေပြောချင်လို့လဲ"
 သူမကခုတင်တစ်ဘက်စွန်း၌ဝင်၍ထိုင်သည်။
 သူမသည် လိမ္မော်နီရောင် စပို့ရှပ်အင်္ကျီနှင့် နက်ပြာ ရောင်
 ဖျင်းဘောင်ဘီရှည်ကိုဝတ်ပေးသည်။
 နွယ်နီချိုကစစ်ရန်နိုင်ကိုကြည့်၍ -
 "စစ် - ရှင် ကျွန်မတို့သုံးယောက်အကြောင်း ဘယ်
 လောက်အထိသိထားသလဲ"
 စစ်ရန်နိုင်ကပုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး -
 "နည်းနည်းပါးပါး လောက်ပါပဲ။ မင်းအတွက် ကြောင့်
 ဒေါက်တာအာကာနဲ့ ဗသုန်တို့လက်ရုံးရည်ခြင်း ယှဉ်ကြဖို့အဆင့်ထိ

တောင်ရောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

သူမကတည့်ငြိမ်စွာဖြင့် -

“ကိုဗသုန်ကတော့ နှစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ပြီး တိုက် ခိုက်မှာမျိုးကို သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်သိ အောင်တော့ ကျွန်ပြောချင်တယ်။ အော်ပရေးရှင်း လုပ် ငန်းပြီးသွားရင် ဒေါက်တာအာကာနဲ့ စရင်းရှင်းမယ်လို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့စကားဟာ ဒေါက်တာအာကာကို သတ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးလုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောတာလဲ”

“ဒေါက်တာအာကာမှာ လူသိမခံတဲ့ အားနည်း ချက်ထန်ချို့ရှိတယ်။ ကျွန်မက လူရှေ့ သူရှေ့မှာ ထုတ် ပြောလိုက်တာနဲ့ သိက္ခာကျ၊ အရှက်ကွဲမယ့် ကိစ္စမျိုးပေါ့”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ”

“ဒီအချိန်မှာတော့ ထုတ်ပြောစရာ မလိုတော့ပါ ဘူး သူလည်း သေသွားရှာပြီပဲ”

“ဂေဟင်းပြီ။ ဒေါက်တာအာကာကို မင်းမသတ်ဖူး ပဲ ထာပါတော့။ ဒါဆို ဗသုန်ကကော”

“ကိုဗသုန်ကလည်း သူ့ကို သတ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“သူတို့နှစ်ယောက်တစ်နေရာမှာ ချိန်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြရင် လက်လွန်၊ ခြေလွန် ဖြစ်သွားခဲ့ရင်ကော...”

သူမက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ကိုဗသုန်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို နောက်ဘက်က ဦးခေါင်းခွဲ တစ်ခုလုံး ကြွေမွှေးသွားအောင် ရိုက်သတ်မယ့် လူစားမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ကောက်ကျစ်ရက်စက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိဘူး”

“ဒါဆို လူသတ်သမားဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ခွဲစိတ် စာ

ပေါ်က “လူသစ်” လို့ ပြောချင်သလား။ လူသစ်က ဒေါက်တာ အာကာရဲ့ ခေါင်းကို နောက်ကနေ လှမ်းပြီး ရိုက် နိုင်တဲ့ အကွာအဝေးမျိုးမှာ နီးနီးကပ်ကပ် ရိုမနေဘူး”

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ငါ့အခန်းထဲ မင်းဝင်လာတာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီ နွယ်နီချို။ ဗသုန်သာ သိသွားရင်တော့ သူ့နဲ့ ငါပြဿနာ တက်မှာပဲ။ မင်းဘာကိစ္စနဲ့ လာပါတယ်လို့ ဘယ်လိုပဲ ရှင်းပြရှင်းပြ သူက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

နွယ်နီချိုက စွဲမက်ဖွယ် အပြုံးဖြင့် စစ်ရန် နိုင်ထံသို့ တိုးကပ်လာသည်။

မျက်နှာနှစ်ခုက နီးကပ်၍ သွားကြသည်။

“ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ရှင်နားမလည်သေးပါဘူး စစ်ရယ်”

သူမထံမှ သင်းပျံ့သော ရေမွှေးနံ့က လွင့်မျော၍ နေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ရွှန်းလက်၍ နေပေသည်။

နွယ်နီချိုသည် ဆွဲဆောင်မှု အကြည့်ရှိသော မိန်းမ သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

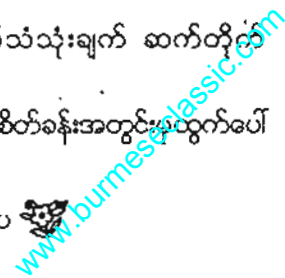
စစ်ရန် နိုင်၏ ရင်ခွင်အတွင်းသို့ အလိုက် သင့်တိုးဝင် လိုက်သည်။

x x x x

ရုတ်တရက်

ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံသုံးချက် ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သေနတ်သံသည် မြေအောက်ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်

လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင် စုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး -

“ဒါသေနတ်သံပဲ။ ငါ... သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်မပါလိုက်ရမလား”

“မလိုက်နဲ့။ ဒီမှာပဲစောင့်နေ... ငါပြန်လာခဲ့မယ်”

လှေကားထစ်များအတိုင်း စစ်ရန်နိုင် ပြေးဆင်းသွားသည်။

သေနတ်သံသည် ဆက်မော်၏ သေနတ်သံပင်ဖြစ်မည်ဟု

တွက်ဆလိုက်သည်။

ဤကျွန်းပေါ်၌ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်ကို လျှို့ဝှက်စွာ ဖုံးကွယ်ကိုင်ဆောင်ထားသူမှာ “ဆက်မော်” တစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၌ ရောင်ခြည်သေနတ် (လေဆာသေနတ်) ရှိကြောင်းကို ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဖွင့်ဟပြောဆိုထားသည်။ လေဆာသေနတ်သည် အသံလုံးဝမမြည်သော သေနတ်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ *

ပစ္စတိုအသေးစား တစ်လက်ကိုကိုင်၍ ကြောင်အမ်း အမ်း ဖြစ်နေသာ “ဆက်မော်” ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဆက်မော်၏ လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ် ကို စောင့်ဆွဲလုယူပြီး ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဆက်မော်... မင်း... ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

စစ်ရန်နိုင် ဆောင့်တွန်းလိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ဆက်မော် နံရံသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။

ဆက်မော်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး -

“အပြင်ဘက်မှာ တစ်ခုခုကို မြင်လိုက်ရလို့။ ကျွန်တော် မြင်လိုက်မိတာ သေချာတယ်... စစ်”

အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သော တံခါးမကြီးမှာ ပွင့်ဟ၍ မနေ၏။

စစ်ရန်နိုင်က လေသံမာမာဖြင့် -

“ခင်ဗျားက ဘာကို လှမ်းမြင်လိုက်မိတာလဲ”

“ဘာဆိုတာတော့ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး။ လူပုံစံမျိုးနဲ့

ခပ်မည်းမည်း သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် လို့ပဲ ထင်တယ်။ လာရောင်

အောက်မှာ သူ့ကို သေသေချာချာ မြင် လိုက်ရတယ်။ ကမ်းခြေဘက်

ကို သွားတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း

နီရဲပြီး နေတယ်။ ကျွန်တော်လဲ အော်ပြီး သုံးချက်ဆင့်ပစ်လိုက်တယ်”

စစ်ရန်နိုင် အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်သည်။ မည်သည့်အရာကိုမျှ

မတွေ့ပေ။

ပသုန်နှင့် ထက်ခေါင်တို့ အပြေးအလွှားရောက် လာပြီး၊

ဆက်မော်ကို မေးမြန်းနေကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တစ်လက်ယူ၍ ဆက်မော်

ပြောသည့်နေရာသို့ သွား၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားသည့် လမ်းပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ဦး၏

အရိပ်အရောင်ကိုမျှပင် မမြင်တွေ့ရပေ။

စစ်ရန်နိုင် အဆောက်အအုံထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဘာမှ မရှိဘူး...”

ဆက်မော်က မလျှော့ပဲ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်တာကတော့ သေချာတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ဆက်မော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဆက်မော်က လက်ဝါးဖြန့်၍ -

“ကျွန်တော့် ပစ္စတိုသေနတ် ပြန်ပေးဦးလေ”

စစ်ရန်နိုင် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

“အခုပြန်မပေးနိုင်သေးဘူး။ မနက်မှပြန်ပေးမယ်”
ဆက်မော်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

“မနက်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်က သေချင်သေနေမှာ”
စစ်ရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ -

“သေစရာကိစ္စရှိရင် ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းတင်သေမှာ”
မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးသေကုန်ကြမှာ သေချာတယ်”

ဆက်မော်မကျေမနပ်နှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင် ကျန်လူများကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ၏ အခန်းရိုက်
အပေါ်ထပ်သို့တက်လာသည်။

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

ရတင်ပေါ်၌ “နွယ်နီချို” ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

x x x x x

အခန်း (၁၄)

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း...။

နံနက်စာစားချိန်ဖြစ်သည်။

စားသောက်ခန်းထဲ၌ ဒေါက်တာစံသာမြတ်နှင့် ထက်ခေါင်
နေသည်။ စစ်ရန်နိုင်က နောက်မှ ရောက်ရှိ သွားပြီး ထိုင်ခုံတစ်လုံး
သို့ယူ၍ထိုင်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်နေရင်းမှ

“ဒီနေ့မနက်ပိုင်း လူသစ်ကို ဘယ်သူ စစ်ဆေးကြည့်
ကြသေးလဲ”

ထက်ခေါင်က ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါတယ်။ ထူးခြားတဲ့
ပြောင်းလဲမှု ဘာမှမတွေ့ရပါဘူး။ သူ့ကို ဝိတာမင်ဆေး တစ်လုံးပဲ

ထိုးထားပေးခဲ့တယ်”

“အဲဒီ ထိုးဆေးက သူ့ကို အထောက်အကူ ဖြစ်စေ နိုင်ပါ့မလား”

“သူ့အစားအစာ မစားနိုင်ခင်၊ ကျွန်တော် ထိုးပေး ထားတဲ့ ဝီဇ ၇ဆင်ဆေးက အထောက်အကူဖြစ်နိုင်မှာပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

“ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ လှေအိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ဆင်းကြည့်ကြရအောင် ဘယ်လိုပြုပြင်လို့ ရနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြမယ်။ ဗဟိုကုန်း မြေနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့က ဒီမော်တော် ဘုတ်တစ်စုပဲရှိတယ်”

စစ်ရန်နိုင်က သတိတရမေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့မနက်ပိုင်း ဟူးဗားခရပ်(ဖ်)က ရိက္ခာပစ္စည်းတွေ လာဖို့ ပေးလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် ဖြူဖွေးသော သူ၏ ဆံပင်များ

ကြားသို့ လက်ချောင်းများ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ထိုင်ရာမှ ထ.၍ ရပ်လိုက်ပြီး -

“ဟူးဗားခရပ်(ဖ်)က ပြန်လာဦးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခပ်လေးလေးပြောဆိုလျက် စားသောက်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ပင်လယ်အော်ဘက်မှ အေးမြသော လေက တသုန် သုန်

တိုက်ခတ်၍ နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ကော်ဖီတစ်ခွက် အမြန်သောက်ပြီး

သံသောင်ပြင်ဘက်သို့ ပြေးလွှားထွက်လာခဲ့သည်။

လှေအိမ်ကလေးအတွင်း၌ ဒေါက်တာစံသာမြတ်ရောက်နှင့်

နေပြီး မော်တော်အုတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ သည်။

စစ်ရန်နိုင်ကောင်းကင်ယံသို့ မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အလံတိုင်ထိပ်ဖျား၌ ကြက်လျှာအလံတစ်ခု တလူလူ

လွင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင် မျက်မှောင်တွန့်၍ သွားမိသည်။

သူ ဤကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့စဉ် ရက်ပိုင်း အတွင်း

အလံတိုင်ထိပ်ဖျား ကြက်လျှာအလံကလေး ရှိမနေ ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“ဒီကြက်လျှာအလံကလေးက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ဒေါက်တာ”

“ဒီအလံကလေးက ဟူးဗားခရပ်(ဖ်) ယာဉ်အတွက်

အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးအလံလေးပါ။ ဟူးဗားခရပ်(ဖ်) ရေယာဉ်ဟာ

နေက်ပိုင်း (၇) နာရီလောက်မှာ လာလေ့ရှိ တယ်။ ရိက္ခာ အတွဲ မလို

အပ်သေးတဲ့ အချိန်နဲ့ အိပ်ချင်နေ သေးတဲ့ အချိန်တွေမှာ ဆိုရင် စက်

ခလုတ်တစ်ခုနဲ့ ပြီး ဒီကြက်လျှာအလံကလေးကို တိုင်ထိပ်ပေါ်

ချောက်အောင် တင်ထားပေးလိုက်တယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ဟူးဗား

ခရပ်(ဖ်) ယာဉ်မောင်းသူအနေနဲ့ ကျွန်းကို ဝင်ကပ်ဖို့ မလိုသေးဘူးလို့

အချက်ပြလိုက်တာပဲ။ အဲဒီလို အချက်ပြထားရင် ဟူးဗားခရပ်(ဖ်)ဟာ

ကျွန်းပေါ်ကို ဝင်မကပ်ပဲ ကျော်ပြီး မောင်းထွက်သွားတယ်။ နောက်တစ်

ဖတ်ကြာမှ ဒီကျွန်းကို ပြန်လာတယ်”

“ဪ ... ခင်ဗျားက ဟူးဗားခရပ်(ဖ်) ... ကျွန်းပေါ်ကို

ထင်မကပ်ဖို့ အချက်ပြထားတာလား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

“ကျုပ် .. လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က လက်နှစ်ဘက် ဖြန့်ပြလိုက်ပြီး -

“မနေ့ညတုန်းက ကျုပ်...အထဲက လူတစ်ယောက် အမြင် ကိုခိုးပြီးထွက်မယ်။ ကြက်လျှာအလံကိုတိုင်ထိပ်ပေါ်ရောက်အောင်ဆွဲ တင်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီလူဟာ လူသတ် သမားပဲဖြစ်ဖို့များတယ်...”

“ကြက်လျှာအလံသုံး...နည်းစနစ်ကိုဘယ်သူတွေ သိထား သေး...”

“ကျွန်းပေါ်ကို အခုမှရောက်လာတဲ့လူတွေက ဒီကြက်လျှာ အလံသုံးတဲ့ နည်းစနစ်ကို သိကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် တွက်ပြမယ်။ ထက်ခေါင်း၊ ဆက်မော်၊ ကျုပ်နဲ့ ဒေါ်သဇင် လေးယောက်ပဲ သိထား တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီလေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်...ယောက်ဟာ ကြက်လျှာအလံကိုထွက်ပြီး တင်ထားလိုက်တာ ပဲဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကော ညဘက်မှာယောင်ပြီး လမ်းထ...လျှောက်တတ်တဲ့ အကျင့်မျိုးရှိတတ်သလား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မရှိပါဘူးစစ်ရန်နိုင်။ ခင်ဗျားဟာ အတော့်ကိုအမြင်ကျယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား။ နေဦး ..ဟူးဗား ခရပ်(ဖိ)ရေယာဉ်ကို အချက်ပေးတဲ့ စနစ်အကြောင်း၊ တစ်ယောက်...ယောက်ကို ပြောပြခဲ့ ဖူးတယ်ထင်တာပဲ”

“ဒေါ်သဇင်ရဲ့အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှ မေးမကြည့်ဖူးသေးဘူး။ သုံးဆယ့်ရှစ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲရှိဦးမှာပါ”

“ခင်ဗျားဆီမှာ လာပြီး အလုပ်...လုပ်နေတာ၊ ဘယ် လောက် ကြာသွားပြီလဲ”

“ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်လောက်တော့ ရှိပါပြီ...”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် သစ်သားပြားစာတစ်ချပ်ကို ရွေး ချယ်၍ တိုင်းတာမှတ်သားနေသည်။

“စစ်...ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းလောက် ကူညီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဖြစ်ပါတယ်”

မော်တော်ဘုတ်၏ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်မှ အပေါက်နေရာ၌ လိုအပ် သော သစ်သားပြားများ ဖိကပ်၍ အလိုအလျောက် ဂဟေဆော်ကိရိ ယာဖြင့် ပြုပြင်လိုက်သည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားလျှင် ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခါးဆန့် လိုက်ပြီး -

“ဟိုဘက်ကမ်းကိုတော့ ဒီမော်တော်ဘုတ်နဲ့ ဖြတ်ကူး နိုင် လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒီနေ့ဖြတ်ကူးမလို့လား”

စစ်ရန်နိုင် ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ပင်လယ် ပြင်၌ မြူများအုံ့ဆိုင်း၍နေ၏။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က မြူများကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“မြူတွေ ရှင်းသွားတော့မှ ကူးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ဆီမှာ

“ငါးမန်းနှင့်တူတတ်” ရှိပေမယ့် ငါးမန်းတွေနဲ့ ကျတော့ ထိပ်တိုက် ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘူး”

“ဘာ...ဒီနေရာမှာ ငါးမန်းတွေ ရှိတယ်...ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...စစ်။ ငါးမန်းနှင့်တူတတ်တာ သူတို့ လန့်ပြီး

ထွက်ပြေးသွားအောင်တော့ လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ် လေမှာ ငါးမန်း နှင်တုတ်တံကို အသုံးမပြု နိုင်ခင်မှာ ငါးမန်းတွေက တစ်ရိုက်ထိုး တိုးဝင်လာတာ ဆိုးတယ်”

“ဆက်မော်ရဲ့အနေအထားက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“မနေ့ညတုန်းက သူ့အပြင်ဘက်က လူတစ်ယောက် ကိုလှမ်းပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်ခဲသေတယ်မဟုတ်လား။ သူပစ် လိုက် တဲ့လူကပဲကြိုက်လျှာအလံကိုတင်ထားတာဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မှာပေါ့”
စစ်ရန်နိုင်ကလေးနက်သောလေသံဖြင့် -

“ဒီလိုမျိုးအထင်ရောက်အောင် တမင်အကွက်ဆင်ပြီး လုပ် တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ထက်ခေါင် အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုမရှိဘူးမဟုတ်လား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က မှဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီး၍ -

“ဆက်မော်ဟာ ခွဲစိတ်ကုသတဲ့နေရာမှာ အားကိုး ရတဲ့ ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရိုးသားတဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်တစ်လက်ကို ဝှက်ပြီးဆောင်ထားစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ သူ...တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားမှာသေချာတယ်”

ထို့နောက်

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာစံသာမြတ်တို့ နှစ်ဦးသား သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှ လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်၍လာ ၍ ပြန် လာခဲ့ကြသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း...။

နံနက်စာစားသောက်ပြီးစီးချိန်...။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်နှင့် ဒေါက်တာထက်ခေါင်တို့ က အိမ်ကြီးပေါ်၌ပင် ထမင်းချက် ဒေါ်သဇင်အား စောင့် ရှောက်၍ နေကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဆက်မော်။ ဗသုန်နှင့် နွယ်နီချို။

လွန်ခဲ့သောညက ဆက်မော်မြင်တွေ့လိုက်သည်ဟု ဆိုသော မည်းမည်းသတ္တဝါကောင်ကြီးကို ရှာဖွေရန် ကျွန်း ပေါ်သို့ ထွက်လာ ကြသည်။

ဗသုန်နှင့် နွယ်နီချိုတို့က ကျွန်း၏အရှေ့ဘက်ခြမ်း ဆီသို့ ထွက်သွားကြသည်။ စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဆက်မော်တို့က ကျွန်း၏အနောက် ဘက်သို့ထွက်လာကြသည်။

တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အလှမ်းကွာသော နေရာသို့ ရောက်လျှင် -

“ခင်ဗျား ...ဒီကျွန်းပေါ်ကို ရောက်လာနေတဲ့ အဓိက အကြောင်းကဘာလဲစစ်ရန်နိုင်”

“နဝရတ်အေးဖွဲ့လွန်ဆေးသိပ္ပံသုတေသနဌာနနဲ့ပတ်သက် တဲ့ငွေကြေးပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စကိုလေ့လာစုံစမ်းဖို့ပဲ”

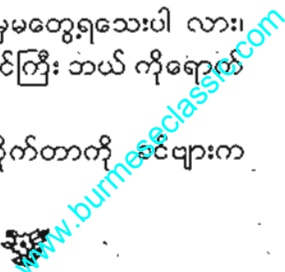
“အင်း...ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဒီနှစ်ဦးပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ကို ခေါ်ပြီးသုံးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ လည်း နဝရတ်သိပ္ပံ သုတေသန ဌာနနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်သိချင်တဲ့ အဖြေတွေ အတွက် ဒီနေရာကိုရောက်ခဲ့တာပါပဲ”

မြက်ပင်၊ ချုံပင်အုပ်များကိုဖြတ်ကျော်လာပြီး ဆက်သွားဖူး ကျွန်း၏အစွန်းတစ်ဘက်သို့ရောက်လာကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“ဒီနေရာရောက်တဲ့အထိ ဘာမှမတွေ့ရသေးပါ လား။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ မည်းမည်းသတ္တဝါကောင်ကြီး ဘယ် ကိုရှာဖွေ သွားပြီလဲ”

“မနေ့ညက ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တာကို ခင်ဗျားက

အယုံအကြည်မရှိဘူးနဲ့တူတယ်...

စစ်ရန်နိုင်ကပွင့်လင်းစွာပင်ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ ယုံနိုင်စရာအကြောင်းမှ မရှိ တာပဲ။

ဒီနေ့မနက် ရီကွာပို့ဖို့လာတဲ့ ဟူးဗားခရပ်(စ်)ရေယာဉ်ကို ကျွန်းပေါ် မကပ်ရအောင် တိုင်ထိပ်ပေါ်မှာ ကြက်လျှာအလံ လွှင့်တင်ထား တာလည်း ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပဲဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကြက်လျှာအလံလွှင့်တင်တဲ့လူဟာ တစ်ခြားတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်လို့ ထင်အောင်၊ ခင်ဗျားက သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်ပြီး အကွက်ဆင်လှည့်စား လိုက်တာပဲလို့ ကျွန်တော်ယုံတယ်”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီလိုမျိုး ဘာကြောင့်လုပ်ရမှာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိနိုင်ဘူးလေ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ အဆောက် အအုံရှိရာဘက်သို့ပြန်၍ လျှောက်လာကြသည်။

ဆက်မော်က အဓိကလိုရင်းအချက်ကို ဖွင့်ဟပြော လိုက် သည်။

“အခုလို လူသားအသစ်မွေးဖွားစေတဲ့ အော်ပရေးရှင်းကြီး မျိုးရိုးအောင်မြင်မှုကို ဒေါက်တာစံသာမြတ်တစ်ယောက်တည်း လက်မ ထောင်ရင် ကော့ပြီး လက်ဝါးကြီး အုပ်တာမျိုးကတော့ မလိုက်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ”

“မှန်ပါတယ်...သူ့အနေနဲ့ ဒီလိုမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆေးသိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ နည်းပညာသစ် တွေကိုတော့ သူ့အနေနဲ့ လက်ဝါးကြီးအုပ်ချုပ်ကိုင်ထားလို့တော့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကဲ...ဆက်မော် ..ခင်ဗျား အခု ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောချင်တာလဲ။ ခင်ဗျား ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းလင်းပဲပြောပါ”

“အခု...လူသစ်ကို ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း သစ်တွေနဲ့ လဲလှယ်အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသပေးပြီးသွားပြီ။ ကျွန်တော့်ဟာ ခေါက်တာမင်းဝေနဲ့အတူ ဒီကျွန်းပေါ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ လ..အနည်းငယ်လောက်ကတည်းက မျောက်ခွဲသူ ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက အစားထိုးခွဲစိတ်ကုသမှုနဲ့ပတ် သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာတစ်ခုမှ ကြိုတင်တိုင်ပင်ဆွေး နွေးမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ကြဘူး။ သူကဲ့ နှစ်ယောက် တည်း ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တိုင်ပင်ကြတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သိသင့် သိထိုက်တဲ့ အချက်တစ်ခု စာလေကိုမှ ထုတ် မပြော ခဲ့ကြဘူး။ ဒီအချက်က တရားနည်းလမ်းမျှတတဲ့ အချက်ဟုတ်။ မဟုတ် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးကျတော့ ကျွန်တော်လည်း မဆုံးဖြတ် တတ်ဘူး”

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာလုပ်ခဲ့တဲ့ အစားထိုးခွဲစိတ်ကုသမှု ဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုကြီးတစ်ခုပါ။ ဒီမှာကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတတွေကို ခွဲစိတ်ကုသ မှု နည်းပညာရပ် သစ်တစ်ခုအနေနဲ့ တစ်ခြားလူတွေပါ အသိပေးသင့်တယ်။ တစ်ခြား ဒေသက ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့လည်း သိသင့်၊ သိထိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော်...နားလည်ပြီ”

စစ်ရန်နိုင်၏ဦးခေါင်းထဲ၌ အချက်ပြုစီးပွင့်အနီ ကလေးတစ် ခုလင်းလက်သွားသည်။

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ဆီက မှတ်တမ်း ဟင်ထား ဘဲ့ ကော်ပီတစ်စုံဝယ်ချင်တာပေါ့...ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်...စင်”

“ကောင်းပြီ ဆက်မော်။ ခင်ဗျား မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။”

ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်ဖို့ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ငွေပေးပြီး ခိုင်းလိုက်တာလဲ”
ဆက်မော် မျက်နှာမသိမသာ ပျက်သွားသည်။

သို့သော် ဆက်မော်က အကြောက်အကန် လေသံဖြင့် -

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ငွေပေးပြီး ခိုင်းလိုက်
တယ်ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ... ဆက်မော်။ ခင်ဗျားကို ငွေပေးပြီး ခိုင်းတဲ့ လူ သေချာ
ပေါက် ရှိနေရမယ်။ ကျွန်တော့်အထင်ပြော ရရင်တော့ ဝက်ဝံနီတွေပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အေးဖွဲ့လွန် ခွဲစိတ် မှုနည်းပညာရပ်မှာ သူတို့က ကမ္ဘာမှာ
ထိပ်တန်းအဆင့်မှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုနည်းပညာ
ရပ်တွေနဲ့ ပေါင်း စပ်ပြီး လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်တယ်ဆိုတာ သူတို့သိ
သွားတာ နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အေးဖွဲ့လွန် အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုနည်း
ပညာရပ်မှာ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ချက်ခြင်း လိုက်လုပ် နိုင်ကြမှာ
သေချာတယ်”

“ဒီမှာ... စစ်ရန်နိုင်။ ကျွန်တော်တို့ အခုပြောနေ တဲ့ကိစ္စဟာ
နိုင်ငံတော်ရဲ့ ထိပ်တန်း လှူငှာချက်တွေကို ခိုးပြီး ရောင်းဖို့ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူး။ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ဖို့လည်း
မဟုတ်ဘူး။ လူသားတွေ အသက် ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်ရေးအတွက်
ပတ်သတ်တဲ့ ဆေးသိပ္ပံပညာရပ် သက်သက်ပါ။ ခင်ဗျားတို့လိုပဲ ဝက်ဝံနီ
တွေလည်း ဒီနည်းပညာရပ်အကျိုးကို ခံစားသင့်ကြပါတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အချက်ဟာ လက်ခံနိုင်စရာ အချက်ပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ဝက်ဝံနီတွေဆီကပေး ငွေကြေး ထောက်ပံ့မှု တိတ်တဆိတ်
ယူထားပြီး ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်ဆောင်ထားတဲ့ ခင်ဗျားလို လူစား
မျိုးကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ပေးရမလဲ”

ဆက်မော်က မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် -

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ပစ္စတိုကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့ကျမှ ပြန်ပေးမှာ
လဲ”

“အခုအချိန်မှာတော့ ပြန်မပေးနိုင်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နေရာမှာထားသလဲ”

“ကျွန်တော်အခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ပြီး သိမ်းထားတယ်”

“ခင်ဗျားအခန်းထဲကနေ တစ်ယောက်ယောက် ဝင် ပြီး ယူ
သွားခဲ့ရင်ကော”

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းခါရမ်းပြလိုက်သည်။

“လူသတ်သမားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သေနတ်ကို မလိုအပ်ပါဘူး။

အခုအချိန်ထိ လူသတ်သမားက သေနတ်ကို မသုံးသေဘူးဆိုတာ
ခင်ဗျားလည်း သိမှာပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ အဆောက်အအုံကြီးကို မရှုဘက်၌
ကောင်းစွာမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

ဗသုန်နှင့် နွယ်နီချိုတို့နှစ်ဦး အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဗသုန်က -

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘာတွေခွဲသေးလဲ”

“ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မင်းတို့ဘက်ကကော”

နွယ်နီချိုက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

“ရှင်တို့လိုပဲ။ ဘာအရိပ်အရောင်မှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး”

အဆောက်အအုံ အတွင်းပိုင်းသို့ သူတို့လေးဦးဝင် ရောက်
သွားကြသည်။

ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာများ၊ ဝါယာကြိုးများဖြင့် အလွန်စိစိစိ
နေသော ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဒေါက်တာစံသာမြတ်အနီး ချဉ်းကပ် သွားပြီး မေးသည်။

“ပြန်ပြင်လို့ရနိုင်ပါ့မလား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကစိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“တဟိုကုန်းမြေကနေ လိုအပ်တဲ့ ပြင်ဆင်ရေးပစ္စည်းတွေ မရပဲနဲ့ပြင်လို့လုံးဝမရနိုင်တော့ဘူး။ ဒီစက်ကရိယာတွေကို ဖျက်ဆီး သွားတဲ့လူဟာ ဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ အသုံးဝင်ပုံ ကို ကောင်းကောင်း သိထားတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ အပြင် ဘက်မှာ လေငြိမ်သွားပြီလား”

စစ်ရန်နိုင်က -

“မငြိမ်လှသေးဘူး...ဒေါက်တာ”

“အင်း...ညနေပိုင်းလောက်မှာပဲ လေငြိမ်မယ် ထင်တယ်။ ဖာထေးပြုပြင်ထားတဲ့ မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးနဲ့ မှောင်မည်းနေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်မကူးရဲဘူး”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ကျွန်တော်တို့မှာ စောင့်နိုင်ဖို့ အခြေအနေနဲ့ အချိန် ရမယ်ဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်အထိစောင့်လိုက်ကြတာပေါ့”

နွယ်နီချိုက စစ်ရန်နိုင်အား မသိမသာ ကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။

သူမက စစ်ရန်နိုင်အား မသိမသာ ကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။

သူမက စစ်ရန်နိုင်အနီး တိုးကပ်လာပြီး -

“နောက်တစ်ခါတွေကြရင် ကျွန်မဆီမှာပဲ တွေ့ကြမယ်။ ရှင် ဘယ်မှမသွားနိုင်အောင် ကျွန်မရှင်ကို စိစဉ်ထားပေးလိုက်မယ်...”

စစ်ရန်နိုင် ပခုံးတစ်ချက် တွန်းပြလိုက်သည်။

နွယ်နီချိုကို နှုတ်ဆက်၍ ဧည့်စခန်းထောင်အတွင်းသို့

စစ်ရန်နိုင် လှမ်းဝင်သွားသည်။

xxxxx

အခန်း (၁၅)

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှရှိမနေကြ

ပေ။

စဝ်ရန်နိုင် အံ့ဩသွားမိသည်။

ခေတ္တမျှအကြာ၌ -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာစိတ်ရှုပ်နေသလိုပဲစဝ်”

“ဧည့်ခန်းထဲကလူတွေဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲလို့ကျွန်တော်

စဉ်းစားနေတာ။ ကျွန်တော်က ဆက်ဖော်နဲ့အတူရှိနေဖို့စဉ်းစားတာ။

အခုဆက်ဖော် ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲမသိဘူး”

“စောစောကတော့ ထက်ခေါင်နဲ့အတူ စကားပြော နေတာ

တွေ့လိုက်မိတယ်။ ကဲ ...ခင်ဗျားရဲ့ပူးတွဲ ထောက်လှမ်းတဲ့ အစီအစဉ်

မအောင်မြင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကဲ ...စဝ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုသောက်လိုက် ကြရ

အောင်။ ဒေါ်သဇင်ကိုပဲလှမ်းမှာလိုက်မယ်”

“ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပါပဲ...ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သူ၏ဘေးဘက်နံရံရှိ အချက်ပေး

ခလုတ်တစ်ခုကို အသာအယာဖိနှိပ်လိုက်သည်။

အချိန်တစ်မိနစ်ကျော်ကြာသွားသည်။

အခန်းတွင်းသို့ဒေါ်သဇင်ဝင်ရောက်လာခြင်းမရှိပေ။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်မျက်မှောင်တွန့်လိုက်သည်။

အချက်ပေးခလုတ်ကိုထပ်မံ၍ဖိနှိပ်သည်။

သို့သော် -

မည်သို့မျှထူးခြား၍မလာခဲ့ပေ။

စဝ်ရန်နိုင်က -

“ကျွန်တော် ဒေါ်သဇင်ကို သွားပြီးရှာလိုက်ပါ့မယ်။ တကယ်

မို့ ဒေါ်သဇင်ကို မတွေ့ရင်လည်း လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်ကိုယ်

ထိုင်ပဲယူလာခဲ့ပါ့မယ်...”

“အားနာစရာဖြစ်နေပြီ...စဝ်ရန်နိုင်”

စဝ်ရန်နိုင် လက်ကာပြု၍ အခန်းထဲမှ ခပ်သွက် သွက်ထွက်

သွားသည်။

စဝ်ရန်နိုင်သည် မီးဖိုခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းနံရံအပေါ်ဘက်၌ အချက်ပေးခလုတ်မှ အနီ

ရောင်မီးပွင့်ကလေး တလက်လက်တောက်ပလျက် အချက် ပြု၍နေ

သည်။

ထိုအချက်ပေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်လည်တုန်ပြန်ခြင်း

အလျဉ်းမရှိပေ။

မီးဖိုခန်းထဲသို့ဝလိုက်သည်နှင့်ပင် -

ဒေါ်သဇင်သည် မီးဖိုခန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မှောက် လှေ
သားလဲကျပြန်သက်၍နေသည်။

သူမ၏ နောက်ကျောပြင်၌ အသွားရှည်ဓားတစ် ချောင်း
စိုက်ဝင်နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် အခြေအနေကို သေချာစွာ စိုက်၍ ကြည့်
လိုက်သည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှ စစ်ရန်နိုင် လျင်မြန်စွာပြေးထွက်သည်။

လူသတ်သမားသည် လွန်ခဲ့သော မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း
ကပင် မီးဖိုဆောင်အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

လူသတ်သမားသည် အနီးအနား၌ပင် ရှိနေပေဦးမည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ရှိနေသည့် ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏
ပြေးလွှားနေသော စစ်ရန်နိုင်ကို မြင်၍ လှမ်းမေးသည်။

“ဟေ့...စစ်။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်အား ပြန်ဖြေရန် အချိန်မရှိပေ။

မြေအောက်ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းသို့ စစ်ရန်နိုင် ပြေးဆင်းသွား
သည်။

ခွဲစိတ်ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိလျှင် -

ခွဲစိတ် စားပွဲကြီးပေါ်၌ “လူသတ်” မှလွဲ၍ မည်သူ တစ်
ယောက်မျှ ရှိမနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

မျက်နှာကြက်ရှိ မီးချောင်းမှ ဖြူဖွေးသော အလင်း ရောင်
ထွန်းလင်း၍နေ၏။

ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်ရှိနေသော “လူသတ်” ထံသို့ စစ်ရန်နိုင်

မျက်လုံးများ ရောက်သွားသည်။

“လူသတ်” သည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း၍နေ၏။

သို့သော် -

စစ်ရန်နိုင်၏ မျက်လုံးအစုံဖြူးကျယ်၍ သွားမိသည်။

“လူသတ်” ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ထား သည့်

ပတ်ကြိုးမှာ ပြုတ်ထွက်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျနေ သည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

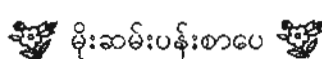
xxxxx

အခန်း (၁၆)

ထက်ခေါင်ကလေးလံသောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။
“အင်း...စတုတ္ထမြောက်တစ်ယောက်တော့ သွားရှာပြန်ပြန်
ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်၌ တစ္ဆေတစ်ကောင် တိုး၍ လာပြန်
ပေပြီ။”

ဆက်မော်ကဒေါသတကြီးဖြင့်လက်ညှိုးထိုး၍ပြောသည်။
“ကဲ...အခုဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမှာလဲ။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိ
တဲ့လူတွေကိုလူသတ်သမားကတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်သတ်
ပစ်ဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတဲ့ စကား ကို ခင်ဗျားက လက်မခံခဲ့ဘူး
ဒေါက်တာစံသာမြတ်။ အခုခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် ဒေါ်သဇင်၏အလောင်းကို
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်ယိမ်းယိုင်လဲကျလှမတတ်ဖြစ် သွားရသည်။
အနီးရှိ ဗသုန်က ဖေးပလျက် အပေါ်ထပ်ရှိ သူ၏ အိပ်ခန်းထဲအထိ

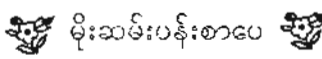
လိုက်၍ပိုပေးလိုက်ရသည်။
ဗသုန်ပြန်လာသောအခါ၌ -
“ထမင်းချက် ဒေါ်သဇင် အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက်
ဒေါက်တာစံသာမြတ်အတော်ကြီးစိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်”
ဆက်မော်က -

“ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကဒေါ်သဇင်အပေါ်မှာသာမန်ထက်
ပိုပြီးသံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်လို့ခင်ဗျားက ဆိုလိုချင်တာလား”
နွယ်နီချိုက လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ကန့်ကွက် လိုက်
သည်။

“ရှင်တို့ထင်တာတွေပြောဖို့မသင့်တော်တဲ့ကိစ္စမျိုးပါ”
စစ်ရန်နိုင်က -

“ထမင်းချက်ဒေါ်သဇင်အသတ်ခံလိုက်ရတာဟာ၊ ကျွန်တော်
တို့အားလုံးအတွက်အခြေအနေပိုပြီး ဆိုးရွားလာ ပြီဆိုတာ သတိပေး
လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ အလေးအနက် ထားရမယ့် အနေအခြေကို
ဆက်နေပြီဆိုတာ ခင်ဗျားတို့နားလည်ကြမှာပါ။ ပထမသုံးယောက်
အသတ်ခံရတုန်းကတော့ တစ်ယောက်၊ ယောက်ကစိတ်ရှူးပေါက်ပြီး၊
အားရူးသွေးတန်းနဲ့လုပ်ချင်ရာလုပ်တာလို့ယူဆချင်ယူဆနိုင်တယ်”

“စတုတ္ထမြောက်အသတ်ခံရတဲ့အမျိုးသမီးကြီးဟာ စကား
ပေးပြောနိုင်နားလည်းမကြားနိုင်တဲ့ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်နေ
တယ်။ သူ့ကို သတ်သွားတာကတော့ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဒီအမျိုး
သမီးကြီးကို ဘယ်သူက ဘာဖြစ်လို့ သတ်ချင်ရတာလဲ။ ဒေါ်သဇင်ကို
သတ်လိုက်လို့ဘာတွေများ ထူးခြားလာစရာရှိလို့လဲ။ ဒီတော့လူသတ်
သမားဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကိုပါ တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်ဖို့

အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ပိုပြီးထင်ရှားလာပြီ”

ဗသုန်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ -

“ဒါဆို... လူသစ် များ ဖြစ်နေမလား”

“ခွဲစိတ်စားပွဲနဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုပတ်ထားတဲ့ ခါးပတ်ပြားကြီး ကျွတ်ထွက်ပြေလျော့နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခွဲစိတ်စားပွဲ ပေါက်နေ သူထဲ လာနိုင်ပြီဆိုတဲ့ သက်သေ အထောက်အထား ဘာမှ မတွေ့ရသေးဘူး”

“ခါးပတ်ကြီးကို သူ့ဘာသာ ပြန်ပြီး ဖြေနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မျိုးကို ရောက်သွားပြီလား”

နွယ်နီချို၏ စဉ်းစားစရာ အမေးဖြစ်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ ပြောရ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်တဲ့ဘက်က တွက်မယ်ဆို ရင် လက်တစ် ဘက်က ခါးပတ်ပြားကြီးအောက်ကနေ လျှို သွင်းပြီး လွတ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်...”

ဗသုန်က -

“ကဲ ...လူသစ် ခါးပတ်ပြားကြီးကိုဖြေပြီး စားပွဲ ပေါက် ထဲ လာနိုင်ပြီပဲဆိုပါတော့။ သူဟာ လူသတ်တရားခံ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေလဲ တွေ့ရပြီ ဆိုပါတော့။ သူဟာ ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ လူသတ်ခဲ့တာလဲ။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုပြန်ပြီး အသက်ရှင်သန်အောင် မွေး ဖွားပေးခဲ့တဲ့ လူတွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ။ အဖြေကို အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ စဉ်းစား ကြည့်ကြပါ...”

ဗသုန်က ဆက်၍ သူ၏ ယူဆချက်ကို ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် လူသစ်ဟာ အခုလိုအနေအထားမျိုးနဲ့ ပြန်လည် ရှင်သန်လာတဲ့ အခြေအနေကို သဘောမကျလို့ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့ မူရင်းခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန်လာရတာ မဟုတ်ပဲ။ တစ်ခြားလူတွေရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ ပြန်လည်ရှင် သန်လာတာကို သဘောမကျတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒေါက်တာစံသာ မြတ်ရဲ့ မှတ်တမ်းတွေအရဆိုရင် လူသစ်ရဲ့ အစားထိုးလဲလှယ်ထားတဲ့ ဦးနှောက်ဟာ လူသတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိထား ကြပြီးသားပါ။ သူ ပြန်လည် သတိရရှင်သန်လာတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ ဒေသသစ်၊ နေရာသစ်တစ်ခု ကို ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့၊ လူသတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်က ထင်မိ ထင်ရာတွေကို တွေးပြီး လူသတ်မှုတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အခုပြောတာက ကျွန်တော့်ရဲ့ ယူဆချက်ကို ပြောတာပါ။ အတိအကျတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ထက်ခေါင်က ဗသုန်၏ စကားကို လက်မခံပေ။

“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရှိနေကြ တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အထဲက ဘယ်သူမှ မမြင် မတွေ့ပဲနဲ့ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လျှောက်သွားနေနိုင်မှာလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ယူဆချက်ကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် လူသတ်သမားက ကျွန်တော် တို့ရဲ့ “လူသစ်” မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ လူသတ်သမားက ကျွန်တော်တို့ အထဲက တစ်ယောက် ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

နွယ်နီချိုက -

“လူသစ်က ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ဆက်သွယ်ရေး

ကင်းသောဘေးအချက်ပေးကရိယာတွေကိုပါဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာကော
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

စင်ရန်နိုင်ကခေါင်းခါလိုက်ပြီး -

“ပဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်ကြိုပြီး စဉ်းစားထား
ပြီးသား။”

ဗသုန်ကစစ်ရန်နိုင်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဒေါက်တာစံသာမြတ်ဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် လျှပ်စစ် အချက်
ပေးကရိယာတွေ၊ ဆက်သွယ်ရေးစနစ်တွေနဲ့ဝါယာကြိုးတွေကိုဖြတ်
တောက်ရင် ဆီးပစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီဆတ်သွားဖူးကျွန်းကို ဗဟို
ကုန်းမြေနှုတ်သွယ်လို့မရနိုင်အောင်ဖြတ်ထောက်ထားချင်တာက
ဒီကျွန်းပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်လေ”

စစ်ရန်နိုင်ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဒီအဖျားကို ကျွန်တော်လဲ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
လှေအိမ်ထဲက သူ့ရဲ့မော်တော်ဘုတ်ကိုတော့ သူ ဖျက်ဆီးပစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ မော်တော်ဘုတ်အဖျက်ခံရတာ သူ့လက်ချက်
မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“အရင် သေခဲ့ရတဲ့ လူတွေတုန်းကတော့ ဒေါက်တာ
စံသာမြတ်ဟာ သူ့နဲ့ဘာမှ မပတ်သက်သလိုပဲ သွေးအေး အေးနဲ့
ကြည့်နေခဲ့တယ်။ အခု ...ဒေါ်သဇင်ရဲက အလောင်းကိုတွေ့တော့မှ
သူ့ပုံစံက လုံးဝပြောင်းလဲသွား တယ်။ သတိမေ့လုမတတ် ဖြစ်သွား
ခဲ့တာ”

နွယ်နီချိုကမျက်မှောင်တွန့်လိုက်ပြီး -

“ဒေါ်သဇင် အသတ်ခံလိုက်ရတာ၊ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်း စီမံကိန်းနဲ့
တစ်ခြားနဲ့ သန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားသလားမှမသိတာ...”

အပြင်ဘက်၌ လေပြင်းက တဟူးဟူးဖြင့် တိုက်ခတ်
၍နေသည်။

မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသည့် အန္တရာယ်သည် ဆတ်သွားဖူး
ကျွန်းပေါ်၌ လွှမ်းခြုံလျက်ရှိနေပေပြီ။

* * *

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း၌ ကျန်အဖွဲ့သားသုံးဦးရှိ နေကြ
သည်။

မရကရှင်သေမင်း၏ အရိပ်အငွေ့များ အေးစိမ့်စွာ ဖုံးလွှမ်း
လျက်ရှိနေသည်ကိုခံစားနေကြရသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သူ၏အစီအစဉ်ကိုရှင်းပြသည်။

“အခု ...ကျွန်တော်တို့ မဲနိုက်ကြမယ်။ ဒီအထဲမှာ နွယ်နီချို
မပါဘူး။ မဲကျတဲ့လူကတော့ မော်တော်ဘုတ်နဲ့ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး
ဗဟိုကုန်းမြေဆီသွားသတင်းပို့ပေးရမယ်”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က စ၍ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မဲပေါက်လည်း မသွားနိုင်ဘူး။
ကျွန်တော်က ရေလုံးဝမကူးတတ်ဘူး။ ပင်လယ်ပြင်မှာက လှိုင်း
အတော်ထန်နေတယ်။ တစ်ခြားလူ တစ်ယောက်က ယောက်သာ
သွားကြပါ...”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် စိတ်ဖျက် လက်ဖျက်ဖြင့် သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျား ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ။ ကဲ ကျန်တဲ့လူ
တွေပဲမဲနိုက်ကြတာပေါ့...”

ရှတ်တရက်ဆက်မော်ကဝင်ပြောသည်။

“မဲနိုက်စရာ မှလဲပိုပါဘူး။ ဒီခရီးကို ကျွန်တော်ကိုယ်

တိုင်ပဲသွားပါ့မယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အံ့သြသော အမူအရာဖြင့်

“ခင်ဗျားက မဲမနိုက်ပဲနဲ့ သွားမယ် ... ဟုတ်လား”

ဆက်မော်က စစ်ရန်နိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်ပဲ သွားပေးပါ့မယ် ... စစ်ရန်နိုင် ကျွန်တော်ရဲ့

ပစ္စတိုကို ပြန်ပေးနိုင်မလား”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် ပြန်ပေးပါ့မယ် ... ဘာဖြစ်လို့

ပြန်ပေးရသလဲဆိုတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ ငါးမန်း ရန်ကို ကာကွယ်ဖို့ လက်နက်တစ်ခုခု ပါဖို့လိုတယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ...

“ခင်ဗျားအတွက် ငါးမန်းနှင့် တုတ်တံတစ်ချောင်း ပေးလိုက်

ပါ့မယ်။ ဘယ်လို သုံးရမယ်ဆိုတာကတော့ ခင်ဗျား သိပြီးသားပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် နံရံကပ်သတ္တုစီရိုတစ်လုံးကို ဆွဲဖွင့်၍

အတွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။

သံမဏိရောင်တောက်ပ၍ ရှည်လျားသေးသွယ် သော

ငါးမျှားတံသဏ္ဍာန် ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

“အထဲမှာ ဘက်ထရီခြောက်တွေ ထည့်ထားတယ်။ တုတ်တံ

ရဲ့အစွန်းမှာ ရှိတဲ့ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရုံပဲ။ ဒီပြောင်း တံရဲ့တစ်ဘက်ကို

ငါးမန်းလားဘက်ကို ဆွဲထားရုံပဲ။ လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြာထွက်လာတာနဲ့

ငါးမန်းလည်း တစ်ခါတည်း လန်ပြီး ပြေးသွားလိမ့်မယ်။ ငါးမန်းကို သေ

စေနိုင်လောက် တဲ့ အထိတော့ မပြင်းထန်ဘူး။ အနားကပ်မလာ

ဝံ့အောင် ချောက်လှန်တဲ့ အခါမှာတော့ အသုံးဝင်တဲ့ လက်နက်မျိုးပါ”

ဒါဆို ... ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဆက်မော်က ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ငါးမန်းနှင့် တုတ် တံကို

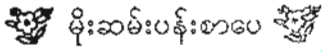
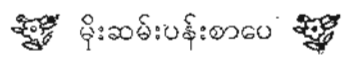
ယူလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာဆက်မော်သည် အများနှင့် မတူညီသော စိတ်
ဓာတ်မျိုးရှိသူ ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ခရီးသို့ သွားရန် သူက မဲမနိုက်ပဲ
လက်ခံရလေသနည်း။

ဟူးဗားခရပ်(ဖ်) ရေယာဉ်ကို ကျွန်းကမ်းခြေသို့ ကပ်မလာ
နိုင်အောင် ပြုလုပ်သူမှာ “ဆက်မော်” ပင်ဖြစ်ရ မည်ဟု စစ်ရန်နိုင်
တွက်ဆထားသည်။ ယခု ဆက်မော်က ပင်လယ်ခရီးကို မော်တော်
ဘုတ်ဖြင့် သူသွားမည်ဟု လွယ် လင့်ဘကူ တောင်းဆိုလာသည့်
အတွက် ဆက်မော်အပေါ်၌ ပို၍ပင် သံသယစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ
မိရတော့သည်။

* * * * *

အခန်း (၁၇)

အောက်ထပ်သို့ စစ်ရန်နိုင် ပြန်ရောက်လာသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဖင်လယ်ပြင်ရေကြောင်းပြ မြေပုံ တစ်ခုထုတ်၍ ဆက်မော်အား ရှင်းပြပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

ဆက်မော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်၍ နေပြီး -

“ဒါလောက်ဆို ပြည့်စုံပါပြီ။ ကျွန်တော် ရေကူးဝတ် စုံ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး လဲလိုက်ဦးမယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ဆက်မော်ထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ရှေး... ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စတို”

စစ်ရန်နိုင်က ဆက်မော်၏ လက်ထဲသို့ ပစ္စတိုသေနတ် ကို

မထည့်ချင်၊ ထည့်ချင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဆက်မော်က ကျေနပ်စွာ ရယ်မော၍ အပေါ်ထပ်သို့ ခပ် သွက်သွက်တက်သွားသည်။

နွယ်နီချိုက မျိုသိပ်မထားနိုင်ပဲ လေသံနိမ့်၍ ဖွင့် မေးလေ သည်။

“ကိုဆက်မော်က မဲနိုက်ပြီး လူရွေးမယ်ဆိုတာကို လောင် မစောင့်နိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် သွားမယ်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ အရေးတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ။ သူ့မှာ တစ်ခြား ဘာအကြောင်းများ ရှိနေလေးလို့လဲ”

ဗသုန်က -

“သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်း တစ်ခု ရှိပုံရတယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ် လိုက်သည်။

“သူ့မှာ ရှိတဲ့ အကြောင်းက တော့ ကျွန်ုပ်တို့ သိနေ သလိုပဲ။ သူဟာ လူသတ်သမား တစ်ယောက်ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပြတော့မယ်လို့ သင်တယ်။ ကဲ... စစ်ရန်နိုင်... ကျုပ်နဲ့ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စကား တွေ ပြောစရာ ရှိနေလို့”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သီးသန့်ရုံးခန်းငယ် တစ်ခု အတွင်း သို့ စစ်ရန်နိုင်ကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထိုရုံးခန်း သည် ဒေါက်တာ စံသာမြတ်၏ အထူးသီးသန့်ရုံးခန်း ဖြစ် သည်။ အပြင်လူများကို လုံးဝ ဝင်ခွင့်ပြုခြင်း မရှိကြောင်း စစ်ရန်နိုင် သတိထားမိသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အခန်းထောင့် တစ်နေရာ ရှိသံမဏိ ဝီရိကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး -

“စင်... ဒီသံမဏိ ဝီရိကြီးကို သာ ကြည့်ပေပေ... ကျုပ်ရဲ့

အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းတွေ၊ ဖိုင်တွေတွေ ထည့်သိမ်းထားတဲ့

ဗီရိုကြီးပါ။ ဗီရိုကြီးရဲ့သောခလောက်ကို သေနတ်နှစ်ပြား ဖွင့်ထားတာ ခင်ဗျားတွေရပြီ... မဟုတ်လား။

“အဲဒီတော့...”

“အင်း... မနေ့ညကကိစ္စ ပြန်ဆက်ကြရလိမ့်မယ်။ အိမ်ပြင်ဘက်မှာ မည်းမည်းသတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရ တယ်ဆိုပြီး ဆက်မော်က ပထမဦးဆုံးအချက်မှာ ဗီရိုသော့ကို ပစ်ပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးမကြီး ဆီ ပြေးသွားပြီး အပြင်ဘက်ကို နှစ်ချက်ထပ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်း အဖွဲ့သားတွေအားလုံးကိုယ် အိမ်ရာကိုယ်ပြန် ဝင်သွားကြတဲ့အခါမှာ ဒီရုံးခန်းထဲ သူက ပြန်ဝင်တယ်။ ဗီရိုထဲက လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းတွေ၊ ဖိုင်တွဲတွေကို ခိုးထုတ်ယူ သွားတယ်။”

“သူ ယူသွားတဲ့ အထဲမှာ ဘာစာရွက်တွေ ဖိုင်တွေပါ သွား သလဲ။”

“ထိပ်တန်းအဆင့် သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ ကျုပ် အဆက် အသွယ်လုပ်ထားတဲ့ စာတွေ။ ပြီတော့ သုတေသနပြု စမ်းသပ်မှု လုပ်ထားတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတဲ့ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းစာ အုပ်တစ်အုပ်ပါ သွားတယ်။ နောက် ထပ်ကတော့ ဖိုင်တွဲတွေပေါ့ဗျာ။ ဒီလူက ဆရာဝန်တစ် ယောက် ဆိုပေမယ့် သူလျှို့လုပ်ငန်းတစ်ခု အတွက် အလုပ် လုပ်နေတယ်လို့ ကျုပ် ပြောရဲတယ်။”

“ကောင်းပြီလေ... ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ပါဝင်ပြီး ဖြေရှင်းပေး ပါမယ်။ ဒေါက်တာအနေနဲ့ ဘာဆက်လုပ်မယ် လို့စိတ်ကူးထားသလဲ။”

“ကျုပ်ဆီက ခိုးယူသွားတဲ့ ဆေးသုတေသနမှတ် တမ်းစာ အုပ်နဲ့ ဖိုင်တွေကို သူနဲ့အတူ တစ်ပါတည်း ယူသွား မယ်လို့ ထင်တယ်။ သူခိုးယူသွားတဲ့ ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ထုတ်နိုင် ခဲ့ရင်တော့ ဒီမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး သူ ဝန်ခံချက်ပေးလာရမှာ

သေချာတယ်”

* * *

နောက်ထပ် (၁၅) မိနစ်မျှ အကြာ၌ -

ဆက်မော်အောက်ထပ်သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဆင်း သက်လာသည်။

ဆက်မော်သည် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ရေငုပ်ဝတ်စုံ ခေါင်းစွပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ၏လက်မောင်းရင်း၌ သားရေခါးပတ်ဖြင့် ပစ္စတိုသေနတ် ကို ပတ်၍ ချည်နှောင်ထားသည်။ ဘယ်လက်၌ သားရေ လက်ဆွဲ အိတ်တစ်လုံး ဆွဲထားပြီး ညလက်၌ ငါးမန်း နှင့် တုတ်တံကို ကိုင်ထား သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်ပြီး -

“ဒီအိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ... ကိုဆက်မော်”

ဆက်မော်က လေသံခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြင့် -

“ဪ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ဖိုင်တွဲတွေပါ။ ကျွန်တော် အပြင် သွားတဲ့ အချိန် မှာ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေကို ချန်မထားခဲ့ချင်ဘူး။”

“ခင်ဗျားအိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ကြ ခုအောင်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ဖွင့်ပြပါလား။”

ဆက်မော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲသို့ တိုးဝင်မိပြီဖြစ်ကြောင်း

“ဆက်မော်” နားလည်လိုက်သည်။

သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

လက်မောင်း၌ချည်နှောင်ထားသော ပစ္စတိုကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။
 စစ်ရန်နိုင်က အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် -
 "ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စတိုထဲက ကျည်ဆန်တွေကို ကျွန်တော် ထုတ်
 ယူထားပြီး သွားပြီ...ကိုဆက်မော်"
 ဆက်မော်၏ မျက်နှာတင်းမာ မက်ထန်သွားသည်။
 ရှေ့သို့ ခုန်တိုး၍ လက်တွင်းမှ ပစ္စတိုပြောင်းဖြင့် စစ်ရန်နိုင်၏
 ဦးခေါင်းကို အားကုန်လွှဲ၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။
 စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းငုံ့၍ အသာအယာပင် တိမ်း မျှောင်ပေး
 လိုက်သည်။
 ဆက်မော်က ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်၏။
 လက်တွင်းရှိ ခုနစ်ပေခွဲအရှည်ရှိသော ငါးမန်းတံ ပြောင်းဝ
 ဖြင့် စစ်ရန်နိုင်၏ ရင်ဝသို့ တော့ထောက်လိုက်သည်။
 ဆက်မော်က ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။
 လျှပ်စစ်မီးပွင့်များနှင့် အတူ ပြင်းထန်သော လျှပ်စစ်
 ဓာတ်အား၏ တွန်းကန်ခြင်းကို ခံစားလိုက်ရသည်။
 စစ်ရန်နိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လျှပ်စစ်ဓာတ် လိုက်သ
 ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး ထုံကျဉ်လျက် နောက်ပြန်လှန်၍ လဲကျသွားသည်။
 စစ်ရန်နိုင်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြာဝေ၍ သွားသည်။
 အခန်းတွင်း၌ ရှိနေသူများကို ဝိုးတဝါးသာ တွေ့မြင်
 ရတော့သည်။
 နွယ်နီချို၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်သံတစ် ချက်
 ကြားလိုက်ရသည်။
 စစ်ရန်နိုင် လဲကျနေရာသို့ ထက်ခေါင် လျှင်မြန်စွာ ရောက်ရှိ
 လာသည်။ စစ်ရန်နိုင်၏ အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်၍ သက်သာ

သွားစေရန် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။
 "ငါးမန်းနှင့် တုတ်တံ ထိပ်ဖျားက ထွက်တဲ့ လျှပ်စီး ကြောင်း
 အားလုံးကို ခင်ဗျားအပြည့် ခံစားလိုက်ရတာကိုး။ အခု...ဘယ်
 လိုနေသေးသလဲ"
 စစ်ရန်နိုင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို နှိပ်နယ်လိုက်ပြီး -
 "သက်သာသွားပြီ။ ဒါနဲ့...ဆက်မော်ကော ဘယ်ရောက်သွား
 ပြီလဲ"
 "အိမ်ထဲကနေ ထွက်ပြေးသွားပြီ။ အခုအချိန်ဆို ရေစပ်ကို
 ရောက်လောက်ပြီထင်တယ်"
 စစ်ရန်နိုင် ကြိုးစား၍ ထ.ရပ်သည်။
 "သူ့ကို မိအောင်ဖမ်းမဖြစ်မယ်။ သူ့လွတ်မြောက် သွားတာနဲ့
 တွန့်တော်တို့ကို ကူညီဖို့ လုံးဝစဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး"
 စစ်ရန်နိုင်သည် ဝီရိအတွင်းမှ ငါးမန်းနှင့် တုတ်တံ တစ်ချောင်း
 ဆို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ကြီး ထဲမှ လျှင်မြန်စွာ
 မြေထွက်လိုက်သည်။
 ကမ်းခြေ၌ ဒေါက်တာစံသာ မြတ်ရောက်နေသည်။
 ဒေါက်တာစံသာ မြတ်က ဆက်မော်အား ပြောပြစွာ ချော့မော့
 ပြောဆိုနေသည်။ သို့သော် ဆက်မော်က ခေါင်းယမ်း၍သာ ပြနေသည်။
 ဒေါက်တာစံသာ မြတ်က -
 "ခင်ဗျား အခု ဘယ်လိုပြေးမှာလဲ။ ခင်ဗျားဆီပါ သွားတဲ့
 စာရွက်တွေ၊ ဖိုင်ဝွဲတွေနဲ့ ဘာတွေများ ဆက်လုပ်လို့ ရမယ်ထင်နေ
 သလဲ"
 ဆက်မော်သည် လေ့အိမ်အတွင်းမှ မော်တော်ဘုတ် တို့
 ဆောက်အတွင်းသို့ လျှပ်စစ်ခလုတ်ဖြင့် ချ၍ ပြီးသွားပေပြီ။

“အခုလို ဆေးသိပ္ပံပညာလောကရဲ့ အောင်မြင်မှု ဟာ လူသားတွေအားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စကရလာ တဲ့ အကျိုး အမြတ်အားလုံးကိုလူသားတွေအားလုံးပိုင်ဆိုင်ရယူခွင့်ရှိတယ်”

ဆက်မော်က ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်၍ ပြောရင်း လက်ထဲမှ သားရေအိတ်ကို မော်တော်ဘုတ်ဝမ်းအတွင်းသို့ ပစ်သွင်း လိုက်သည်။

မော်တော်ဘုတ်ရိုရာသို့ ဆက်မော်တစ်လှမ်းခြင်းလျှောက် သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံချောင်းကိုင်၍ သူ့ထံသို့ ဦးတည်ပြေးလွှား လာနေသော စင်ရန်နိုင်ကို တွေ့လိုက်သည်။

စင်ရန်နိုင်သည် သူ့အတွက်ကြီးမားသော အန္တရာယ် ကောင်ဖြစ်ကြောင်း ဆက်မော်နားလည်လိုက်သည်။

ဆက်မော်က လှမ်း၍ ခြောက်လိုက်သည်။

“ဪ... မင်းက နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး နာချင် သေးတာကို ... ဟုတ်လား”

စင်ရန်နိုင်က ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံကို မြှောက်ကိုင်၍ မနားတမ်းပြေးလာသည်။ သို့သော် သိမှုန်များထဲ၌ မြုပ် ဝင်သွားသော ခြေလှမ်းများကြောင့် နှေးကွေးလေးလံ၍ ဖန်၏။

စင်ရန်နိုင်က လှမ်း၍ ပြောသည်။

“ဆက်မော် ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အေးအေး ဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ ခင်ဗျား အခု စာရွက်စာတမ်း တွေယူပြီး ဘယ်နေရာကို သွားမှာလဲ”

“စင်ရန်နိုင်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သတိပေးနေတယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာဆီမှ -

ပြေးလွှား၍ လာနေကြသော ထက်ခေါင်နှင့် ဗသုန် တို့ကိုပါ ဆက်မော်လှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆက်မော်က ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံကို စင်ရန်နိုင်၏ ရင်ဝဆီသို့ လှမ်း၍ ထိုးချိန်လိုက်၏။

စင်ရန်နိုင်က တရိန်ထိုးပြေးဝင်လာသည်။

ဆက်မော်၏ လက်တွင်းမှ ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံကို စင်ရန်နိုင် က သူ၏လက်ထဲမှ တုတ်တံဖြင့် ရိုက်ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဆက်မော် မှာ သိပြင်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်လန်၍ လဲကျလှ မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အနီးကပ်ရင်ဆိုင်နေကြပြီဖြစ်၍ ငါးမန်း နှင့်တုတ်တံဖြင့်သာ ရိုက်၍ နေကြသည်။

မော်တော်ဘုတ်မှာ ထွက်ခွာမောင်းနှင်ရန် အဆင် သင့်ဖြစ် နေပေပြီ။

ဆက်မော် နောက်ဘက်သို့ ကြည့်ပြီး မော်တော်ဘုတ် ဆီသို့ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

စင်ရန်နိုင်က ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံဖြင့် ဆက်မော် အား အရှိန် ပြင်းစွာ ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဆက်မော် ခေါင်းငုံ့ပေးလိုက်သဖြင့် ငါးမန်းနှင့် တုတ်တံ၏ အဖျားပိုင်းက ဆက်မော်၏ ဦးခေါင်းကို မထိ။ သို့သော် ဆက်မော်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား စင်ရန်နိုင်၏ ငါးမန်း နှင့်တုတ်တံက ရိုက်ချလိုက်ပြီး သွားဖြစ်သွားသည်။

ဆက်မော် နောက်သို့ ဆုတ်၍ ပြေးသည်။

ဆက်မော်သည် သိသောင့်ပြင်ပေါ်သို့ လက်ထောက် လျက်သား လဲကျသွားသည်။ သူ၏လက်ထဲမှ ငါးမန်းနှင့် တုတ်တံမှာ

လည်းလွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

ဆက်မော်သည်သံပြင်ပေါ်၌အေးထောက်၍နေရာမှသဲများကို လက်ထဲ၌ကျူးယူ၍စပ်ရန်နိုင်၏။ မျက်နှာသို့လှမ်း၍ပက်သည်။

စပ်ရန်နိုင်က အချိန်မီတိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့်မျက်လုံးထဲသို့ မဝင်ပေ။

သို့သော် -

ဆက်မော်ပက်လိုက်သောသဲများကိုရှောင်တိမ်းနေရသဖြင့် ထိုအချိန်ပိုင်းလေးအတွင်း၌ပင် ဆက်မော်က သူ၏ ငါးမန်းနှင့် တုတ်တံကိုပြန်၍ကောက်ယူလိုက်နိုင်သည်။

ဆက်မော်သည် စပ်ရန်နိုင်ထံသို့ ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံ ဖြင့် ချိန်ထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ မော်တော်ဘုတ်ဆီသို့ နောက်ဆုတ်၍ သွားသည်။

စပ်ရန်နိုင် နင်းထားသော သဲမြေပြင်မှာ အောက်ခံ မြေလွှာ ပျော့ပြောင်း၍ သဲထဲ၌ ခြေအစုံ အလွယ်တကူ နစ်ဝင်နေနိုင်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဆက်မော်သည်အောက်ခံမြေလွှာမာကျောသောနေရာသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဆက်မော်က သူ၏ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံကို အဆက် မပြတ် ဝှေ့ယမ်း၍စပ်ရန်နိုင်၏လက်ထဲမှငါးမန်းနှင့်တုတ်တံကိုရိုက်ထုတ်ပစ် လိုက်သည်။

ဆက်မော်သည်မော်တော်ဘုတ်ဆီသို့လှည့်၍အား သွန်ပြေ သည်။

စပ်ရန်နိုင်က ရေတိမ်ပိုင်းမှဖြတ်၍ ပြေးလျက် ဆက်မော်၏ နောက်သို့လိုက်သည်။

စပ်ရန်နိုင်က ရေထဲ၌ဖြတ်၍ပြေးလွှားသွားနေစဉ်မှာပင် -

ဆက်မော်က မော်တော်ဘုတ်ပေါ်သို့ရောက်နေပေပြီ။

အင်ဂျင်စက်ကိုနိုးလိုက်သံပေါ်လာသည်။

စပ်ရန်နိုင် ပြေးလွှားလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် ဆက်မော်က ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံကို ကောက်ယူ၍ စပ်ရန်နိုင်ထံသို့ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

အင်ဂျင်စက်နိုးနေပြီဖြစ်၍ မော်တော်ဘုတ်မှာ ရေ မျက်နှာ ပေါ်၌ တုန်ခါလှုပ်ရှား၍ နေ၏။ ဆက်မော်သည် လက်ထဲမှ ငါးမန်းနှင့် တုတ်တံထပ်ဖျားဖြင့် စပ်ရန်နိုင်အား ချိန်ရွယ်ရာ၌ ချိန်သားမကိုက်ဖြစ် နေပေသည်။

ယခုလိုအခြေအနေမျိုး၌ -

ဆက်မော်က ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံဖြင့် တည်မတ်စွာ ချိန်ရွယ် ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့ပါက မြေပြင်ပေါ်မှာထက် ပို၍မြင်းထန်သောဝေဒနာကို ခံစားရမည်ဖြစ်ကြောင်း စပ်ရန်နိုင် နားလည်သည်။

ရေထဲ၌ လျှပ်စီးဓာတ်စီးဆင်းမှုက ပိုမိုလွယ်ကူပြင်းထန်ထိ ရောက်မှုရှိသောကြောင့်ပင်။

စပ်ရန်နိုင်သည် ဆက်မော်နှင့် ပို၍နီးကပ်စွာ ရောက်သွား သည်။

ဆက်မော်၏လက်ထဲမှ ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံ ပြောင်း ဝတ်ပိ ချားကိုဘယ်လက်ဖြင့်ဖမ်းဆုပ်၍ ဆောင်တွန်းဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ အစ်ချိန်ထည်းမှာပင် စပ်ရန်နိုင်က သူ၏ လက်တွင်းမှ ငါးမန်းနှင့် တုတ်တံပြောင်းဝကို ဆက်မော်၏ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ ဖိ၍ထိုးသွင်းချ လိုက်သည်။

လှုပ်ဖိနှိပ်လိုက်သည်နှင့် -

ဆက်မော်၏ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်၌ လျှပ်စီးကြောင်းစီးပွင့်စွာလေး

များ ဖြာ၍ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆက်မော် စူးရှ နာကျင်စွာ တစ်ချက်
အော်ဟစ်လျက် ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံက ဗသုန်နှင့် ထက်ခေါင်တို့နှစ်ဦးဘက်သို့ လှည့်၍
“သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ပဲ ဆွဲတင်ပေးလိုက်ကြပါ”

စစ်ရန်နိုင်ငံသည် မော်တော်ဘုတ် ဝမ်းဗိုက်အတွင်းရှိ လက်ဆွဲ
သားရေအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ မောဟိုက် ပင်ပန်းစွာဖြင့်
ကမ်းခြေသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံက လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်
သည်။

သားရေအိတ်အတွင်း၌ ထည့်ထားသော ပစ္စည်းများကို
သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။

“ဒီလူယုတ်မာ ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်တမ်းတွေ၊ ဖိုင်တွဲတွေ ယူသွား
ရုံတင်မကဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ဖလင်တွေ၊ တိပ်ခွေ
တွေကိုပါ ခိုးထုတ်ယူသွားတာကိုး”

ထက်ခေါင်က စစ်ရန်နိုင်ငံအား လှမ်း၍ မေးသည်။

“စစ် ... သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်း
မလဲ”

ဆက်မော်သည် ကမ်းခြေရေစပ်၌ တွန့်လိမ်ညည်း ညမြဲ
လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်သော ဝေဒနာကို မချီမဆန်ခံစားနေရသည်။

သူ၏ကိုယ်တစ်ခုလုံး၌လည်း သဲများ၊ ရေများဖြင့် ရွှဲစိုပေကွဲ
လျက်ရှိနေပေသည်။

စစ်ရန်နိုင်ငံက ဆက်မော်၏ အခြေအနေကို တစ်ချက် စိုက်
ကြည့်လိုက်ပြီး -

“သူ့ကို အိမ်ကြီးကိုပဲ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ကြပါ။ ဒီတစ် ခါတော့

သူ့ဆီက ဝန်ခံချက်ကို ကောင်းကောင်းရနိုင်ပြီမဟုတ်လား”

ထက်ခေါင်နှင့် ဗသုန်တို့က ဆက်မော်ကို နှစ်ဘက် ညှပ်၍
အိမ်ကြီးဆီသို့ ခေါင်ဆောင်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

ဆက်မော်၏အမူအရာကထောင့်မကျိုး...မချိုးမပြေ။

မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း။

လှုပ်စစ်ဓာတ်လိုက်ခံရပြီး၊ ရေထဲ၌ မွန်း၍သွား သဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍နေပုံရသည်။

အခန်းထဲ၌ရိုးနေသူများ မေးသော မေးခွန်းကိုလည်း မကြားချင်ဟန်ဆောင်၍နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကိုမော်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောပြပါတော့မယ်။ ကျွန်တော် ဟာ အရိုးအထူးကု ဆေးကွာသိုလ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ချာဂါတက္ကသိုလ်က ငွေကိုလက်ခံမိလို့ အခုလိုအဖြစ်မျိုး လုပ်မိခဲ့တာပါ။ ဒီလိုလုပ်မိတာနဲ့

ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားတို့က ဝက်ပံနီတွေရဲ့သူလျှို့ဝှက်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြတော့မှာလား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် -

• “ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာတွေက ပြန်ပြောပြနေတာပဲ ..ကိုဆက်မော်။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ရဲ့သူတေသနလုပ်ငန်းထဲကို မကောင်းတဲ့ အကြံအစည်နဲ့ ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရဲ့မှတ်တမ်း၊ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ခိုးယူသွားဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်”

စင်ရန်နိုင်က ဝင့်မေးသည်။

“ဒေါက်တာမင်းဝေ၊ ဒေါက်တာအာကာနဲ့ အမျိုး သမီးနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ လူသတ်သမားဟာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ မဟုတ်လား...ဆက်မော်”

“ကျွန်တော် သူတို့ကို လုံးဝ မသတ်ခဲ့ပါဘူး”

စင်ရန်နိုင်၏မျက်နှာ မသိမသာတင်းမာ၍သွားသည်။

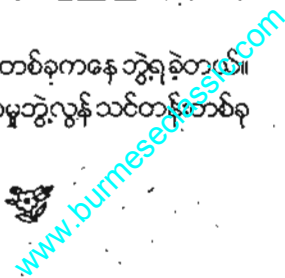
“ကောင်းပြီ...ခင်ဗျား သိထားသမျှ အမှန်အတိုင်း သာပြောပြ။ ပက်ပံနီတွေ ကောင်းစားဖို့အတွက် ခင်ဗျား ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာကအစ ပြောပြ”

ဆက်မော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ ငြင်းကွယ် ရှောင်လွှဲ၍ မရ နိုင်မှန်း သိလိုက်သည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝေးစိုက်၍ကြည့်နေရင်း မှ တစ်လုံးခြင်း ပြန်ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဆေးတက္ကသိုလ်တစ်ခုကနေ ဘွဲ့ရခဲ့တယ်။ ဒီနောက်ထပ် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ခွဲစိတ်ကုသမှုဘွဲ့လွန် သင်တန်းတစ်ခု

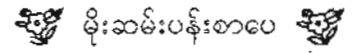

တက်ဖို့အတွက် “ချာဂါ”မြို့ကို သွားခဲ့ပါ တယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း သိထားကြပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ချာဂါဆေးသိပ္ပံတက္ကသိုလ်က အေးဖွဲ့ လွန်ခန္ဓာကိုယ် အစိတ် အပိုင်းတွေကို အစားထိုးခွဲစိတ်ကုသတဲ့နေ ရာမှာ ကမ္ဘာထိပ် တန်းအဆင့်ရှိတဲ့ ဆေးသိပ္ပံ တက္ကသိုလ်တစ်ခုပါ။ အဲဒီဆေး သိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှာ အအေးခဲပြီး ခဲထားတဲ့ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းမျိုးစုံကို ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဘက်တိုက်တွေ ရှိတယ်...။

အဲဒီ ဆေးသိပ္ပံတက္ကသိုလ်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပျက်စီး သွား တဲ့ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေနေရာမှာ အေးဖွဲ့လွန်နည်းစနစ်နဲ့ အေးခဲထားတဲ့ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း တွေကိုပြန်ပြီး အစားထိုး ခွဲစိတ်ပေးနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် မြင်တော့ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်။ ဝက်ဝံနီတွေဟာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးထားတဲ့ အရာ တွေကိုပြန်ပြီးအောင်မြင်စွာ အစားထိုးပေးတဲ့ နည်းပညာရပ်တွေကို ရရှိပိုင်ဆိုင် ထားကြတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ချာဂါတက္ကသိုလ်မှာ ပညာ ဆက်လက်သင်ကြားခွင့် ရတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တန်ဖိုး မပြတ်နိုင်တဲ့ ပညာရပ်တွေကိုရရှိခဲ့တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော် ချာဂါ ဆေးသိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှာ သုံးနှစ် ဆက်ပြီး ပညာသင်ကြားခဲ့တယ်”

“ဒီအကြောင်းတစ်ခုနဲ့ပဲ ခင်ဗျားက သူတို့အတွက် သူလျှို့လုပ် ဝန်းလုပ်ပေးခဲ့တာလား”

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်လို့ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ မလွှဲမရှောင်သာပဲ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဝက်ဝံနီတွေ ဟာ ကြိုကွက် စောင့်ကွက်တွေကို အမျှော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ ကြံစည် ထားတဲ့လူတွေပါ။ တကယ်တော့ ချာဂါဒေသဟာ ခရီးသွားတွေအများ ဆုံးလာတဲ့ ဒေသတစ်ခုပါ။ ခရီးသွားတွေဆီကနေ ငွေကို နှိုက်ထုတ်ယူ

ကဲ့ နေရာတစ်ခုလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ချာဂါဒေသမှာ လောင်း ကစားဝိုင်းတွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ချာဂါမြို့ကိုရောက် သွားခဲ့တာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခ ရောက်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ တာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

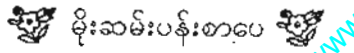
“အဲဒီဒေသမှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ ဆူဖီလို့ခေါ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံ သိကျွမ်း ရင်းနှီးခဲ့မိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆူဖီကပဲ အမြဲလွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့တယ်။ လောင်းကစား ဝိုင်းတွေရှိတဲ့ နေရာမှန်သမျှကို သူကပဲ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်”

စစ်ရန်နိုင်က နားလည်သဘောပေါက်စွာဖြင့် ခေါင်း ညိတ် လိုက်သည်။

“နှစ်တွေအများကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပေမယ့်၊ ဝက်ဝံနီ တွေက တော့ သူတို့ရဲ့ နည်းဗျူဟာကို လုံးဝမပြောင်းလဲ သေးပါလား။ ဒီပုံစံ အတိုင်းပဲ ဆက်ရှိနေသေးတာပါလား”

ဆက်မော်က ပင့်သက်တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ပြီး ဆက်၍ပြော သည်။

“ခပ်တိုတိုပြောကြရရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ လောင်းကစား ဝိုင်းတွေမှာ ငွေတွေအကြီးအကျယ် ရှုံးခဲ့တယ်။ မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေ ရင်းချာတွေက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းကြတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ငွေတွေကို သူတို့ကပဲ ထုတ်ချေးပေးကြတယ်။ ကျွန်တော် ပညာသင် ကြားတဲ့နေ ရာမှာပါ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ရအောင် အမျိုးမျိုး အကူ အညီပေးကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘွဲ့လွန်သင်တန်းပြီးလို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မုရင်းဒေသကို ပြန်ခါနီးအချိန်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော်ဟာ အခြေ အနေမှန်ကို သိရတော့တယ်။ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ သိပ်ကောင်း ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေရဲ့ ရပ်တည်ချက်ဟာ လုံးဝပြောင်းလဲကုန်ကြတယ်။

သူတို့ ဒီလို ဖြစ်ကုန်ခဲ့ကြရတာ ကလည်း သူတို့မှာ ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့လို့ပါ။

ဆက်မော်က ကျန်အဖွဲ့သားများ၏မျက်နှာကို အကဲ ခတ်လိုက်သည်။

အဖွဲ့သားများ၏မျက်နှာပြင်များပေါ်၌ မည်သည့်ခံစားချက်မျှ မတွေ့ရပေ။

ဆက်မော်ကထပ်မံပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုသက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ခေါ်ပြီး တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်လောင်းကစားဝိုင်းတွေမှာ ရှုံးလို့ ချေးယူတဲ့ ငွေစာရင်းတွေကို သူကထုတ်ပြတယ်။ စုစုပေါင်း သိန်းခုနစ်ရာကျော် ကျော်ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှပြန်မဆပ်နိုင်တဲ့ ငွေကြေး ပမာဏဖြစ်နေ တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ရိုးရိုးသာမန်အဆင့်ပဲ ရှိသေး တယ်။ ဒီအချက်ကို သူတို့ကလည်း သိထားကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့က မလှုပ်နိုင်အောင်၊ ချုပ်ကိုင်ပြီး ထောင်ချောက်ဆင်ထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ”

“ကျွန်တော် ချေးထားတဲ့ငွေတွေ ပြန်မဆပ်နိုင်ရင် သူတို့ ဆီကနေ ခွာလို့မရနိုင်အောင်ပါ တားဆီးထားတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ကိုင်ပြီး ပြန်ဆပ်ရအောင်လည်း သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ငန်းမျိုးမှလုပ်လို့မရနိုင်အောင် ကြိုတင်ပိတ်ဖ် ထားဆီးထားကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပါ မြိမ်းခြောက်ထားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် အင်မတန်စွဲလမ်းမြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ ဆူဖီကို လှုံ့ဆ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သူပစ်ထားခဲ့ပြီး လုံးဝပျောက်ကွယ် သွားတယ်”

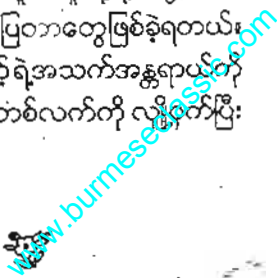
ဆက်မော် အတန်ကြာမျှိုင်တွေ၍နေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

“ခင်ဗျားကို ထွက်ပေါက်တစ်ခုတော့ သူတို့ ဖွင့်ပေး ထား ကြမှာပါ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ သူတို့က စ.ဦး အပေးအယူ လုပ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ချာဂါဆေး သိပ္ပံသုတေသနဌာနမှာ အမှုထမ်းဘဝအဖြစ် ခံယူခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် ပေးစရာရှိတဲ့ အကြွေးတွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ လစာထဲကနေ ခုနိမ်ပေးသွားမယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရွေး ချယ်စရာ လမ်းမရှိတော့ သူတို့ ပြောတာကို လက်ခံလိုက်ရ တယ်။ ပထမနှစ်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပြင်ပဒေသ တွေက အကန့်အသတ်နဲ့ ထုတ်ဝေတဲ့ ဆေးသိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ သုတေသန လုပ်ငန်းစာရွက်စာတမ်းတွေ၊ မှတ်တမ်းတွေကို ရှာဖွေစု ဆောင်းပြီး သူတို့လက်ထဲ အပ်ရတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သူတို့ဆီက အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီးတွေ့တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အေးဖွဲ့လွန် ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေကို အသုံးပြုပြီး အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှု ဆိုင်ရာ နည်းပညာရပ်တွေ ထွန်းကားလာနေပြီ။ အဲဒီပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်စာ ရွက်၊ စာတမ်းတွေကို တစ်ခြားဒေသတွေ ကနေ မဖြစ်မနေ ရှာဖွေပေးဖို့ ပြောလာကြတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စ ဟာ အင်မတန်ခက်ခဲလွန်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စမျိုးဖြစ်နေတော့ သူတို့လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ရဲ့ အဖွဲ့ထဲက လူတွေနဲ့ ကျွန်တော်ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေတာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ပစ္စတိုသေနတ် လေးတစ်လက်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး ကိုင်ထားခဲ့တာပါပဲ”

ခင်ရန်နိုင်က -

“ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဒီလိုသဘောထားခဲ့တဲ့ လူတွေ အပေါ်မှာ ခင်ဗျားက ဆေးသိပ္ပံနည်းပညာရပ် အသစ်တွေ ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုဟာ ဒေသတစ်ခုနဲ့ ဒေသတစ်ခုကြား မျှဝေသင့်တယ်ဆိုတဲ့ ယူဆချက်ကို ခင်ဗျားက လက်ခံထားတာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ယုံကြည်ထားတယ်။ ခင်ဗျား တို့ကသာ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားတဲ့ ဆေးသိပ္ပံနည်းပညာ သစ်တွေကို တစ်ခြားဒေသတွေကိုပါ အသိပေး၊ ဖြန့်ဝေပေး လိုက်ရင် ဝက်ဝံနီတွေ ဟာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြီးစားပြီး ရယူစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ လူသားတွေရဲ့ အသက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသစ်ပြန်လည်ရှင်သန်လာစေတယ်ဆိုတာ ဟာ ဒေသ တစ်ခုတည်းနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး။ လူသားမျိုးနွယ်တွေအား လုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဆက်မော်အနီးသို့ တိုးကပ် ချီ မေးမြန်းသည်။

“ချာဂါမြို့မှာနေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေက ဒီနေရာ မှာ ကျုပ် ဘာတွေ လုပ်ကိုင်နေတယ်ဆိုတာ သိထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီနေရာကို ခင်ဗျားရောက်လာဖို့ အတွက် သူတို့ က ခင်ဗျားကို အမိန့်ပေးပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ရှိနေတယ်ဆို တာ သူတို့သိသွားကြတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ငန်းထဲက နေရာ တစ်နေရာ မှာဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားဖို့ သူတို့က အကြံပြုခဲ့ကြ တယ်။ ဒီအလုပ်ကလည်း မခက်ခဲ လှပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကလည်း ခင်ဗျားရဲ့ ဒေါက်တာ အာကာအတွက် အရည်အချင်း ပြည့်မီတဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက်လိုချင်နေ

တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဒေါက်တာ အာကာရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ယောက်အဖြစ် နေရာဝင်ယူလိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ သိပ်သိချင်နေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဆေး သိပ္ပံသုတေသနဌာနက အေးဖွဲ့လွန်ခန္ဓာကိုယ် အစိတ် အပိုင်း အစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုနဲ့ လူသားအသစ်ပြန်လည် ရှင်သန်မွေးဖွား လာခြင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ကို သိခွင့်ရမှာပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်ပါးစပ်နဲ့ပြန်ပြီး ရှင်းပြတာကို လက်မခံချင်ဘူး။ အရေးကြီး တဲ့ အစီရင်ခံချက်တွေ၊ စာရွက်စာတမ်း ဖိုင်တွေကိုပါ လိုချင်ကြတယ်။ အော်ပရေးရှင်းကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ပတ် သက် ပြီးမှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်၊ ရုပ်သေ၊ ဖလင်တွေ၊ ဗွီဒီယို တိပ်ခွေတွေ၊ အသံသွင်းကြိုးခွေတွေကိုပါ ထပ်ပြီး လိုချင်ကြတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ဘက်က ရအောင်ယူပေးနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တင်ကျန်နေ သေးတဲ့ ကြွေးတွေကို ချက်ခြင်း လျှော့ပစ်လိုက်မယ်လို့ပြော တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မက်လုံးပေးလိုက်ကြ တာပါပဲ”

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ခင်ဗျားက သူတို့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဒီနေရာ ကိုဝင် လာပြီး ခေ့ဝတ်၊ လှာလုပ်ခဲ့တာပဲ ဆိုပါတော့ ..”

ဆက်မော်က -

“ပထမပိုင်းကတော့ ခင်ဗျားဆီကို ချဉ်းကပ်ပြီး၊ မှတ်တမ်း တင်ကော်ပီတွေဝယ်ယူဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေးတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ခင်ဗျားရဲ့ခဲနန်းထဲ ခိုးဝင်ပြီး မူရင်း ဖလင်တွေ၊ တိပ်ကြိုးခွေတွေ အားလုံး ဒါးယူထားလိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်လွယ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်တောင် တိပ်ခွေတွေ၊ ဖလင်တွေ ပျောက်နောက်ကို သတိမထားမိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒေါက်တာ

စံသာမြတ်ဆီက လျှို့ဝှက်ဖိုင်တွဲနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေရဖို့အတွက် ကသာ အခက်အခဲရှိခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ခန့်မှန်းထားကြတဲ့အတိုင်း ပါပဲ။ သံမဏိဗိရိသော့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး ဖွင့်တယ်။ ပြီး တော့မှ အပြင်မှာ ခပ်မည်းမည်းသတ္တဝါကောင်ကြီးတစ် ကောင်တွေ့လို့ ထွက်ပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်တာလို့ခင်ဗျားတို့ကို လှည့်စားခဲ့တယ်။

“ကြက်လျှာအလံကို အလံတိုင်ထိပ်ပေါ်ရောက် အောင် လှည့်တင်ထားတာကကော ခင်ဗျားပဲမဟုတ်ဘူးလား။”

“မဟုတ်ဘူး...စစ်ရန်နိုင်။ ကြက်လျှာအလံနဲ့ ယှဉ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာမှမသိထားပါဘူး။”

“ကျွန်းပေါ်က လူတွေကို သတ်ခဲ့တာကကော...”

“အဲဒီလူသတ်မှုတွေအားလုံး ကျွန်တော်နဲ့ လုံးဝ မသတ် သက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူသတ်မှုတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုဖြစ်လာ နေတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီကျွန်း ပေါ်ကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးချင်စိတ် ဖြစ်လာခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။”

ဗသုန်က ကျန်အဖွဲ့သားများဘက်သို့ လှည့်၍အသံ ကျယ် ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ကြမလဲ။ ကျွန်တော် တို့အနေနဲ့ သူပြောခဲ့တာတွေကို ယုံကြည်သင့်သလား။”

နွယ်နီချိုက လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် -

“ကျွန်မကတော့ သူပြောတာတွေကို လုံးဝ မယုံဘူး။ ဒီကျွန်း ပေါ်မှာ လူသတ်သမားတစ်ယောက် ရှိနေတာကတော့ အမှန်ပဲ။ အဲဒါ အချိန်မှာ အဖြစ်နိုင်လူကတော့...ဆက်မော် ပဲရှိတယ်။ စစ်ရန်နိုင်ကို ငါးမန်းနင်တုတ်တံနဲ့ တိုက်ခိုက်နေ တုန်းက သူ့ရဲ့ ငြိမ်းကြိုက်ရက် စက်တဲ့ မျက်နှာထားကို ရှင် တို့အားလုံး မြင်မိကြတာပဲမဟုတ်လား။”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စစ်ရန်နိုင်ဘက်သို့ လှည့်၍ တာဝန် လွှဲသည်။

“ဆက်မော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အပိုင်းပဲ စစ်ရန်နိုင်။ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တာဝန် အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်က ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်။”

စစ်ရန်နိုင် ချက်ခြင်းပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဆက်မော်ကို အခန်းထဲမှာ လှောင် ထား လိုက်ပါ။ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံးကိုပါ သေသေ ချာချာ သော့ခတ် ထားလိုက်ပါ။ သူက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစား ဦးမှာ သေချာတယ်။”

ဆက်မော်က ငြင်းဆန်သည်။

“ဟာ...ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလို မလုပ်သင့် ပါဘူး။”

စစ်ရန်နိုင်က မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဒီလိုလုပ်ထားဖို့ သိပ်ကို လိုအပ်ပါတယ် ကိုဆက်မော်။”

ဗသုန်နှင့် ဒေါက်တာစံသာမြတ်တို့က ဆက်မော်ကို အပေါ် ထပ်ရှိ အခန်းလွတ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ သည်။ ဆက်မော် ရုန်းကန် ရေရွတ်ရင်းပါသွားသည်။ ထက်ခေါင်စာထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် အခုမှပဲ သတိရတယ်။ လူသစ်ဆီကို သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီမှာ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေတာနဲ့ သူ့ကို မေ့နေမိတယ်။”

ညော်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ စစ်ရန်နိုင်ကြည့်လိုက် သည်။

နွယ်နီချိုတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

နွယ်နီချိုက စစ်ရန်နိုင်အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး

“ရှင်...ဘာမှ ဖြစ်မသွားတာကိုပဲ ကျွန်မတော့ မေး သာလှပါပြီ။”

...စစ်ရန်နိုင်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေကို ကျွန်မတော့လုံးဝ ဘာဝင်မကျဘူး။
“အင်း... မင်း ပြောသလိုပါပဲ။ ငါလည်း လုံးဝ ဘာဝင်မကျ
မိဘူး”

သူမက ချိုမြိန်ပြုံးသည်။

“ရှင်... အခု ကျွန်မနဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဗသုန်ကကော...”

သူမက ဂရုမစိုက်သော အမူအရာဖြင့် -

“သူ့ဘာမှ မသိနိုင်ပါဘူး”

စစ်ရန်နိုင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

ဖန်ခွက်အတွင်းမှ ဝိစင်္ကာလက်ကျွန်းကို လက်စသည်သောက်
လိုက်သည်။

လတ်တလော အခြေအနေ၌ ဖြစ်ပျက်သမျှကို စစ်ရန်နိုင်
ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။

နွယ်နီချိုကို သူမ၏အခန်းသို့ လိုက်၍ပို့ပေးသည်။

သို့သော် -

သူမ၏ မာယာကွန်ယက်မှ စစ်ရန်နိုင် မသိမသာ ရှောင်ဖယ်
ရှုန်းထွက်နိုင်ခဲ့သည်။

* * *

အခန်း (၁၉)

စစ်ရန်နိုင် ရေချိုး အဝတ်အစားအသစ် တစ်စုံလဲ လှယ်ဝတ်
ဆင်၍ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာသည်။

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ -

ဒေါက်တာစံသာ မြတ်နှင့် ထက်ခေါင်တို့ စစ်တုရင် ကစား
နေကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် မေးလိုက်
သည်။

“ကိုဗသုန် တစ်ယောက် မတွေ့ပါလား”

ဒေါက်တာစံသာ မတ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားနေရာမှ
ပြန်ဖြေသည်။

“အပြင်ဘက်မှာပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ စောစောတုန်းက တော
အပြင်ဘက်မှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လုပ်နေတာ တွေ့လိုက်မိတယ်။

စစ်ရန်နိုင် ချက်ခြင်းပင် အပြင်သို့ ထွက်၍ ဗသုန်ကို ရောက်လဲ

ရှာဖွေကြည့်သည်။

“ဆက်ဖော်”ကို ဖမ်းချုပ်ထားသည့်အခန်းမှာ သော့ ခတ်လျက်သားတွေ့ရသည်။

“လူသစ်”သည် ခွဲစိတ်ခန်းခုတင်ပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းအိပ်ပျော်လျက်ရှိနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်မျက်မှောင်ကြွတ်မိသည်။

ဗသုန်တစ်ဦးတည်း အပြင်သက်၌ လျှောက်၍သွားလာနေခြင်းမျိုးသည် သူ့အတွက် အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်း နှင့်အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု တွေးလိုက်သည်။ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးနေချိန်၌ အဖော်မပါပဲ ကြိုကဲ့သို့ မသွားလာသင့်ပေ။

“ဗသုန်” အတင့်ရဲစွာ သွားလာနေခြင်းပင်ဟု တွေးလိုက်သည်။

ကမ်းခြေနေရာအနံ့၌ ဗသုန်ကို အချိန်အတန်ကြာ လိုက်လံရှာဖွေကြည့်သည်။

ဗသုန်၏အရိပ်အရောင်ကို လုံးဝမမြင်တွေ့မိပေ။

မည်သည့်နေရာ၌ “ဗသုန်” ကိုလိုက်လံရှာဖွေရမည်နည်းဟု စစ်ရန်နိုင် စဉ်းစားကြည့်သည်။ စဉ်းစား၍ လုံးဝမရပေ။

အေးမြသောလေကတသုန်သုန်တိုက်ခတ်၍နေ၏။

ပင်လယ်ပြင်၌ လှိုင်းခေါင်းဖြူဖြူတို့ တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်၍လာကြသည်။

အမှောင်ထုကတဖြည်းဖြည်း ကြီးမိုး၍လာသည်။

ပင်လယ်ပြင်ရှိ လှိုင်းခလံတို့ ငြိမ်သက်၍လာပြီဟု ဆိုပေမည်။

စစ်ရန်နိုင်သည်အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ပြန်လာသည်။

အောက်ထပ်ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြေး၍ဆင်းသွားသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း၌ ဦးစွာရောက်ရှိနေသည့် “ဗသုန်”ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဗသုန်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စစ်ရန်နိုင် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ဗသုန်သည် လူသစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ငုံ့၍စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခြေသံကြောင်ဗသုန်လှည့်ကြည့်သည်။

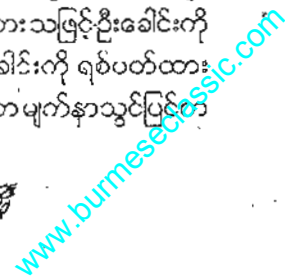
စစ်ရန်နိုင်ကိုတွေ့လိုက်လျှင် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။

“အခု ..နာရီပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်တို့အထိ လူသစ်က အသိပြန်ဝင် မလာသေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အထိ အချိန်ကြာကြာ အိပ်ပျော်နေရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် တော့ စဉ်းစားလို့ မနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်”

“လူသစ်ရဲ့ဦးနှောက် ပျက်စီးစပြုနေပြီလို့ ခင်ဗျား က ပြောချင်တာလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ...စစ်။ ဒေါက်တာအာကာဟာ လူသစ်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စစ်ဆေးနေချိန်မှာပဲ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ ကျွန်ပျူတာစက် (ပရင်တာ)ထဲက ထွက်လာတဲ့ ဦးနှောက် အခြေအနေပြ သင်္ကေတတွေကို ကျွန်တော်တို့ မဖတ်တတ်တာ အတော်ဆိုးတယ်”

ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်၌ လူသစ်သည် ငြိမ်သက်စွာပင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေသည်။ ဦးနှောက်ခွဲစိတ် အစားထိုးထားသဖြင့် ဦးခေါင်းကို အစားထိုးထားသည်။ ပတ်တီးအထပ်ထပ်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရစ်ပတ်ထားသည်။ သို့သော် လူသစ်၏ ချောမောပြေပြစ်သော မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ

ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်၍နေသည်။

တစ်ချိန်သောအခါက ထိုလူရွယ်သည် မည်ကဲ့သို့ သော အခြေအနေမျိုးဖြင့် နေထိုင်ခဲ့လေသနည်းဟု စစ်ရန်နှင့် တွေးလိုက်မိသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်မှ လူသစ်၏ လက် ချောင်းများကိုထိတွေ့လိုက်သောအခါ၌ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ လူသစ်၏ လက်ချောင်းများမှ နွေးထွေးသော အထိအတွေ့ကို သူခံစားလိုက်မိခဲ့သည်။

စစ်ရန်နိုင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“သူတကယ်ပဲ... အသက်ရှင်နေတယ်”

ဗသုန်က -

“သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ခင်ဗျား သတိမပြုမိဘူးလား”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီနေရာမှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မိရဲ့လား... ကိုဗသုန်”

“ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ငွေဘယ်လောက် ပေးထားတယ်ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားနေမိတယ်။ နောက်တစ်ခု ရုပ်သံအဖွဲ့တွေရောက်လာလို့ မေးကြမြန်း ကြရင် ဘယ်လို ပြန်ပြောရမယ်ဆိုတာကိုပါ ကြံပြီးတွေးနေမိတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော် ပြောချင်တာက လူ ထိ ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ စဉ်းစားထားမိသလဲဆိုတာကိုမေးနေတာ”

ဗသုန်က...

“လူသစ် သတိရလာရင် သူ့ရဲ့ဆုံးရှုံးသွားခဲ့တဲ့ အနံ့တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေကို ထုတ်ပြောမယ်လို့ ခင်ဗျားက ယူဆ

တာလား”

“ခါလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်တော် မေးတာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စကိုပြောနေတာ”

“ဗသုန်” က အလေးအနက်မထားသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မေးတာကို ပြန်ဖြေရရင်တော့၊ ကျွန်တော် ဟာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ ပတ်သက်လာ၍ မပြည့် သေးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် -

ခွဲစိတ်ခန်း၏ နောက်ဘက်တံခါးချပ်ကျယ်လောင်စွာ မြည်၍ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားရပ်တန့်သွားသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းသို့ “ထက်ခေါင်” က မူးရှူးထိုး ပြေးဝင်လာသည်။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ပိုင်းစက်ပြီးကျယ်လျက် ရှိနေသည်။

“စစ်... မြန်မြန်... အမြန်လာကြပါ။ ဟို... ဟို ဆက်မော်က ကျွန်တော့်ကို အလစ်မှာ ထိုးကြိတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ”

ထက်ခေါင်၏ နောက်သို့ စစ်ရန်နိုင်နှင့် ဗသုန်တို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က နောက်မှ ပြေး၍ လိုက်ရင်းမေးသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

ထက်ခေါင်က အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူးရင်းမှ -

“ကျွန်တော် သူ့ဆီကို ထမင်းသွားဖို့ တယ်... သူက

တံခါးရွက်နောက် ချောင်ထဲမှာ အသာပုန်းနေတယ်။ ကျွန်တော်က တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ သူ့က အခွင့်ကောင်း ယူပြီးအလစ်မှာ ကျွန်တော့်ကိုတိုးကြိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်”

“အခု သူ့ဘယ်ကိုပြေးတာလဲ”

“ဒါက... မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာကြည့်ကြ မှုဖြစ်မယ်”

မြေညီထပ်သို့ရောက်လျှင် -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၊ နွယ်နီချိုတို့နှင့် ဆုံမိသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သော့ခက်ထားသည့် သံမဏိစီရီးများထဲမှ တစ်ခုဆီ သို့

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားသည်။

သံမဏိစီရိတ်ခါးကိုဖွင့်သည်။

“ဒီလူက ထော်ထော်အန္တရာယ်ပေးတဲ့ လူပဲ။ သူ့ အတွက်

လေဆာရောင်ခြည်သေနတ်ထုတ်သုံးမှုဖြစ်မယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

“လေဆာသေနတ် မသုံးပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ ငါးမန်း

နှင်တုတ်တံကိုပဲ သုံးပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ဘာမျှဆက်မပြောတော့။

စီရိတ်ထဲမှ ငါးမန်းနှင့်တုတ်တံများကိုသာ ဆွဲထုတ်ယူ လိုက်သည်။

ထို့နောက် -

ဆက်မော် ထွက်ပြေးနိုင်မည့် နေရာဖြစ်သော ပင်လယ် ကမ်းခြေသို့ဦးတည်၍ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

စိမ်းမြသော သစ်တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော် ပြေးလွှား လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်၌ -

မော်တော်ဘုတ်၏အင်ဂျင်စက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကမ်းခြေမှ ပေနှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် ကွာလှမ်းသော ပင် လယ်ပြင်ပေါ်၌ မော်တော်ဘုတ်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ဆက်မော်သည် မော်တော်ဘုတ်ကို စက်နိုး၍ ပြီးနေပေပြီ။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဆက်မော်၊ ပြန်လာခဲ့”

ဆက်မော်က နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

သရော်လှောင်ပြောင်သော အမူအရာဖြင့် လက်ကို ဝှေ့ယှား ပြုသည်။

ချက်ခြင်းပင် မော်တော်အင်ဂျင်စက်ကို အချိန်မြှင့် ၍ တမ်းခြေမှ မောင်းထွက်သွားသည်။

မော်တော်ဘုတ်မှာ ကမ်းခြေမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာ၍ သွားသည်။

ကျွန်း၏ထောင့်ချိုးကွေ့ တစ်ခုအတွင်းသို့ မော်တော်

ဘုတ်ကွေ့ဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

“သူ့ဆီမှာ မှတ်တမ်းဖိုင်တွဲတွေ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပါမသွားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“ကဲ... ကျွန်တော့်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

သူတို့လူစု သံသောင်ပြင်အတိုင်း လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာ

ကြသည်။

ခပ်ရန်နီက -

“ဆက်မော်က ခင်ဗျားရဲ့မော်တော်နဲ့ အကျွမ်းတဝင် ရင်းရင်း နှီးနှီးရှိပုံရတယ်”

“သူက ဒီမော်တော်ဘုတ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းနိုင် နေပြီလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလကတည်းက ဒီကျွန်း ပေါ်ကို သူ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူက မော်တော်ဘုတ် မောင်းတာကို လေ့ကျင့်ထားခဲ့တာ”

နွယ်နီချိုက ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး သူက မော်တော်ဘုတ် နဲ့ ထွက် ပြေးသွားပြီလေ”

“ငါတို့ရဲ့ “လူသစ်” အတွက် ရော၊ မင်းအနေနဲ့ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

နွယ်နီချိုက လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် -

“ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ ဒေါက်တာရဲ့လူသစ် သတိရလာ တဲ့အချိန် ကျွန်မနဲ့ စကားပြောနိုင်တဲ့အချိန်မှာ ဒေါက်တာရဲ့လူနာ “လူသား” အသစ်တစ်ယောက်လို့ သဘောထားပေးပါမယ်”

ဗသုန်က ရယ်မောလျက် -

“သူ မင်းနဲ့လာပြီး စကားပြောရင်တော့ သတိထား နေမင်းကို အရင် ရှည်းစားစကားပြောမှာ သေချာတယ်။ ဒီကောင် နာမည်ကို တဏှာရှား မိစ္ဆာ တစ္ဆေကောင်ကြီးလို့ နာမည်အသစ် တပ်ပေးရမယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက် သူ

သည်။

“ဗသုန် ..ခင်ဗျားစကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပါ။ သူဟာ ခင်ဗျားပြောသလို မိစ္ဆာ တစ္ဆေကောင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန် လူသားတစ်ယောက်ပါ။ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျားတို့နားလည်သင့်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး ဒီမှာ စုပြီး ရောက်နေတာဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ မိစ္ဆာ တစ္ဆေကောင်ကြီး တစ်ကောင် ဖန်တီးပေးဖွားပေးဖို့ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒေါက်တာ အာကာပြောလေ့ရှိတဲ့ တစ္ဆေရဲတိုက်ဆိုတာမျိုးလည်း ဒီနေရာမှာ မရှိပါဘူး”

ဗသုန်က သူ၏စကားကို ပြန်၍ လျှော့ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က သက်သက်နောက်နေတာပါ... ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က စိတ်ပူစွာ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိစ္စတွေ အသာထားလိုက်ကြည့်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဒီကျွန်းကနေ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် က မော်တော်ဘုတ် တစ်စီးပဲရှိတယ်။ အဲဒီ တစ်စီးကို ဆက်မော်က လူယူပြေးပြီး အခု -မော်တော်မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဗဟိုကုန်းမြေနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့အခုဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းရှိပါသေးတယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်ကနေ မီးပုံကြီးတစ်ပုံဖြစ်အောင် မီးရှို့ထားလိုက်ရင် ဗဟိုကုန်းမြေပေါ်ကနေ လမ်းမြင်ပြီး ချက်ခြင်း ရောက်လာကြမှာ သေချာတယ်”

နွယ်နီချိုက အားတက်စွာဖြင့် -

“ဒါဆို ..ကျွန်မတို့ အခုပဲ မီးပုံကြီးဖိုပြီး ရှိလိုက် ကြရအောင်လေ... ဘာကိုစောင့်နေစရာကျန်သေးလို့လဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က မျက်စိတစ်ချက်ပင့်၍ အခုမ

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့ ‘လူသစ်’ သတိရလာမယ့် အချိန်ကိုစောင့်နေတာပါပဲ”

“ကျွန်မတို့အားလုံး တရားခံမပေါ်ပဲနဲ့ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် အသတ်ခံကြရဖို့ ဒီကိုရောက်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါက်တာ သတိရစမ်းပါဦးကပါ... ဒေါက်တာထင်းချောင်းတွေပုံပြီး မီးရှို့ပါ”

“သူ့အချိန်သူ့ကျမှ လုပ်ကြတာပေါ့”

သူမက မချင့်မရဲလေသံဖြင့် -

“အဲဒီအချိန်မရောက်ခင်မှာ ကျွန်မတို့က ဘယ်လိုလုပ်နေပြီး စောင့်နေရဦးမှာလဲ”

“အခုအချိန်မှာတော့ မီးဖိုဆောင်ဝင်ပြီး ကိုယ်စားချင်ရာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်စားကြပါ”

* * *

* ညနေခင်းဆည်းဆာအချိန်သည်လျင်မြန်စွာကျရောက်လာသည်။

နေတာတိုလွန်းလှသော ရာသီဥတုဖြစ်သည်။

ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်၌ အမှောင်ထုက လှမ်းခြုံလာသည်။

အဆောက်အအုံကြီး၏ ရှေ့ဘက်တံခါးမမှ နွယ်နီ ချိုထွက်လာသည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်နေရာ၌ ရပ်၍ ငေးမောကြည့်ရှုနေသော စစ်ရန်နိုင်အနီးသို့ သူမတစ်လှမ်းခြင်းလျှောက်လာသည်။ နှစ်ဦးသား စကားမပြောဖြစ်ပဲ ဆက်၍လျှောက်လာကြ

သည်။

ငွေစန္ဒာလမင်း၏ အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာနေပေသည်။ သဲသောင်ပြင်ပေါ်၌ ငွေရောင်တစ်ဖီဖီ တောက်ပ၍လာသည်။

နွယ်နီချိုက ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးမော၍ ကြည့်ရင်းမှ

“အင်း... လူတွေဟာ သေသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တောင်သူတို့ရဲ့ စန္ဒာကိုယ်တွေကို အေးဖွဲ့လွန်းနည်းစနစ်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ပြီး အေးခဲနေစေချင်တာလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မတော့ စဉ်းစားလို့မရနိုင်ဘူး။ သူတို့နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျေနပ်ပြည့်စုံမှုတွေ မရှိဘူးလို့များ ထင်နေကြသလား မသိဘူး”

“ကိုယ်နေခဲ့တဲ့ ဘဝသက်တမ်းဟာ လုံလောက်ပြည့်စုံမှု မရှိဘူး။ တိုတောင်းလှတယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ သူတွေကတော့ အများကြီးပါ။ သူတို့သေဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အေးခဲလိုက်လို့ရှိရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲဆိုတာကိုပါ သိချင်ကြတယ်။ ဒါဟာလည်း လူတွေရဲ့ သဘာဝပါပဲ”

နွယ်နီချို၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ငွေလရောင်က ဖျန်းပက်၍ထားသည်။

သူမ၏ မျက်နှာကလေးမှာ လရောင်အောက်၌ တင့်တယ်လှပ၍နေသည်။ လေပြည့်နုနုထဲ၌ ဆံနွယ်တို့လွင့်မျော၍နေကြသည်။ ကောင်းကင်ပြင်၌ ငွေကြယ်ပွင့်များ တောက်ပစွာ လင်းလက်နေကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ၏ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ပင်လယ်ရေပြင်လို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ရေပြင်ပေါ်၌ ပေါလောမျောနေသော အရာတစ်ခု။

စစ်ရန်နိုင်ကလက်ညှိုးထိုးပြ၍ -

“နွယ်နီချို...ဟိုရှေ့ကပေါလောမျောနေတာကိုမင်းမြင်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါဘာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ထင်သလဲ”

သူမကသေချာစွာစူးစိုက်ကြည့်ရင်းမှ -

“ဟုတ်တယ်...စစ်။ တစ်ခုခုပဲ...နေဦး... မော်တော်ဘုတ် တစ်စီးမျောနေတယ်လို့ထင်တယ်...စစ်”

“မော်တော်ဘုတ်ဆိုရင်တော့ ဒီကျွန်းပေါ်ကိုလူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီဆိုတဲ့သင်္ကေတပဲ”

နစ်ဦးသားကမ်းစပ်သို့ပြေးထွက်သွားကြသည်။

မော်တော်ဘုတ်မှာ ရေထဲ၌ မျော၍နေ၏။ ကမ်းစပ် နှင့် ပေနှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် အကွာသို့ ရောက်သွားစဉ်မှာ ပင် လှိုင်း ပုတ်သဖြင့် မော်တော်ဘုတ်မှာ ရေနက်ပိုင်းသို့ ဦးလည်၍ ပြန်လည် မျောပါသွားသည်။

“ဒါ...ဆက်မော်ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့မော်တော်ဘုတ်ပဲနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဆက်မော်လုယူပြီး ထွက်ပြေးသွား တဲ့ မော်တော်ဘုတ်ပဲ။ မင်း...နောက်ဆုတ်နေတော့ နွယ်နီချို...”

စစ်ရန်နိုင်သည် မော်တော်ဘုတ်ဆီသို့ ရေထဲမှပင် ချဉ်းကပ်သွားသည်။

လှိုင်းများပုတ်ခတ်နေမှုကြောင့် မော်တော်ဘုတ်မှာ ရေပြင် ပေါ်၌ လှုပ်၍နေသည်။ စစ်ရန်နိုင်က မော်တော် ဘုတ်ကို လက်နှစ် ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ ထိန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ဘုတ် အတွင်းပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကမ်းစပ်၌ရပ်နေသော နွယ်နီချိုက အလောတကြီး

လှမ်းမေးသည်။

“အထဲမှာဘာတွေ့ရသလဲ...စစ်”

စစ်ရန်နိုင်က မော်တော်ဘုတ် ဝမ်းစိုက်အတွင်းပိုင်း သို့ သေချာစွာစူးစိုက်၍ကြည့်နေသည်။

လ.ရောင် ခပ်မှန်မှန်အောက်၌ -

အရာဝတ္ထုတစ်ခု၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ခပ်ဝါးဝါးမြင် တွေ့လာရ သည်။

ထိုအရာမှာ -

ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြင့် သေဆုံးနေသော လူတစ်ဦး၏ အ လောင်း။

ဆက်မော်၏အလောင်းဖြစ်နေပေသည်။

သူ၏လည်ပင်း၌ကြီးမားလှသော ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရှိနေပြီး ဦးခေါင်းနှင့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ တွယ်ဆက်နေရုံမျှသာ ရှိတော့သည်။

ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်၌ နောက်ထပ် တစ္ဆေတစ် ကောင် တိုးလာပြန်ချေပြီ။

* * * * *

အခန်း (၂၀)

မော်တော်ဘုတ်၏ကြမ်းခင်းပျဉ်ချုပ်ပေါ်၌ -

နီစွေးသည့် သွေးများပေကျနေသည်။ ပုဆိန်တစ်လက်ကျ
နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မော်တော်ဘုတ်အတွင်းမှ လူကိုကြည့်
လိုက်ပြီး -

“ဟင် ..ဒါ ဆက်မော်ပါလား”

စစ်ရန်နိုင်သည် ပုဆိန်ကို သေချာစွာ သတိထား၍ ကောက်
ယူလိုက်သည်။

နွယ်နီချိုက တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော လေသံဖြင့် မေး
သည်။

“စစ် ..သူ ..သေသွားပြီလား ..ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ..ပုဆိန်ချက်နဲ့ သေသွားရတာ။ ဒီ ပုဆိန်က
ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာရတာလဲ”

“အိမ်ကြီးရဲ့ နောက်ဘက်ခြမ်းမှာ လက်သမားသုံး ပစ္စည်း
ကရိယာတွေ ထည့်ထားတဲ့ စတိုခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲ
ကနေ ယူသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“အိမ်ကြီးဘက်ကို သွားကြမှဖြစ်မယ်။ ကိုယ်ပါ မင်းနဲ့အတူ
လိုက်ခဲ့မယ်”

နွယ်နီချိုသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် စစ်ရန်နိုင်
၏ဘေးမှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင် -

ပုဆိန်ကို မီးဖိုဆောင်အတွင်း၌ ထည့်ထားလိုက်သည်။
ထို့နောက် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ဝင်လာခဲ့သည်။
ဤကျွန်းပေါ်၌ လူမည်မျှ လျော့နည်းသွားပြီကို ထပ်မံတွေး
ချင်တော့။

ကျန်ရှိသူများ စာရင်းကိုသာ တွက်ကြည့်မိသည်။
ထက်ခေါင်

ဗသုန်

ဒေါက်တာစံသာမြတ်

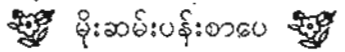
နွယ်နီချိုနှင့် စစ်ရန်နိုင်တို့သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၊ ထက်ခေါင်နှင့် ဗသုန်တို့ ရုပ်သံစက်၏
ရှေ့၌ ရှိနေကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ဒေါက်တာစံသာမြတ် က
လှမ်း၍ မေးသည်။

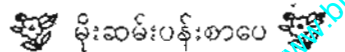
“ဘာတွေထူးလာလို့လဲ...စဝ်”
 “ဆက်မော်ကျွန်းကိုပြန်ရောက်လာပြီဒေါက်တာ”
 ဒေါက်တာဝံသာမြတ်စိတ်လှုပ်ရှားစွာထ.၍ရပ်သည်။
 “ဟုတ်လား...စဝ်၊ သူ့အခုဘယ်မှာလဲ”
 “ကျွန်းရဲ့အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာပါ။ လူပဲပြန်ရောက် လာတာ၊
 အသက်တော့ ပြန်ပါမလာဘူး။ သူ့ရဲ့ခေါင်းနဲ့ကိုယ် တစ်ခြားစီဖြစ်
 အောင် လူသတ်သမားက ကြိုးစားခဲ့ပုံရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မော်
 တော်ဘုတ်ဝမ်းမိုက်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့တယ်”
 ထက်ခေါင်၏မျက်လုံးများပြူးကျယ်၍သွားသည်။
 လက်ထဲ၌ကိုင်ထားသော စာစောင်မှာ ကြမ်းပြင် ပေါ်သို့
 လွတ်ကျသွားသည်။
 ဗသုန်ပင်လျှင် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး
 “ဘုရား...ဘုရား”
 ဗသုန် ထိုင်ရာမှထ.၍ရပ်လိုက်သည်။
 “ကျွန်တော်တို့လူသတ်သမားကိုလိုက်ပြီးရှာကြရအောင်။
 ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မိအောင်ဖမ်းမှဖြစ်မယ်”
 ဗသုန်ကရှေ့မှဦးဆောင်၍ အဆောက်အအုံအပြင် ဘက်သို့
 ပြေးထွက်သွားသည်။
 သူ၏နောက်မှကျန်လူများပြေးလွှားလိုက်ပါသွားကြသည်။
 ကမ်းခြေသို့ရောက်လျှင် -
 မော်တော်ဘုတ်ကိုပိုင်း၍ ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။
 ဆက်မော်၏ အလောင်းကိုပိုင်းဝန်းကြည့်ရှု စစ်ဆေး
 ကြသည်။
 ဗသုန်က အလျှူမီနီယမ်နှင့်ပိုလီသရင်း ရောစပ်၍ချုပ်ထား

သော အေးခဲခဲအိတ်တစ်လုံးကိုပြန်၍ယူလာသည်။
 ထို့နောက် ဆက်မော်၏ အလောင်းကို အိတ်ထဲသို့
 ထည့်သည်။
 ဒေါက်တာဝံသာမြတ်က -
 “ကဲ...ဆက်မော်အလောင်းကို အိမ်ကြီးထဲ ပြန် သယ်သွား
 ကြတာပေါ့။ ပြီးတော့မှ အေးခဲလွန်ခေါင်းတလား ထဲမှာပဲ ထည့်ထား
 လိုက်ကြတာပေါ့”
 နွယ်နီချိုက သူမ၏ သိလိုစိတ်ကို ဖွင့်ဟ၍မေးသည်။
 “ဒီလို ပုံစံမျိုးတွေသာ ဆက်ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ ကျွန်မတို့
 အဖွဲ့သားတွေထဲက နောက်ဆုံး အသတ်ခံရမယ့်လူ ရဲ့အလောင်းကို
 အေးခဲလွန်ခေါင်းတလားထဲ ဘယ်သူက လာပြီး ထည့်ပေးနိုင်မှာလဲ”
 ထက်ခေါင်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ လွယ်ကူစွာပင် အဖြေပေး
 လိုက်သည်။
 “ဒီအတွက်တော့ ဘာမှပုပင်မနေပါနဲ့။ လူသတ်မှု တွေကို
 တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ကျူးလွန်နေတဲ့ လူသတ် သမားက အေးခဲ
 လွန်ခေါင်းတလားထဲ ထည့်ထားပေးမှာပေါ့”
 နွယ်နီချို၏ မျက်နှာကလေးဖြူဖွေး၍ တမတ်ဆတ်တုန်ခါ
 သွားပေသည်။

x x x

ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြလျှင်
 စစ်ရန်နိုင်က စ.၍ပြောသည်။
 “ဒီကျွန်းပေါ်ကနေ မော်တော်ဘုတ်နဲ့ ဆက်မော် ထွက်ပြေး
 သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့
 အဖွဲ့သားတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေပြီး

www.burmeseclassic.com

တာတွေလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြကြပါ”
 ပထမဦးဆုံးပြောသူမှာ ထက်ခေါင်ဖြစ်သည်။
 “ညစာ စားပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော်က “လူသစ်” ကို ကြည့်ဖို့
 အတွက် ခွဲစိတ်ခန်းထဲကို ဆင်းလာခဲ့တယ်”
 “လူသစ်က အဲဒီအချိန်မှာ ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေလား”
 “ရှိနေပါတယ်”
 “ထိန်းကြိုးခါးပတ် ချည်ထားလျက်ပဲပေါ့”
 “ထိန်းကြိုးခါးပတ် သိပ်မတင်းလို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြင် ပြီး
 ချည်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သေချာပေါက် အာမခံပြီး
 ပြောရဲတာကတော့ အခုကိစ္စမှာ လူသစ် နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ဘူးလို့
 ပြောနိုင်ပါတယ်”
 “ကောင်မပြီး ဒေါက်တာ စံသာ မြတ်ကကော”
 “အင်း... ကျုပ်ကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ တစ်ချိန် လုံးရှိနေ
 ခဲ့တာပဲ”
 “ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းလား”
 “ညစာစားပြီးတဲ့အချိန် ပန်းကန်ပြားတွေကို မီးဖို ဆောင်ထဲ
 သွားပို့တဲ့အချိန်ကလွဲပြီး ဒီဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ကျုပ် ရှိနေပါတယ်”
 “ကိုဗသုန်... ခင်ဗျားကကော”
 “ကျွန်တော်က နွယ်နီချိုကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ သူ့ခင်ဗျားနဲ့
 အတူအပြင်ထွက်သွားတာ၊ ကျွန်တော် မမြင်လိုက်မိဘူး။ ကျန်အချိန်
 တွေမှာတော့ အပေါ်ထပ်က ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေပါတယ်”
 ဒေါက်တာစံသာ မြတ် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ နေသည်။
 အခြေအနေက ထင်သည်ထက်ပင် ပို၍ ရှုပ်ထွေး နေပေ
 သည်။

စစ်ရန်နိုင်က လေးနက်စွာ ပြောလိုက်သည်။
 “ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်။
 ဆက်မော်ဟာ ဒီနေရာကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာ တာလဲ။ အသတ်ခံရ
 ဖို့အတွက် သူပြန်လာခဲ့သလို ဖြစ်နေ တယ်။ သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်
 လပ်လပ် ထွက်သွားနိုင်ပြီပဲ”
 ထက်ခေါင်က သူ၏ယူဆချက်ကို ပြောသည်။
 “အော်ပရေးရှင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖိုင်တွဲတွေ၊ တီပီတွေ၊ ဗလင်
 တွေ၊ လျှို့ဝှက်ဖိုင်တွဲတွေ ပြန်လို့ချင်လို့ တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်လာတာ
 ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဆက်မော်အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်
 လောက်အောင် တန်ဖိုး ကြီးမားလွန်းနေလို့ သူ ဒီပစ္စည်းတွေကို
 ပြန်လာယူတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”
 စစ်ရန်နိုင်က တစ်ဦးစီကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ -
 “အခုကိစ္စမှာ ဆက်မော်ဟာ ကျွန်းပေါ်ကနေ မော်တော်
 သုတ်နဲ့ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကျွန်း ပေါ်ကို နောက်တစ်
 ခေါက် သူပြန်လာဦးမယ်ဆိုတာနဲ့ ဘယ် အချိန် ဘယ်နေရာမှာ
 မော်တော်သုတ် ပြန်ဆိုက်လာမယ်ဆို တာကို လူသတ်သမားက
 ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကြိုပြီး သိနေရတာလဲ”
 ဗသုန်က သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။
 “ဒါက သိပ်မခက်ပါဘူး။ ဆက်မော်က လူသတ် သမားရဲ့
 ရှေ့ကို မမျှော်လင့်ပဲနဲ့ ရောက်သွားပြီး ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်တိုးမိတာမျိုးပဲ
 ဖြစ်လိမ့်မယ်”
 စစ်ရန်နိုင်က ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။
 “တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်တော် လုံးဝ လက်မခံ
 နိုင်ဘူး။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အသတ်ခံခဲ့ကြရတာ ဒေါ်သန္တာအပါအဝင်

စုစုပေါင်းငါးယောက်တိတိ ရှိသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် သဲလွန်စ တစ်ခုမှ ရှာလို့မတွေ့ကြရသေးဘူး။ လူသတ်သမားဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွား နေပြီး အခွင့်အရေးရတာနဲ့ လူသတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ယူဆချက်ကိုလည်း လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ထိုင်ခုံပေါ်၌ ကိုယ်ကို မှီ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး -

“အောက်လမ်းပညာတွေအရဆိုရင်တော့ မကောင်းဆိုးရွား အမှောင့်ပယောဂတွေပူးကပ်ဝင်များလား မပြောတတ်ဘူး။ အောက်ထပ်မှာရှိနေတဲ့ လူသစ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သေပြီးသား ဝိညာဉ်တစ်ခုက ဝင်ပူးကပ်ပြီး ဒါမျိုးတွေ”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ခင်ဗျား ရူးနေပြီလား။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ အယူအဆတွေ ယုတ္တိမရှိတဲ့ စကားတွေကို ခင်ဗျားပဲ ပြော တတ်တယ်။ ခင်ဗျား ပြောသလိုပဲထားလိုက်ပါတော့။ မကောင်းဆိုးရွား၊ တစ္ဆေ သရဲကောင် တွေက လူသတ်တဲ့ နေရာမှာ လည်ပင်းကို ဝါယာကြိုးနဲ့ ညှစ်သတ်နိုင် မလား။ ရဲတင်းနဲ့ ခုတ်ဖြတ်နိုင်မလား၊ ဓားနဲ့ ထိုးနိုင်မလား။”

“အင်း... ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်မလားလို့ တွေးမိတာပါ။”

“ခင်ဗျား ပြောတာတွေအားလုံး ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းလုံး မရှိဘူး။ တကယ်လို့ လူသစ်အနေနဲ့ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ရင်လည်း သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိတဲ့ ခြေတွေ၊ လက်တွေ အသုံးပြုပြီး ထေ သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ မကောင်းဆိုးရွား၊ ဖုတ်တွေ တစ္ဆေတွေ ဝင်ပူးကပ်တာမျိုး လုံးဝမဟုတ်ဘူး။”

ထက်ခေါင်က လေသံခုပ်လေးလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“လူသတ်သမားဟာ လူသစ်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

အဖွဲ့သားများ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ စစ်ရန်နိုင်က -

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲဆင်း ပြီး လူသစ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ကြတာပေါ့”

* * *

ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း ရောက်လျှင် -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ကိုယ်ကို ငုံ့လျက် စားပွဲသွား ရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လက်ဖြင့် အသာ စမ်းကြည့်သည်။

“ဟင်... သဲမှုန့်တွေပါလား။”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ ဘေး၌ ထက်ခေါင် ဖူးထောက်ထိုင်၍ ချလိုက်ပြီး သေချာစွာ ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သဲပွင့်လေးတွေ”

ဗသုန်က သိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ဒါဆို .. လူသစ် .. ပင်လယ်ကမ်းခြေ သဲပြင်ပေါ်က နေပြန်လာခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ခဏနေဦး...”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ဒီသဲပွင့်လေးတွေဟာ ကျုပ်တို့အထဲက သယ်သူနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီနေရာကို ကပ်ပါလာနိုင်တယ်။ ကိုထက်ခေါင် ခင်ဗျားက ဒီခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာပဲ တစ်နေ့လုံး ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် သဲသောင်ပြင်ပေါ်ကို ဒီနေ့ သွားမိသေးသလား။”

ထက်ခေါင်က ခေါင်းညိတ်၍ -

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေ့လည်ပိုင်းက သဲသောင်ပြင်ပေါ် ကိုသွားခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါလောက်ဆိုရင်လုံလောက်ပြီ။ သံပွင့်လေးတွေဒီနေရာမှာ တွေ့ရုံလောက်နဲ့ကျော့ လူ့သတ်တရားခံဟာ “လူသစ်” ဖြစ်ဖို့ဆိုတဲ့ အချက်မခိုင်လုံတော့ဘူး။ ဒီသံပွင့်တွေဟာ ခင်ဗျားတို့အားလုံးပီးထား တဲ့ဖိနပ်ကနေကပ်ပြီးပါလာနိုင်တယ်”

ထိုအချိန်၌ -

ဗသုန်က ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်မှ လူသစ်၏ လက်သည်း များကို အနီးကပ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသည်။

“ဟော့ဒီ ပစ္စည်းလေးပေးကြာင့်ဆိုရင်ကော်။ ဘယ်လို ပြောမလဲ”

“ဘာ...ဘာကိုတွေ့ရလို့လဲ”

“သူ့ရဲ့လက်သည်းကြားမှာ တွေ့ရတာ လူ့အရေပြားက အသားမျှင်စလေးတွေနဲ့ သွေးစလေးတွေလို့ထင် တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ကြပါဦး”

စစ်ရန်နိုင်က အနုကြည့်မှန်ဘီလူး မျက်နှာဖုံးကိုယူ ၍ မျက်နှာပေါ်၌စွပ်လိုက်သည်။

ထိုနောက်မီးလှောင်ကိုဖွင့်၍ “လူသစ်” ၏လက်သည်းများ၊ လက်ထိပ်ဖျားများကြားသို့အသေးစိတ်သေချာစွာကြည့်ရှုသည်။

“အင်း...ခင်ဗျားထင်တာဖြစ်နိုင်တယ်နွယ်နီချို...ဟော့ဒီမှာ လူသစ်ရဲ့လက်သည်းကြားထဲမှာရှိနေတဲ့ အမျှင်ကလေးတွေဟာ ဘာတွေဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း အနေနဲ့ ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ပေးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

မလှမ်းမကမ်းရှိ ထိုင်ရုံတစ်လုံး၌ ထိုင်နေသော နွယ်နီချိုက ပြန်ပြောသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စက လွယ်ပါတယ်...အဲဒီအမျှင်ကလေး တွေမှာ သွေးစလေးတွေရှိနေခဲ့ရင်၊ ဘယ်သူ့ သွေးဖြစ်တယ်ဆိုတာ၊ ဆက်မော်ရဲ့သွေးဟုတ်...မဟုတ်ကိုပါ ကျွန်မခွဲပြီး ပြောနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့အတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်” ထိုစကားကို ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သဘောကျပုံမရပေ။

“ဓာတ်ခွဲကြည့်လို့ တူနေခဲ့တယ်ဆိုရင်၊ ဘာတွေဆက် ဖြစ်လာနိုင်မှာလဲ”

ဗသုန်က ဝင်၍ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောသလို ဒီလက်သည်းကြားက သွေးစနဲ့ အသား မျှင်လေးတွေဟာ ဆက်မော်နဲ့ တူညီနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဆက်လုပ်ကြရမယ့် အလုပ်က တစ်ခုတည်းပဲရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးမွေးဖွားပေးထားတဲ့ ဒီမကောင်းဆိုးရွားသတ္တဝါကောင်ကြီးကို ပြန်ပြီးဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြတာပေါ့”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိနိုင် အောင် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

အခန်း (၂၁)

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ဓာတ်ခွဲခန်းမှာအေးစိမ့်တိတ်ဆိတ်
၍နေ၏။

ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုလုံး ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှပြီး၊ ခေတ်မီ
ပစ္စည်းကရိယာများဖြင့်ပြည့်စုံလှသည်။

နွယ်နီချိုသည် သူမ၏ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်မှုကို လျင်မြန်
သွက်လက်စွာစတင်ပြုလုပ်သည်။

နွယ်နီချိုက -

“ဒီဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာပစ္စည်းတွေအရမ်းပြည့်စုံတယ်။ လုပ်ရ
ကိုင်ရတာအတော်အဆင်ပြေတယ်”

“ဒါဆို မြန်မြန် အဖြေရမှာပေါ့”

ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ၌ စစ်ရန်နိုင်နှင့် နွယ်နီချိုတို့သာကျန်ရစ်သည်။
ကျန်လူများမှာ ခွဲစိတ်ခန်းမကြီးအတွင်း၌ ကျန်ရစ်ကြသည်။

နွယ်နီချိုက အီလက်ထရွန်းနစ်ခလုတ်တစ်ခုကို ဖွင့်
လိုက်သည်။

ဆေးရောင်စုံခြယ်ဆလိုက်များကိုကြည့်သည့်မှန်ပြောင်း၏
အောက်ခြေ၌ အလင်းရောင်များဝင်းလက်၍ပေါ်လာသည်။

နွယ်နီချိုက -

“ဟောဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုတည်း တည်ဆောက်ထားတာ
နဲ့တင် ငွေမတရားကုန်မှာ”

“အဘွားကြီး ဒေါ်သက္ကရဲ့ငွေတွေလဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်”

သူမက ဆလိုက်မှန်ပြောင်းကိုကြည့်ရင်းမှ -

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာဖြစ်နေတဲ့ လူသတ်မှုတွေရဲ့ တရား ခံဟာ
ဒေါက်တာစံသာမြတ်ဖြစ်မယ်လို့ ရှင် ထင်နေတုန်းပဲ လား ..စစ်။

ရွှေဥအမြဲဥပေးနေတဲ့ သူ့ရဲဇုန်းကို သူက ရိုက်သတ်ပစ်ပျံ့မလား”
“ကိုယ်တော့ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘူး”

ဓာတုဗေဒဆေးရည်များဖြင့် ရောစပ်ထားသော မှန်ချပ်
ဆလိုက်တစ်ခုကို ဗိုက္ကရိုစကုတ်တစ်ခု၏ အောက်ခြေ အံထဲသို့ သူမ

ထိုးသွင်းလိုက်သည်။
စစ်ရန်နိုင်က -

“အခု ..အသွေးနမူနာနဲ့ စမ်းသပ်နေတာလား”

“မဟုတ်သေးဘူး။ အရေပြားတစ်သွား နမူနာကို အရင်ဆုံး
စစ်သပ်ကြည့်နေတာပါ”

မှန်ပြောင်းထဲမှ ကြည့်လိုက်လျှင် ရောင်စုံပြေးလွှား နေသည့်
အရာများကိုတွေ့ရသည်။ နွယ်နီချိုက မြင်ကွင်း များကိုကြည့်လင်းပြတ်

သားသွားစေရန် ချိန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စစ်ရန်နိုင်ကို ကြည့်ခိုင်း

သည်။

“ဒါလေးတွေက အရေပြားမှာရှိတဲ့ အသေးဆုံး တစ်သျှူး အပိုင်းအစလေးတွေ။ ဒါ ..ဆက်မော်ရဲ့ကိုယ် ခန္ဓာအရေပြားပေါ်က အပိုင်းအစလေးတွေလည်းဖြစ်နိုင် တယ် ..။ သွေးနမူနာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးရင်တော့ အတိအကျပြောနိုင်ပါပြီ။”

နွယ်နီချိုသည် သွေးစစ်ဆေးမှု စမ်းသပ်ချက်ကို သေချာစွာ လုပ်ကိုင်သည်။

ကွန်ပျူတာခလုတ်ကလေး တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပြီး သွေးပစ္စည်းနမူနာနှစ်မျိုး၏ စစ်ဆေးမှုကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

“နေရာနှစ်ခုလုံးက ရထားတဲ့ သွေးက တစ်မျိုး တည်းပါပဲ။ အရေပြား တစ်သျှူး ဆန်းစစ်၊ စမ်းသပ်စစ် ဆေးချက်ကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဆက်မော်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကရတဲ့ အရေပြားတစ်သျှူးနဲ့ လူသစ်ရဲ့လက်သည်း ကြားကရတဲ့ အရေပြားတစ်သျှူး နှစ်မျိုးစလုံး အတူတူပါပဲ။ စစ်ဆေးလို့ရတဲ့ သွေးအမျိုးအစားကလည်း အတူတူပါပဲ။”

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး -

“ကဲ ..ကိုယ်တို့ အပြင်ကို ထွက်ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းက ရတဲ့အဖြေကို ပြောလိုက်ကြတာပေါ့။”

* * *

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ -

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ဝသုန်နှင့် ထက်ခေါင်းတို့ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စိတ်စောစွာ ထ.၍ရပ်သည်။

“ဆိုပါဦး...အဖြေက ဘယ်လိုလဲ”

“လူသစ်ရဲ့လက်သည်းကြားကရတဲ့ အရေပြား တစ်သျှူးနဲ့ သွေးစ.တွေဟာ ဆက်မော်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကရတဲ့ အရေပြားတစ်သျှူး၊ သွေးနဲ့တစ်ထပ်တည်းပါ”

ဝသုန်၏မျက်နှာပြောင်း၍ သွားသည်။

“ဒါဆို လူသစ်က အားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့တာပေါ့”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အရေးတကြီး ကန့်ကွက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး...မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဝသုန်က ရှေ့သို့ ခုန်၍ တိုးလာသည်။

“ဘာလဲ...ဆင်ဖျားက အချချိန်ထိ အမှန်အတိုင်း နားမလည် သဘောမပေါက်သေးဘူးလား”

ဝသုန်က အော်ဟစ်ရင်း ခွဲစိတ်စားပွဲဆီသို့ ပြေး ထွက်သွားသည်။

“ဒီ မကောင်းဆိုးရွား တစ္ဆေကောင်ကြီးကို ဖျက်ဆီး ပစ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဝသုန်ကို အတင်းဖမ်းဆွဲ ထားသည်။

နှစ်ဦးစလုံး အော်ဟစ်ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်က သူတို့နှစ်ဦးကြားသို့ လျင်မြန်စွာ ခုန် ဝင်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်နှင့် ဝသုန်တို့နှစ်ဦးကို လူချင်း ခွဲပစ်လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကလည်း ပြဿနာပဲ။ ဒီလို ကောင်းများ ရန်ဖြစ် နေကြလို့ ဘာတွေ အကြောင်းထူးလာကြမှာလဲ”

ဝသုန်က အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်၍ တင်းမာစွာ ပြောသည်။

“ဒီတစ္ဆေကောင်ကြီးကို လှုပ်စစ်ခတ်အားအပြည့် လွှတ်ပြီး
မီးကျွမ်းသွားအောင် ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့စာချုပ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့တုန်းက
မကောင်းဆိုးရွားတစ္ဆေကြီးတစ်ကောင် ဖန်တီးပေးဖို့အတွက်
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့တာလည်း
တစ္ဆေနန်းတော်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

နွယ်နီချိုက အသံကုန်အော်ဟစ်ဟန်တားလိုက်သည်။

“ကိုဗသုန်...”

ဗသုန်က လှည့်မကြည့်။

“တော်ကြပါတော့။ ထပ်ပြီး ပြဿနာမဖြစ်ကြပါနဲ့တော့”

ဒေါက်တာအာကာသည် လျှာချောင်၊ အာချောင် ပြီး
အပြောင်အမြင်လုပ်၍ ထိုစကားမျိုးကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဤသည်မှာ
ဒေါက်တာအာကာ၏ သုံးစွဲပြောဆိုနေကျစကားမျိုးသာဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်၌မူ -

ဗသုန်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ချောက်ချားစွာ ဖြင့်
ထိုစကားကို အလေးအနက်ထား၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အခု ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့
အဖြစ်ဆိုးတွေ ဖြစ်လာပြီ။ ဒီမကောင်းဆိုးရွားတစ္ဆေကောင်ကြီးကို
မဖြစ်မနေ ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းက ထွက်လာတဲ့ အဖြေ
ကတော့ အမှန်ပဲ။ ဘယ်လိုမှ လိမ်လို့မရနိုင်ဘူး”

စစ်ရန်နိုင်က ကြားဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခဏလောက်နေကြပါဦး... လူသစ်ရဲ့ လက်သည်း ကြား
ကနေ တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းအစလေး တွေကို ပြန်ပြီး
သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ကြမယ်”

ဗသုန်က ဘာထူးမှာလဲဟူသော အမူအရာဖြင့် သရော်ပြီး
ပြုံးသည်။

စစ်ရန်နိုင်က အေးဆေးစွာပင် ရှင်းပြသည်။

“သက်သေအထောက်အထားဆိုတာ အတုလုပ်လို့ ဖန်တီး
လို့ရနိုင်ပါတယ်။ အဖြစ်မှန်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားအောင်၊ သက်သေ
အထောက်အထား အတုလုပ်တတ်ကြ တယ်။ လူသစ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
ပေါ်မှာ ဆက်မော်ရဲ့ကိုယ်ပေါ်က အရေပြားတစ်သျှူးနဲ့ သွေးစတွေ၊
သံပွင့်တွေယူလာပြီး ပုံမှားရိုက်ထားလို့ရတာပဲ။ အဲဒီလိုလုပ် မယုံလူ
ကလည်း လူသတ်သမားက လွဲပြီဘယ်သူမှ မလုပ်ဘူး။ လူသတ်သမား
ဟာ တစ်ခြားကဝင်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲက
လူတစ်ယောက်ပါပဲ...”

ဗသုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

“လူသစ်ဟာ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ဘူး။ လူသတ်သမား
မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး လူသစ်ကို ဒီအတိုင်းထားရင် ဘာ အကြောင်း
ထူလာနိုင်သလဲ”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ကိုစွဟာ သာမန်အသေးအဖွဲ့ မဟုတ်ဘူး။
ဒေါက်တာမင်းဝေဟာ ဒီကိစ္စကို အရေးတကြီး တန်ဖိုးထား ပြီး
လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ခွဲစိတ်ကုသဆရာဝန်တွေကြားမှာ
ခေတ်အဆက်ဆက်အထိ မှတ်တမ်းတင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်ကိစ္စပဲ။ အခု
ဒေါက်တာမင်းဝေ သေသွား ရှာပြီး သူ့ရဲ့ရန်သူကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး
သူ့အတွက် ခင်ဗျားတို့က ပြန်ပြီး လက်စားချေပေးနိုင်ကြမလား...။”

လူသစ်ကို ခင်ဗျားတို့ သေသေချာချာ ကြည့်ကြပါဦး။ သူ့ကို
အော်ပရေးရှင်းလုပ်ပြီး ကတည်းက ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်ကနေ သတိရပြီး
နိုးထလာတာ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူမှ မမြင်တွေ့ခဲ့ကြရသေးဘူး။

“လူသစ်”ဟာ ဒီသုံးရက်အတွင်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဦးတည်ရာမယ့် လျှောက်သွားနေတယ်လို့ခင်ဗျားကပြောချင်တာလား”

ဗသုန်ကမခန့်လေးစားလေသံဖြင့် -

“လူငါးယောက်တော့သူ့ကိုမြင်ခဲ့တာသေချာပါတယ်။ သူ့ကို မြင်တွေ့မိခဲ့ကြတဲ့ လူငါးယောက်စလုံး အခုအခါမှာ သေလူ တွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ တစ္ဆေဘဝကိုတောင်ရောက်ကုန်လောက်ပြီ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်မျက်နှာကိုမဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ရှူးကြောင်ကြောင် အတွေးအခေါ် ကျုပ် မပြည့်တဲ့ စိတ်ကူးတွေကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး အပျက်အစီး မခံနိုင်ဘူး”

ဗသုန်၏လေသံမသိသောပြောင်းသွားသည်။

“အခုလိုဖြစ်ခဲ့တာကလည်းမကောင်းတဲ့ဦးနှောက်ကြီးကို အသုံးပြုခဲ့လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ အခု ..ကျွန်တော်တို့ စမ်းသပ် လုပ်ကိုင် ကြတာပါ။ အောင်မြင်မှုရသင့်သလောက် မရခဲ့ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီးကြိုးစားကြတာပေါ့။ အပြင်ခန္ဓာကိုယ် အသစ်တစ်ခုနဲ့ ဦးနှောက်တစ်ခုကိုသုံးပြီး အော်ပရေရှင်းလုပ်ကြ တာပေါ့”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကထေငေါ့သံဖြင့် -

“ဘယ်လို ..ဘယ်လို။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး ကြိုးစား လုပ်ကြည့်ဦးမယ်ပေါ့။ ကျုပ်အားထားရတဲ့ ဒေါက်တာမင်းဝေနဲ့ ဒေါက်တာအာကာ နှစ်ယောက်လုံး မရှိ ကြတော့ဘူး။ ဒီလို အော်ပရေရှင်းမျိုးကိုဘယ်သူကလာပြီးဦးဆောင်ကွပ်ကဲပေးမှာလဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်မှုပေးနိုင်မလား..ဒေါက်တာဗသုန်”

ဗသုန်ကလွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ခွဲစိတ်ကုသရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ထပ်ပြီး ရှာဖွေစု ဆောင်းလိုက်ပေါ့”

“ခင်ဗျားကအလွယ်ပြောတာပဲ။ နောက်ထပ်အော်ပရေရှင်း တစ်ဖွဲ့စုစည်းနိုင်ဖို့က ငွေအများကြီးလိုဦး မယ်။ အခုလုပ်ခဲ့တဲ့ အော်ပရေရှင်းသာ မအောင်မြင်ခဲ့လို့ ကတော့ ဘယ်နေရာကမှ ငွေရနိုင်စရာနည်းလည်းမရှိတော့ဘူး”

“ဒေါ်သဉ္ဇာရဲ့ငွေတွေကကော”

“ဒေါ်သဉ္ဇာမှ မရှိတော့တာ။ ကျုပ်ကဲ ဘယ်လို အကူအညီ ရနိုင်တော့မလဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအရာ ဖြင့် အားလုံးကိုကြည့်သည်။

ထို့နောက်သက်ပြင်းတစ်ချက်လေးပင်စွာချလိုက်ပြီး -

“ကဲ..ခင်ဗျားတို့အားလုံးဒီအခန်းထဲကနေထွက်သွားကြပါ” ဗသုန်ကလေသံခပ်တင်းတင်းဖြင့် -

“ဒီမကောင်းဆိုးရွား တစ္ဆေကောင်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်ပြီးမှ သွားနိုင်တယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏မျက်နှာတင်းမာ၍လာသည်။

သူ၏လက်ကို အင်အားအတွင်းပိုင်းသို့ နှိုက်ယူ၍ ပြန် ထုတ် သည်။ လက်ထဲ၌လေဆာပစ္စုတိုသေနတ်တစ်လက်ပါ၍လာသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကလေသံမာမာဖြင့် -

“ကဲ..ခင်ဗျားတို့အခုပဲထွက်သွားကြပါ”

ဗသုန်က လေဆာပစ္စုတိုကို လှမ်းကြည့်၍နောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်လိုက်သည်။

“အခု ..ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားကြပါမယ်။ ဒီပေမယ့်

ခေတ္တခဏယာယီလို့ပဲ သဘောထားပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်စကားထပ်မပြောတော့ပေ။

အခန်းထဲမှ အထွက်၌ စစ်ရန်နိုင်နောက်သို့ တစ်ချက် ပြန်ကြည့်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် ခွဲစိတ်စားပွဲကို မိုလျက် ရပ်ပြီးကျန်ရစ်သည်။

အပြင်ဘက်စင်္ကြံလမ်းသို့ရောက်လျှင် နွယ်နီချိုက

“သူ့အတွက် အန္တရာယ်ကင်းပါ့မလား”

ဗသုန်က ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး -

“သူ့လက်ထဲမှာ လေဆာသေနတ်ရှိနေရင်တော့ လူ သစ်ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်လိမ့်မယ်။ နောက်တစ် ကြိမ်မှာတော့ ဒီမကောင်းဆိုးရွားကောင်ကြီးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက် ပြီး လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။

“လူသစ်ဟာ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူနာ အဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိနေသေးတုန်းပဲ။ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား နားလည် မှာပါ။ ခင်ဗျားက အကြမ်းဖက်ပြီး မလုပ် သင့်ဘူး”

ဗသုန်က ခေါင်းခါလျက် ဖြေပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အကြမ်းဖက်ရလိမ့်မယ်”

ထက်ခေါင်၏အသံမသိမသာ မာကျော၍ သွားသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆို တာ မေ့နေပြီလား။ ဆရာဝန်တွေရဲ့တာဝန်ဟာ လူသားတွေရဲ့အသက်ကို ဆက်လက်ရှင်သန် တည်တံ့အောင် လုပ်ကိုင် ပေးဖို့ပဲ။ လူသားတွေရဲ့

အသက်ပိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းသွားအောင် လုပ်ဖို့မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်နေတဲ့ လူတွေရဲ့

အသက်ဆက်ရှင်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က ကြားဝင်၍ -

“ကဲ ..ခင်ဗျားတို့ချင်း ပြဿနာ မဖြစ်ကြပါနဲ့။ ဒေါက်တာ

စံသာမြတ်က ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီပဲ”

နွယ်နီချိုက မအီမလည်လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ဒါဆို ..ကျွန်မတို့အခုဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ဒါကတော့ မင်းတို့ရဲ့ သဘောပဲ။ ကျွန်တော်က တော့

ဝိစကီများများသောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်တော့မယ်။ မနက်စောစော ထ.မယ်။ ထင်းခြောက်တွေလိုက်ပြီး ရှာ မယ်။ စုမယ် ..ပြီးတော့ ကမ်းခြေမှာ မီးပုံကြီးကြီးတစ်ခုဖို့မယ်။ ဒါပဲ...”

xxxxxx

အခန်း (၂၂)

စစ်ရန်နိုင်မှာကောင်းစွာအိပ်၍မရနိုင်။

အပြင်ဘက်၌ -

ငွေလ.ရောင်ကရွန်းမြေဥာသာ၍နေ၏။

ခုတင်ထက်မှ ထ.လိုက်ပြီး နာရီကိုကြည့်သည်။ နံနက်

သုံးနာရီပင်မထိုးသေးပေ။

အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် ညဉ့်တာကပို၍ရည်လျားလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဆက်မော်ထံမှ ရထားသော ပစ္စတို ကို စားပွဲအံ့ဆွဲအတွင်းမှ ထုတ်ယူသည်။ ထုတ်ထားသော ကျည်ဆန်များ ကိုပြန်၍ဖြည့်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏အခြေအနေကို သွားကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပစ္စတိုကို ညဝတ်အင်္ကျီရည်အတွင်း၌ ထည့်သွင်း လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာဖွင့်သည်။

အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းဆောင်များအားလုံး တိတ် ဆိတ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ပြတင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့်လ.ရောင်ကစကြိုလမ်းပေးသို့ ထိုးဖြာကျဆင်းနေသည်။ စစ်ရန်နိုင်သည် အဆောက်အအုံကြီး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းသို့ ခြေသံမကြားစေပဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူတို့လူစုအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေရန်မကောင်း ဆိုးရွားတစ်ကောင်က ဖန်တီးပြုလုပ်နေခြင်းမျိုး ကိုလည်း လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိပေ။

လူငါးဦးသေဆုံးသွားခြင်းမှာလည်း မကောင်းဆိုးရွားမိစ္ဆာ တစ္ဆေကောင်ကြီး ဝင်ပူးကပ်နေ၍ ဖြစ်ရသည်ဆို သော အဓိပ္ပါယ်မဲ့ အကြောင်းပြချက်မျိုးကိုလည်း လက်မခံနိုင်ပေ။

လတ်တလောအခြေအနေ၌ အဖြေမှန်က တိမ်မြုပ်ပျောက် တွယ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်။ မကြာခင်မှာပင် အဖြေ မှန်ပေါ်ပေါက် လာရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားသည်။

မြေအောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည့် လှေကားအတိုင်း စစ်ရန်နိုင် ဆင်းလာသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း၌ မီးရောင်ကလင်း၍နေဆဲပင်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ် မအိပ်သေးပဲ လူသစ်ကို ထိုင် ၍ စောင့်နေခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

မထင်မှတ်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ သည်။

ခွဲစိတ်စားပွဲအနီးရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဒေါက်တာစံ သာမြတ်

လဲကျ၍နေသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ မိုး၍ရပ်ကြည့်နေသူက ဝသုန်ဖြစ်သည်။

ဝသုန်၏မျက်နှာက ကြမ်းကြုတ်စက်ထန်၍နေသည်။

ထို့ပြင် ဝသုန်၏လက်ထဲ၌ ဒေါက်တာစံသာမြတ်ထံမှ ရယူထားပုံရသည့် လေဆာပစ္စုတိုသေနတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်၍ထားသည်။

ရှုတ်တရက် -

ဝသုန်က ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီး လေဆာပစ္စုတိုဖြင့် စစ်ရန်နိုင်ထံသို့ တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

“လုံးဝမလှုပ်လိုက်ပါနဲ့... စစ်ရန်နိုင်”

စစ်ရန်နိုင်က ခနဲသံဖြင့် -

“ဘယ်လိုလဲ ဝသုန်၊ လူသတ်သမားကို မိလိုက်ပြီထင်တယ်”

စစ်ရန်နိုင်က မလှုပ်ရှားပဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်နေလိုက်၏။

ဝသုန်က -

“သူ့ခေါင်းကို သာသာလေးလေးပဲ ရိုက်လိုက်တာပါ။ သူ ဘာမှ ဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူး”

“လေဆာပစ္စုတိုကကော ခင်ဗျားလက်ထဲကို အလိုလို ခုန်ဝင်ပြီး ရောက်လာတာလား”

“ဒေါက်တာစံသာမြတ် ပြန်သတိရလာတဲ့အချိန်မှာ သူ့လက်ထဲ လေဆာသေနတ်ရှိမနေစေချင်လို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ယူထားလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော် ကြံစည်ထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခု မပြီးခင်မှာ ခင်ဗျား ရောက်လာတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာတွေကြံစည်ထားလို့လဲ”

“လူသစ်ကို အပြီးအပြတ် နိဂုံးချုပ်ပေးဖို့ ကိစ္စပါ”
ဝသုန်က စစ်ရန်နိုင်ကို လေဆာပစ္စုတိုဖြင့် ချိန်ရွယ် လျက် နောက်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်သွားသည်။

လျှပ်စစ်ဓာတ်ထိန်းချုပ်စက် တပ်ဆင်ထားသော တွန်းလှည်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဝသုန်၏ အကြံအစည်ကို စစ်ရန်နိုင် သိလိုက်ရပေပြီ။

စစ်ရန်နိုင်က အော်၍ ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး... ဝသုန်”

“ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကတော့ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ဝသုန်က လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလိုက်သည်။

လျှပ်စစ်ဝါယာကြိုး တပ်ဆင်ထားသည့် သံကွင်းအဝိုင်းတစ်ခုကို “လူသစ်” ၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ စွပ်ချလိုက်သည်။ နောက်ထပ် သံကွင်းနှစ်ခုကို ခြေနှစ်ဘက်၌ လျှင်မြန်စွာ တပ်ဆင်လိုက်သည်။

ချက်ခြင်းပင် -

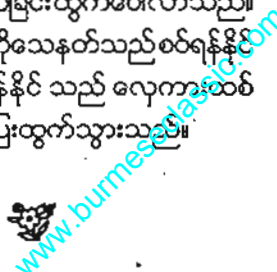
လျှပ်စစ်ဓာတ်ထိန်းချုပ်ရေးခလုတ်ကို အဆုံးထိ ဖွင့်ချလိုက်သည်။

လျှပ်စစ်ဓာတ်က အရှိန်ပြင်းစွာ စီဆင်းသံ ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် -

မီးလောင်ကျွန်းသည့် ညှော်နံ့ ချက်ခြင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝသုန်၏ လက်ထဲမှ လေဆာပစ္စုတိုသေနတ်သည် စစ်ရန်နိုင်ကို ချိန်ရွယ်ထားခြင်း မရှိတော့ပေ။ စစ်ရန်နိုင် သည် လှေကားထစ်များပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ခွဲစိတ်စားပွဲရှိရာသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

လျှပ်စစ်ထိန်းချုပ် စက်တွန်းလှည်းကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားထုတ်ပေးသည့်ခလုတ်ကိုလည်း ချက်ခြင်းပိတ်လိုက်သည်။

ဗသုန်က လေဆာပစ္စတီဖြင့် စစ်ရန်နိုင်ကို ချိန်ရွယ် ရန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် -

စစ်ရန်နိုင်၏လက်တွင်းမှ ပစ္စတီသေနတ်ပြောင်းဝက ဗသုန်၏ရင်ဝကို တည့်မတ်စွာချိန်ရွယ်ထားပြီးသားဖြစ်နေပေသည်။

“ကံ ..ဗသုန်။ မင်းကို ငါ တကယ်ပစ်ရတဲ့ အခြေ အနေမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မင်းလက်ထဲက လေဆာပစ္စတီ ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချလိုက်စမ်းပါ”

“ဖြစ်ပါတယ် ..စစ်ရန်နိုင်။ ခင်ဗျားအမိန့်ကို နာခံရမှာပေါ့”

ဗသုန်က လေဆာပစ္စတီကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချ လိုက်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ညည်းညူ၍ ရပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

စစ်ရန်နိုင်က လူသစ်၏ ကိုယ်ပေါ်၌ တပ်ဆင်ထား သော သံကွင်းများနှင့် ဝါယာကြိုးများကို အမြန်ဖြုတ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် သူ၏နောက်စေ့ကိုပွတ် ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ် သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်သွားမုန်း ပင် သိပုံမရပေ။

အူကြောင်ကြောင် အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ..ဟင်။ ဟိုကောင် ..ဗသုန် ဘာတွေ

လျှောက်လုပ်လိုက်သေးသလဲ”

စစ်ရန်နိုင်က -

“လူသစ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို လျှပ်စစ်ဗို့အား ထောင်နဲ့ ချီပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဗသုန်က လူသစ်ကို တစ်ခါ တည်းအပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်ချင်တာနဲ့ တူတယ်”

“ဘုရား ..ဘုရား ..ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ရေရွတ်၍ ခွဲစိတ်စားပွဲကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က စစ်ရန်နိုင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး -

“လူသစ် ..လူသစ် ..သူ့အခုအသက်ရှူရပ်သွားပြီလား ..စစ်”

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းခါ၍ -

“အရပ်သေးပါဘူး ..ဒေါက်တာ”

အခြေအနေကို သိထားသော စစ်ရန်နိုင်က -

“လူသစ် ..အခုချိန်ထိ အသက်ရှူနေတုန်းပါပဲ။ အခု ..သူ့ရဲ့

မျက်လုံးတွေပါတဖြည်းဖြည်းပွင့်လာပြီ ..”

ဒေါက်တာစံသာမြတ် စိတ်လှုပ်ရှား၍ သွားပြီး လူသစ် ကို မျက်တောင်မခတ်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

x x x

ခွဲစိတ်စားပွဲဘေး၌ သူတို့ထုံးဦး အသံလုံးဝမထွက်ပဲ

“လူသစ်” ကိုစိုက်၍ ကြည့်နေမိကြသည်။

လူသစ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပွင့်ဟ၍ လာပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် အမြင်အာရုံကို ခွဲခြားလက်ခံနိုင်စွမ်းရှိပုံ မရသေး

ပေ။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သူ၏လက်ချောင်းများကို လူသစ်၏ မျက်လုံးများအထက်၌ အပေါ်အောက်၊ ဘယ်၊ ညာ လှုပ်ရှား၍ ပြသည်။ လူသစ်၏မျက်လုံးများက လက်ချောင်းများလှုပ်ရှား ရာ နောက်သို့လိုက်ပါကြည့်ရှုခြင်းမရှိပေ။

နေရာတစ်ခုတည်းသို့သာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ ပေသည်။ ဒေါက်တာစံသာမြတ် လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“သူ့တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်။ သူ့ရဲ့နှလုံးနိုးလာအောင် လှုပ်စစ်ကျပ်စက်သုံးပြီး “နိုး” ပေးခဲ့ဘူးတယ်။ အဲဒီအချိန်က သုံးတဲ့ လှုပ်စစ်ဓာတ်အားက လျော့တယ်လို့ ထင်တယ်။ အမှန်တကယ် လိုအပ်တဲ့ လှုပ်စစ်ဓာတ်အားက ထင်တာထက် ပိုမြင့်တယ်။ စောစောက ဗသုန်လုပ်လိုက်သလို၊ ဝိုင်းအားပြင်းပြင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း ဆောင့်တင်နှိုး ပေးဘို့ လိုမယ်ထင်တယ်”

ဗသုန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က သူ့ အသက်ရှင်လာအောင် လုပ်ပေး ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က “လူသစ်” ကို သေစေ ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် အခု “လူသစ်” မျက်လုံး ဖွင့်လာပြီ။ မကြာခင်မှာပဲ သူ့ပြန်ပြီး သတိရလာတော့မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိတဲ့ အကြောင်း တိတိကျကျ သက်သေပြလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဗသုန်က မျက်နှာကို မှဲ့လိုက်ပြီး -

“လူသစ်ဟာ အမူအရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဟန် ဆောင်သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကလွဲလို့ တစ်ခြား ဘာသက်သေပြနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟေ့ကောင်...လူသစ် ငါပြောတာ

မှန်တယ်မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က -

“လူသစ်ဟာ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ကွ။ မင်း သူ့ကို

ရန်မရှာပါနဲ့”

လူသစ်၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာ၍ လာပြီး၊ စေတ္တမျှ အကြာ၌

ပြန်ပိတ်သွားသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က လူသစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ၌ သွေးခုန်နှုန်းပြက်ရိယာနှင့် နှလုံးနှိုးစက်တို့ကို လျင်မြန်စွာ တပ်ဆင်ပေး လိုက်သည်။

“သူ့ အသက်ရှင်ဖို့ အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေက တော့ အားရ ကျေနပ်စရာ ကောင်းတယ်။ သူ့ နောက်ထပ် အနားယူပြီး အိပ်နေလိမ့်ဦးမယ်”

ဗသုန်က စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူပြောဆိုလိုက်သည်။

“အင်း...တကယ်ကို သတ်ဖို့မလွယ်ကူတဲ့ မကောင်းဆိုးရွား

တစ္ဆေမိစ္ဆာကောင်ကြီးပါလား”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ကဲ ..ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ပြန်အိပ်

ကြရအောင်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ နေရစ်ခဲ့ဦးမယ်...စစ်ရန်နိုင်။ လူသစ်ဟာ

အချိန်မရွေး သတိပြန်ရလာပြီး စကားပြောလာ နိုင်တော့မယ့် အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေပြီ”

“ဒေါက်တာ့လက်ထဲမှာ လေဆာသေနတ်တော့ မထားနိုင် ဘူး။ အန္တရာယ် သိပ်ကြီးလွန်းလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ

ဇော်ထက်အောင်

ဘာလက်နက်မှ မရှိပဲနဲ့ ထားခဲ့လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ရော့ ဒီမှာ ကျွန်တော်ကိုင်တဲ့ပစ္စည်းကိုယူထားလိုက်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အင်တင်တင် အမှုအရာဖြင့်ပစ္စည်း သေနတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူ၏ကိုယ်ပိုင် လေဆာပစ္စည်း သေနတ်ကိုသာ ပြန်လိုချင်နေကြောင်း သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ သိသာစွာပေါ်လွင်၍နေ၏။

စင်ရန်နိုင်နှင့် ဗသုန်တို့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က နောက်မှ လှမ်း၍ အော်ပြောသည်။

“ဒီမှာ... ဗသုန်။ နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့အနားကို မင်းကပ်လာစို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့။ ငါ့အနားကို ကပ်လာတာနဲ့ မင်းကို သေနတ်နဲ့ အသေပစ်သတ်ရလိမ့်မယ်”

ဗသုန်က မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံး၍ -

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်...”

xxxxx

အခန်း (၂၃)

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း...။

နံနက်စာစားသောက်ရင်း ဒေါက်တာ စံသာမြတ်က ပုံပြင်အသစ်တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြလေသည်။

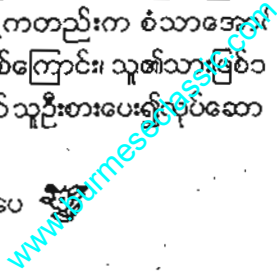
အဘိုးကြီး ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ လေသံမှာ တည်ငြိမ်လှသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဟိုတစ်နေ့က ကြည့်ခဲ့တဲ့ ဖိုင်တွဲတွေထဲက မှတ်တမ်းတွေဟာ တကယ်တော့ ကျုပ် ကြိုတင်ဖန်တီးထားတဲ့ အတုတွေပါ”

စင်ရန်နိုင် မသိမသာ ပြုံးမိသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဆက်၍ ပြောသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းစားပွဲပေါ်၌ ရှိနေသော လူနာဖြစ်သူ လူသစ်သည် သူ၏ သားအရင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် အမည်မှာ စံသာအောင်ဖြစ်ကြောင်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၈) နှစ်ခန့်က တည်းက စံသာအောင် ဦးနောက်ရောဂါနှင့် သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ သားဖြစ်သူ အသက်ပြန်ရှင်သန်လာနိုင်ရေးအတွက် သူဦးစားပေး၍ လုပ်ဆောင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကပွင့်လင်းစွာပင် ဆက်ပြောသည်။
 စံသာအောင်၏ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ဒေါ်သက္ကရာဇ် ဖြစ်ကြောင်း၊
 ဒေါ်သက္ကရာဇ်နှင့်ဒေါက်တာစံသာမြတ်တို့သည်တရားဝင် လက်ထပ်ခြင်း
 မရှိပဲပေါင်းလင်းနေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ သားဖြစ်သူစံသာအောင်
 ဦးနေဘက်အကျိတ် ရောဂါနှင့် သေဆုံးသွားချိန်၌ တစ်နေ့နေ့
 တစ်ချိန်ချိန်တွင် သားဖြစ်သူစံသာအောင်အား အသက်ရှင်သန်လျက်
 လူသား အသစ်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ပြန်လည်တွေ့မြင်ခွင့် ရစေ
 မည်ဟု ဒေါ်သက္ကရာဇ်အား သူကတိပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

ဒေါ်သက္ကရာဇ်သည်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအောင်မြင်ခဲ့သူ၊ ငွေကြေး
 ပြည့်စုံ ချမ်းသာသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး။ သူလိုအပ်သော ငွေကြေးများကို
 ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုငွေကြေးများဖြင့် သူသည်လိုအပ်သည့်
 ပစ္စည်းများကိုဝယ်ယူဖြည့်ဆည်းနိုင်ခဲ့သည်။

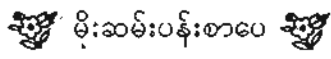
ထို့ပြင်လူသစ်(ခေါ်) စံသာအောင်သည် ကျွန်းပေါ်၌ သေဆုံး
 ခဲ့သူများအား သတ်ပစ်ခဲ့သူတစ်ဦးမဟုတ်ကြောင်းကိုပါ ခိုင်မာစွာ
 ပြောဆိုသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်အနေဖြင့် သူ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် ကို
 ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသည့်တိုင် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက် ကမျှ
 စိတ်ဝင်စားပုံမပြုကြပေ။

သားဖြစ်သူပြန်လည်အသက်ရှင်နိုင်ရေးအတွက် အရူးအမူး
 ကြီးစားခဲ့သော သိပ္ပံပညာရှင် အရူးကြီးတစ် ယောက်အဖြစ်သာ
 သတ်မှတ်ထားကြပုံပေါ်လွင်နေပေသည်။

* * *

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်း၍ အေးမြသောလေက ဖြတ်သန်း
 တိုက်ခတ်၍နေသည်။

စဝ်ရန်နိုင်နှင့် နွယ်နီချိုတို့သည် သစ်ကိုင်း သစ်ခက်
 အခြောက်များကို နေရာအနှံ့ကောက်ယူစုဆောင်းကြသည်။ သို့သော်
 လိုသလောက်မရကြပေ။

သစ်ပင်အချို့ကို စုတ်လှဲပြီး ထင်းအဖြစ်အသုံးပြုမှုဖြစ်မည်ဟု
 စဝ်ရန်နိုင်ထွေးမိသည်။

မကြာခင်မှာပင် -
 ထက်ခေါင်ရောက်လာသည်။

"လူသစ်ရဲ့အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ"
 "ကောင်းပါတယ်။ သူ အနားယူနေတုန်းလို့ပဲ ပြော ရလိမ့်
 မယ်။ မနေ့ညက ဝသုန်လျှပ်စစ်ထိန်းချုပ်ခက်နဲ့ တို့ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ
 တို့ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား"

"ဝသုန်ပြောလို့ ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ။"
 "အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ လူသစ်ရဲ့မျက်လုံးတွေပွင့်လာတယ်"

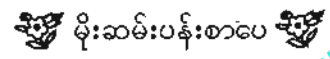
"ကောင်းတဲ့ အခြေအနေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်
 အချိန်ကြာတဲ့အထိ သတိမရပဲ နေခဲ့တာဆိုတော့၊ သူ ပြန် သတိရ
 လာတဲ့အခါ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ကောင်းလာနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ သူ့ရဲ့
 ဦးနှောက်ပျက်စီးချိုးပွင်းနေတဲ့လက္ခဏာပဲ"

နွယ်နီချိုက သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များကို ချိုးဖဲ့၍နေသည်။
 စဝ်ရန်နိုင်က လေဆာသေနတ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး -

"ကဲ ..ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် လွတ်ကင်းတဲ့နေရာ မှာ
 ရောင်နေကြ"

"လေဆာသေနတ်နဲ့ သစ်ပင်လှဲမလို့လား ..ခင်ဗျား
 ဒီသေနတ်ကို အရင်က သုံးခဲ့ဘူးလို့လား"

စဝ်ရန်နိုင် ဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ သစ်ပင်များ၏ အရင်းပိုင်း
 သို့လေဆာရောင်ခြည်ဖြင့် ပစ်ခတ်ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ သစ်

ပင်များမှာတစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် တဝန်းဝန်းမြည်၍ လဲကျသွားကြသည်။
လေဆာသေနတ်မှာလွန်စွာအသုံးဝင်လှပေသည်။

သစ်ပင်ကြီးများကို အပိုင်းလိုက်ဖြတ်တောက် ခွဲစိတ်လိုက်သည်။ အကိုင်အခက်များကိုပါဖြတ်ထောက်ပစ်လိုက်သည်။
နွယ်နီချိုက အကြံပေးသည်။

“သစ်ရွက်စိုများရရှိရန် ထက်ခေါင်က သွားရောက်စုဆောင်းသည်။

စစ်ရန်နိုင်က သစ်တုံးများကို ဆင့်၍ ထပ်၍ စုပုံနေသည်။
နွယ်နီချိုက စစ်ရန်နိုင်အား တတ်နိုင်သမျှ ကူညီသည်။
နွယ်နီချိုက -

“စစ် .. ရှင်၊ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်အပေါ် မယုံကြည်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား...”

“ကိုယ် ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ ဟာ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက် ချန်ထားတယ်ဆိုတာ တော့ သေချာတယ်”

ထက်ခေါင်သည် သစ်ရွက်စိုများ ဝေပျက်လျက် ခြေရောက်လာသည်။

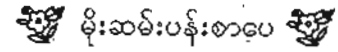
“ဒါလောက်ဆို .. ရပြီလားဗျို”

“နောက်ထပ်တော့ လိုဦးမှာပဲ။ အခုတော့ စ.လို့ရ ပါလိမ့် .. သစ်ရွက်စိုတွေကို မီးဖိုထဲ အဆက်မပြတ် ပစ်ထည့်ပေးနေမှ မီးခိုးဆက်တိုက်သွက်နေမှာ”

“စစ် .. အခု ကျွန်မတို့ မီးရှို့ကြတော့မလား”

စစ်ရန်နိုင် အဖြေမပေးနိုင်သေးခင် -

အိမ်ကြီးဆီမှ ထွက်သော လမ်းအတိုင်း ဒေါက်တာစံသာမြတ် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာ စံသာမြတ်က မောလိုက်စွာ အော်ဟစ်၍ ခေါ်သည်။

“မြန်မြန်လာကြပါဗျို... မြန်မြန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဒေါက်တာ”

“လူသစ် .. လူသစ် .. အခု ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူး။ သူ ထွက်သွားပြီ...”

x x x

သူတို့လူစုစကားပြန်မပြောနိုင်ပဲ ဖြစ်သွားကြရသည်။
စစ်ရန်နိုင်က -

“လူသစ် ဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲ ရှိမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းပေါ်မှာ လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းသို့ ဦးစွာ သွား၍ ကြည့်သည်။

ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်၌ စားပွဲခင်းမှာ တွန့်ကြေ၍ နေ၏။ မီးပတ်ပြားကြီးမှာ ပြေလျော့၍ အထက်တစ်ဝက်၊ အောက် တစ်ဝက် ကျ၍ နေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ “လူသစ်” မရှိတော့ပေ။

စစ်ရန်နိုင်သည် ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း၌ ရှိနေသူများကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်

နွယ်နီချို

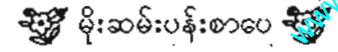
ထက်ခေါင် နှင့် စစ်ရန်နိုင် ...

လူတစ်ဦး လိုနေပေသည်။

ထိုလူမှာ “ဗသုန်” ...။

စစ်ရန်နိုင်က -

“ဗသုန် ဘယ်မှာလဲ။ မနက်စာ စားပြီး ကတည်းက သူ့ကို”

www.burmeseclassic.com

မတွေ့ရပါလား။

ထက်ခေါင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာ ချလိုက်ပြီး -

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံး စ.ပြီး ရှာကြမှာဖြစ်မယ်”

စစ်ရန်နိုင်က သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောသည်။

“အုပ်စု နှစ်စုခွဲပြီး လိုက်ရှာမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ် ဖွဲ့နဲ့ တစ်ဖွဲ့

ခပ်ဝေးဝေးမှာ မနေမိကြပါစေနဲ့”

ဒေါက်တာစံသာ မြတ်နှင့် နွယ်နီချိုက တစ်တွဲ။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ထက်ခေါင်က တစ်တွဲ။

အိမ်ကြီးအတွင်း နေရာအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။

တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့ အသံပေးကြသည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ထက်ခေါင်တို့ အပြင်ဘက်သို့ ထွက် လာကြ

သည်။

မီးရှို့ရန်အတွက် ပုံထားသော ထင်းပုံကြီး အနီးသို့ ရောက်လာ ကြသည်။

ထက်ခေါင်က စစ်ရန်နိုင်၏ လက်တစ်ဘက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“စစ်..ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

စစ်ရန်နိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထင်းပုံကြီးပေါ်၌ သွေးများဖြင့် ရွှဲနှစ်နေသည့် “ဗသုန်” ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မှောက်လျက် သားလဲကျ ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဗသုန်” ကား အသက်ပိညာဉ်ကင်းမဲ့လျက် ရှိနေပေပြီ။

ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်၌ နောက်ထပ် တစ္ဆေတစ် ကောင် တိုး၍လာ ပြန်ချေပြီ။

အခန်း (၂၄)

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ထက်ခေါင်တို့က ကျန်လူများကို လှမ်း၍ အော်ဟစ်ခေါ်သည်။

ဒေါက်တာစံသာ မြတ်နှင့် နွယ်နီချိုတို့ ထင်းပုံကြီး အနီးသို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။

ဗသုန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထက်ခေါင်က စစ်ဆေးကြည့် ရှုလိုက်ပြီးပြောသည်။

“ကျောကနေ ဓားနဲ့ အချက်ပေါင်းအတော်များများ အထိုးခံ လိုက်ရတာပဲ”

နွယ်နီချိုက ဗသုန်၏အလောင်းကို တစ်ချက်စိုက် ကြည့် လိုက်ပြီး ဒေါက်တာစံသာ မြတ်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ မျက်နှာ ကိုအပ် ထားလိုက်သည်။ ဒေါက်တာစံသာ မြတ်က သူမအား နှစ်သိမ့်၍ နေ သည်။

စစ်ရန်နိုင်နှင့် ထက်ခေါင်တို့က ဗသုန်၏ အလောင်းတို့ ထင်းပုံပေါ်မှ သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ ရွှေ့ထားလိုက်ကြသည်။

သဲပြင်ပေါ်၌ မူလက ထင်နေသည့် ခြေရာများ အပြင် ခြေကို ရှုပ်၍ လျှောက်ထားသော ခြေရာများကိုပါ တွေ့ရသည်။

ခြေရာများ အနီး၌ သွေးကွက်များ ဟု ထင်ရသော စိုစွတ်သည့် အကွက်များကို တွေ့ရသည်။

နွယ်နီချိုက -

“ကျွန်မတို့ အားလုံး အတူတူပဲ ရှိနေခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... လူသတ်တရား ခံဟာ လူသစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ထက်ခေါင်က နိုင်မာစွာ ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... အဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူဟာ လူသတ် သမားလုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား ဘယ်လို သက်သေပြနိုင်သလဲ”

“သူ... သူဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သားအရင်းဗျ”

ဝစ်ရန်နိုင်က လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် -

“အခု အချိန်မှာ သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သား မဟုတ် တော့ဘူး။ သူဟာ ဦးနောက် အသစ်နဲ့ လူသား ဒေသစ်တစ် ယောက် ဘဝကို ရောက်နေပြီ။ ဘယ်သူ့ရဲ့ သားမှ မဟုတ်တော့ ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို သူက မသတ်နိုင်ခင်မှာ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာပြီး သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘုရား .. ဘုရား .. အခုတော့ လူလေး ယောက် ကျွန်တော့တာပါလား”

ထက်ခေါင်က တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။

နွယ်နီချိုက -

“ကျွန်မတို့ မီးပုံကြီး ရှိကြတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်... နို့တော့မယ်”

မီးလောင်သည့်တိုင် မီးတောက်မှာ ကြီးမားစွာ တောက် လောင်ခြင်းမျိုး မရှိသေးပေ။

ဒေါက်တာစံသာ မြတ်က လေ့အိမ်အတွင်းမှ ဓာတ်ဆီ တစ်ပုံး သွားယူလာသည်။

မကြာခင်မှာပင် -

ထင်းပုံကြီး တစ်ခုလုံးသည် ဧရာမမီးတောက်ကြီး တစ်ခု အဖြစ် ပြောင်းလဲလောင်ကျွမ်းလာလေတော့သည်။

သစ်ရွက်စိမ်းများကို ယူ၍ မီးပုံထဲသို့ ထည့်ကြသည်။

မီးတောက်များမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်း၍ ကျလာသည်။

အခိုးအငွေ့မျှသာ ထွက်လာတော့သည်။

သူတို့လေးဦးသည် အိမ်ကြီးဆီသို့ လေးပင်သော ခြေလှမ်း များဖြင့် ပြန်၍ လျှောက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

ညနေခင်း အချိန်...။

ဝစ်ရန်နိုင်တို့ လူစုသည် အဆောက်အအုံကြီး၏ အပြင်ဘက် သို့ ပြန်ထွက်သည်။ လေဆာသေနတ်ဖြင့် သစ် ပင်ပေါင်းများစွာကို ခုတ်လှဲဖြတ်တောက်ပစ်သည်။

ထို့နောက် လူတစ်ရပ်မက မြင့်မားသော ထင်းပုံကြီး တစ်ခုဖြစ်အောင် နေသားတကျ စီစဉ်လိုက်ကြသည်။

ဤမျှကြီးမားသော ထင်းပုံကြီးကို မီးရှို့မှသာ ဤကျွန်းပေါ်မှ အလင်းရောင်ကို ဝဟိုကုန်းမြေဆီမှ လှမ်း၍ မြင်တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“မှောင်တာနဲ့ ထင်းပုံကြီးကို မီးရှို့ကြတာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ဝဟိုကုန်းမြေက တစ်ယောက်ယောက်တော့ မြင် နိုင်ကောင်းပါ လိမ့်မယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် -

ထက်ခေါင်ကစစ်ရန်နိုင်၏ပန်းတစ်ဘက်ကိုဆွဲယူ၍ -
"စစ်...ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း"
ထက်ခေါင် ညွှန်ပြသောနေရာသို့ စစ်ရန်နိုင် လှမ်း၍ကြည့်
သည်။

သစ်ပင်အုပ်များ ထူထပ်သောနေရာတစ်ခု...။
ထိုနေရာ၌ အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။
ထက်ခေါင်က ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးလိုက်ပြီး -
"ဒါ...လူသစ်ပဲဖြစ်မယ်"
"သတိထား...ကိုထက်ခေါင်"

ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ဦး၏
လှုပ်ရှားမှုကို ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

"လူသစ်"သည် သစ်ပင်ကြီးများ၏ နောက်ကွယ်မှ ရှေ့သို့
တစ်လှမ်းခြင်းတိုး၍ ထွက်လာသည်။

သူ၏ ဘယ်လက်မှာ တွဲလောင်းကျ၍ နေသည်။
လူသစ်သည် မည်သည့်အသံမျှ မပြုပဲ၊ စစ်ရန်နိုင်တို့ ထံသို့
ဦးတည်၍ လာနေသည်။

"လူသစ်" ကို မြင်လိုက်မိလျှင် -
စစ်ရန်နိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက် တောင့်တင်း
သွားသည်။

နွယ်နီချို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ အော်၍ အိမ်ကြီး ဆီသို့
တစ်ချိုးတည်း ပြန်ပြေးသည်။

ထက်ခေါင်နှင့် ဒေါက်တာစံသာမြတ်တို့ နောက်ဘက် သို့
တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်သွားကြသည်။ စစ်ရန်နိုင်ပါ သူတို့နှစ် ဦးနှင့်အတူ
လိုက်ပါသွားသည်။

လူသစ်သည် သိသောငြင်ပြင်ကို ဖြတ်၍ ခြေလှမ်းမှန် မှန်
လျှောက်လာနေသည်။

စစ်ရန်နိုင် ယခုမှပင် သတိရမိတော့သည်။

"ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ။ လေခတ်ပစ္စတို ထင်းပုံကားမှာ ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့ပြီ"
လက်တွင်း၌ မည်သည့်လက်နက်မျှ ရှိပေနေတော့ပေ။
လူသစ်၏ စွမ်းရည်ကိုလည်း မည်သို့မျှ မခန့်မှန်းနိုင်။
သူတို့လူစုသည် အိမ်ကြီးဆီသို့သာ အလျင်အမြန် ပြေးသွား
ကြရသည်။

အိမ်ကြီး၏ အဝင်ဝဌ် နွယ်နီချို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။
အမျိုးသားသုံးဦးအတွင်းသို့ ဝင်မိလျှင် သူမက တံခါးကို
ခကျာဖြင့် ဖိကပ်၍ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

နွယ်နီချိုက တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော လေသံဖြင့်
"ဘုရား...ဘုရား... ကျွန်မတို့၊ ကျွန်မတို့ အခု ဘာ
ဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်"

"စီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ မှောင်လာတာနဲ့ ထင်းပုံ ကြီးကို
မီးရှို့မယ်"

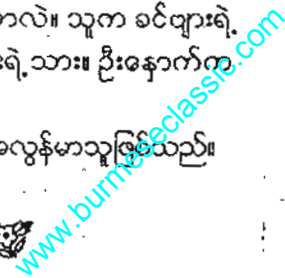
"ဟို...ဟို...လူသစ်ကော အပြင်မှာ။ ဘယ်သူ သွားရှိမှာလဲ"
နွယ်နီချိုက ပြောသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က လေသံခပ်အေးအေးဖြင့်

"ကျုပ်... သွားရှိပါမယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဆိုရင် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ရမှာလဲ။ သူက ခင်ဗျားရဲ့
သားဖြစ်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကသာ ခင်ဗျားရဲ့ သား။ ဦးနှောက်က
လူသတ်သမားရဲ့ ဦးနှောက်ဖြစ်နေတယ်"

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် ခေါင်းအလွန်မာသူဖြစ်သည်။

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မမြင်ပေ။

“မှောင်တဲ့အချိန်အထိစောင့်ကြမယ်။ ပြီးတော့မှ ထင်းပုံကြီးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သွားရှို့မယ်”

* * *

နေလုံးနီနီသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးအတွင်းသို့ ငိုလျှိုးပျောက်ကွယ်၍ သွားပေပြီ။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ ဝေးကြည့်နေသည်။

စပ်ရန်နိုင်က -

“မနေ့ညက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပစ္စတိုပေးထားခဲ့တယ်။ မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် -

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်”

“ခင်ဗျားဗျာ.. ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှထပ်မပြောတာ အံ့ပါရဲ့”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ သားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်လို

အခြေအနေမျိုးနဲ့ပဲ ကြုံကြုံ ဝေခနတ်မသုံးဘူး..”

ထက်ခေါင်က သဘောမတွေ့သော လေသံဖြင့် -

“လူသစ်က ခင်ဗျားရဲ့ သားမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ

ရှိနေတာက ခင်ဗျားသားရဲ့ ဦးနှောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ စင်ဗျာဝန်ခံစမ်းပါ”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်က လက်တစ်ဘက်ကို မြှောက်၍

ရော့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထက်ခေါင်က -

“အိမ်အပြင်ဘက် မီးတွေဖွင့်လိုက်တော့မယ်”

“မလိုအပ်ပါဘူး။ အပြင်မှာ လ.ရောင်နဲ့ ကောင်းကောင်း မြင်ရပါတယ်။ မီးရှို့ဖို့ လျှပ်စစ်ကြိုးတွေ တစ်ခုပဲ လိုတယ်”

စပ်ရန်နိုင်က လျှပ်စစ်မီးကြိုးတွေ တစ်ခုကို ယူ၍ ဝေးလှူထက်ခေါင်က -

“အခြေအနေကို ကျွန်တော် ကြည့်ပေးမယ်” ထက်ခေါင်သည် အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

ထစ်များအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။

ခေတ္တမျှ အကြာ၌ ထက်ခေါင် လှမ်းမြေ့သည်။

“အခြေအနေက တော့ ရှင်းနေတယ်”

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် လက်တစ်ဘက်၌ လှည့်ကာ လက်တစ်ဘက်၌ လျှပ်စစ်ကြိုးတွေကို ကိုင်လျက် အပြင်ဘက် သို့ ထွက်လာပေပြီ။

မိမိသာ ဤကိစ္စကို ဝင်၍ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်လိုက်မည် ကောင်းမည်လားဟု စပ်ရန်နိုင် တွေးကြည့်မိသည်။ မိမိနည်းတူပင်

ထက်ခေါင်အနေနှင့် လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ခြေတစ်ဘက် မကောင်းလှသော ဒေါက်တာစံသာ မြတ်သည်

ခေါင်းမာစွာဖြင့် ထင်းပုံကြီးကို အဘယ်ကြောင့် မီးရှို့ချင်နေရသနည်း။

အမိပိုယ်မှာ ရှင်းလင်းလွယ်ကူလှသည်။ ဆတ်သွားဖူးကျွန်းသည် သူ၏ကျွန်းဖြစ်နေပေသည်။

အော်ပရေးရှင်းကိစ္စသည် သူနင့်ဟိုက်ရိုက် သောကိစ္စ။

ထို့ပြင် လူနာဖြစ်သော “လူသစ်”သည် လူသိသော ဖြစ်နေသောကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ရပေမည်။ သူကိုယ်တိုင် သားပျွင်

ဦးဆောင်၍ အပြီးအလီးဆောင်ရွက်လိုပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် သူ၏သားဖြစ်သူ "လူသစ်" ခေါ် စံသာအောင် အားအခြားသူများနှင့် တိပ်တိုက်မတိုးမိပေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်သည် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင်၍ သွားနေပေသည်။ စစ်ရန်နိုင်က သူ၏ကျောပြင် ကိုသာ ငေး၍စိတ် လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

ဒေါက်တာစံသာမြတ်ထံမှ ပင့်သက်ရှိက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက်

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရှေ့သို့ ဝမ်းလျားထိုးမှောက် ကျသွားသည်။

ထက်ခေါင်က လေကားထစ်များမှ ခုန်ဆင်း၍ ပြေး သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်နောက်မှလိုက်သွားသည်။

ထက်ခေါင်သည် ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ ခန္ဓာကိုယ် ကို ပက်သက် ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

"ဘုရား... ဘုရား... သူ... သူ... ဓားနဲ့ အပစ်ခံလိုက်ရတာပဲ"

ထက်ခြံနေသော ဓားသွားသည် ဒေါက်တာစံသာ မြတ်၏ နံရိုးကြားမှအတွင်းသို့ တံကျသေသင်္ဃာတိုက်ဝင် သွားခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး -

"လူသစ်ကိုလည်း မတွေ့ပါလား"

ထက်ခေါင်က စိတ်လှုပ်ရှားသံဖြင့် -

"ခပ်လေးပေးကနေ လှမ်းပစ်လိုက်တာပဲ ငြိမ်လိမ့်မယ်"

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှား၍ လာသည်။

ပါးစားမသတ်မကွဲအသံများ ပေါ်လာသည်။

စစ်ရန်နိုင်က အနီးသို့ ကပ်၍ ခြိုး နားထောင်လိုက်သည်။

ထက်ခေါင်ကို လက်ကားပြလိုက်ပြီး -

"ထိတ်တိတ်နေမိမိ... ထက်ခေါင်၊ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်

ခသေသေးဘူး၊ သူတစ်ခုခု ပြောချင်ပုံရတယ်"

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှား၍ သွား ပြီး

အားတင်း၍ ကြိုးစားပြီး ပြောသည်။

သို့သော် -

လေသံသဲ့သဲ့မျှသာ -

"စစ်... စစ်ရန်နိုင်၊ ခင်ဗျားကို... ကျုပ်... ကျုပ် ကြောစောတစ်ခု ကျန်နေတယ်"

"ပြောပါ... ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တာလဲ"

"ဒေါ်သဏ္ဍာ... ဒေါ်သဏ္ဍာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း ပါ။

ဧကယ်တော့ ဒေါ်သဏ္ဍာဟာ မသေပါဘူး၊ သူ... သေရုံကတော့ မဟုတ်ပါဘူး သူ... သူ"

ဒေါက်တာ စံသာမြတ်၏ ဦးခေါင်းတစ်ဘက်သို့ လည်ဆင်းသွားသည်။

ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်၌ နောက်ထပ် တစ္ဆေတစ် မကောင်း တိုးလာခဲ့ရပေပြီ။

အခန်း (၂၅)

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ မီးခံအာမခံသေတ္တာကြီးကို နွယ်နီချို၏ အကူအညီဖြင့် ဖောက်ခွဲဖျက်ထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ နွယ်နီချိုက ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းရှိ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုပေါင်းစပ်ဖန်တီး၍ အာမခံသေတ္တာကြီးကို ဖျက်ခတ်လိုက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သေတ္တာကြီးအတွင်းမှ စာရွက်စာတမ်းများ၊ မှတ်တမ်းများ၊ စစ်ရန်နိုင်က စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ စာရင်းများမှာ ထွက်ငွေ မရှိပင်ငွေများသာ ရှိနေကြောင်းတွေ့ရသည်။

ထက်ခေါင်က -

“အိမ်အပြင်မထွက်ပဲ ထင်းပုံကြီးကို မီးရှို့နိုင်မယ့် နည်းလမ်း ရှိနိုင်ပါ့မလား”

စစ်ရန်နိုင်က လှမ်း၍ ပြောသည်။

“ကောင်းကောင်း ရှိတာပေါ့ဗျာ။ အာမခံသေတ္တာ ကြီးကို လိုက်တဲ့ နည်းလမ်းကို မြင်တာနဲ့ ဒီစိတ်ကူးပေါ်လာတာပဲ”

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ရောင်စုံမီးရှူးမီးပန်းတွေကို ဖောက်ပြီး အကူအညီကောင်း ကြတာပေါ့”

သူမက အံ့သြသံဖြင့် -

“ရောင်စုံမီးရှူးမီးပန်းတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် .. ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ မဂ္ဂနီဆီယမ်နဲ့ ဓာတုဗေဒ ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေနဲ့ ပေါင်းစပ် ဖန်တီး လိုက်ရင် မီးရှူးမီးပန်း ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒီကျွန်းပေါ်က ပစ်ဖောက်လိုက်တဲ့ မီးရှူးမီးပန်းတွေကို ဗဟိုကုန်းမြေပေါ်က လူတွေ မြင်တာနဲ့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ခုခု ခုဖြစ်နေပြီဆိုပြီး အကူအညီပေးလာကြလိမ့်မယ်။ နိတ်ကြို ဂရစ်ဆလင်းနဲ့ ဓာတုဗေဒဆေးရည်နည်းနည်း ရောပြီး၊ ရောကွက်တွန်း ကန်အားရအောင် ဖန်တီးယူရုံပဲ”

နွယ်နီချို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“ရှင်ပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

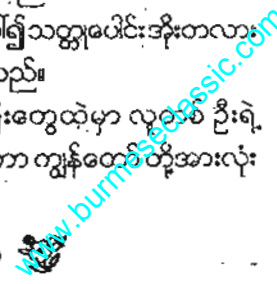
* * *

ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းသို့ ဝင်၍ နွယ်နီချို လုပ်ငန်းစတော့သည်။ ဓာတုပစ္စည်းများဖြင့် ပေါင်းစပ်၍ ရောကွက်မီးရှူး

မီးပန်းတစ်ခု ဖြစ်လာစေရန် ဖန်တီးနေပေသည်။ စစ်ရန်နိုင်သည် ထက်ခေါင်ကို ခေါ်၍ သတ္တုပေါင်း အိုးတလား

ကြီးများကို ဖွင့်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် ပြင်သည်။ “ဒီပေါင်းအိုး ခေါင်းတလားကြီးတွေထဲမှာ လူတစ်ဦးရဲ့

ဝိညာဉ်မဲ့ ဓန္ဒာကိုယ်တွေ ထည့်သွင်းထားကာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး

အသိပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် တကယ်ရို၊ မရှိကတော့ ထုတ်ယူကြည့်မှ သိနိုင်မယ်”

အမှန်စဉ်နံပါတ် (၃၆၄ - ဘီ)ဟု ချိတ်ပိတ်၍ထားသော သတ္တုပေါင်းအိုးခေါင်းတလားကြီးကိုဖွင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ချိတ်များကိုခွာ၍ဝက်အူလှည့်ဖြင့်ဖွင့်လိုက်လျှင်ဝက်အူများလွယ်ကူစွာပြုတ်ထွက်လာကြသည်။

စင်ရန်နိုင်သည် အာမခံသေတ္တာကြီးထဲမှ ရလာသော ဖိင့်တွဲမှတ်တမ်းကိုကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟောဒီဖိင့်တွဲထဲကမှတ်တမ်းအရဆိုရင်ဒီသတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အေးခဲခဲထားရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ဟာ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသက ရေနံသူဌေးကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

“ကဲ...ဒေါက်တာစံသာမြတ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ သူ့ရဲ့မှတ်တမ်းတွေအတိုင်းတကယ်အလုပ်လုပ်ခဲ့သလား၊ မလုပ်ခဲ့ဘူးလားဆိုတာ ကြည့်လိုက်ကြရအောင်”

သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး၏အဖုံးကိုမ၍ဖွင့်လိုက်သည်။ ထက်ခေါင်းကအတွင်းသို့ဝင်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားယူဆထားတဲ့အတိုင်းပဲ...စင်၊ အထဲမှာဘာတစ်ခုမှ ရှိမနေဘူး”

စင်ရန်နိုင်က သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး အတွင်းပိုင်းသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ အတွင်း၌ ပြောင်လက်ချောမွတ်၍နေပြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် အသုံးပြုရသေးပုံမပေါ်သေးပေ။

ရှုတ်တရက် -
အပေါ်ထပ်မှ နွယ်နီချို၏အသံပေါ်လာသည်။

“ဟေ့...ရှင်တို့ရဲ့အလုပ်တွေမပြီးကြသေးဘူးလား”
“ပြီးပါပြီ...မင်းကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

နွယ်နီချို၏လက်တွင်း၌ ထုလုံးရှည်သဏ္ဍာန် သတ္တုဗူးရှည်တစ်ခု...။

သူမကဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်သောလေသံဖြင့် -
“ဒီပစ္စည်းက မဂ္ဂနီဆီယမ်ရောင်ခြည် စီးရှူးမီးပန်းပဲ”

ဒီပစ္စည်းပေါက်ကွဲပွားတဲ့အချိန်မှာကောင်းကင်တစ်ခုလုံးနေ့ခင်းလို ထိန်လင်းသွားလိမ့်မယ်။ ဒီအလင်းရောင်ကို မိုင်ဝါးဆယ်အကွာကနေတောင်မှကောင်းကောင်းမြင်နိုင်တယ်”

စင်ရန်နိုင်ကခေါင်းညိတ်လျက် -
“သိပ်ကောင်းတဲ့ပစ္စည်းပဲ။ ဘယ်လိုလွှတ်တင်မလဲ”

“နီကဲ...ကြိုချင်တဲ့အားနဲ့ လွှတ်တင်ပေးကြတာပေါ့။ လွှတ်စင်တစ်ခုလုပ်ပြီးထိန်းပေးဖို့တော့လိုမယ်”

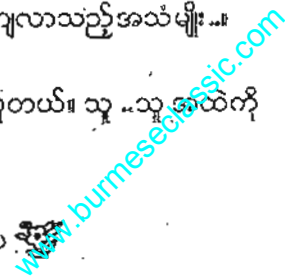
“ဒါကလွယ်ပါတယ်”
သုံးဦးသားလှေကားမှအပေါ်ထပ်သို့တက်လာကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -
သူတို့၏ဦးခေါင်းပေါ်ရှိအထပ်မှ အသံတစ်သံကိုကြားလိုက်

ရသည်။
ထက်ခေါင်းက -

“ဘာသံလဲ...စင်”
အသံမှာမှန်များကွဲကြဲထွက်ကျလာသည့်အသံမျိုး...။

နွယ်နီချိုကတုန့်လှုပ်စွာဖြင့် -
“ဘုရား...ဘုရား...လူသစ်နဲ့တူတယ်။ သူ...သူ့အထဲကို

ရောက်နေပြီနဲ့တူးအယ်

စစ်ရန်နိုင်ရေးအတွက်ပုန်းသွားသည်။

“ကံ ..လာကြ။ ဒီဟစ်ကြိမ်ဟော ကျွန်တော်တို့ လူစု သူ့ကိုပုန်းနေစရာမလိုတော့ဘူး”

အသောက်အာအုံ၏ မြေညီထပ်သို့ စစ်ရန်နိုင် ဦးစွာ ရောက် သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ပြုယင်းပေါက် မှန်ချပ်များ ကွဲကျနေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ အလောင်းမှာ သူတို့ သယ် ရွေ့ယူလာသည့်အတိုင်းပင် ကော်ဖောပေါ်၌ ပက်လက်အနေ အထားဖြင့် ရှိနေသည်။

သို့သော် -

သူ၏သနီး၌ လူသစ်ဦးရောက်နေသည်။

ထိုလူသည် “လူသစ်” ပင်ဖြစ်ပေသည်။

လူသစ်သည် ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ အလောင်း သေး၌ ခူးထောက်၍ ထိုင်နေပြီး မဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ အရေပြားများကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှု၍နေသည်ကို စစ်ရန်နိုင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ထက်ခေါင်းအား

“သူမသိမနေနဲ့”

စစ်ရန်နိုင်က ရှေ့သို့ ဟန်ပြည့်ဖြည်းရွှေ့သွားသည်။

ရုတ်ဟရုတ် -

“လူသစ်” က လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“ထက်မခေါ်” ၏ အတင်းဘီ “လူသစ်” က လှမ်း၍ ဆွဲ လိုက်

သည်။

နွယ်နီချိုငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ထက်ခေါင်း” ၏ ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့သို့ ငိုက်၍ကျလာ သည်။

လူသစ်က ထက်ခေါင်း၏ လက်တွင်း၌ အသင့်ကိုင် ထားသော ပစ္စတိုကို လက်ဖြင့် ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က လူသစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ သုံးဦးသား လုံးထွေး၍ သွားကြ သည်။

ခေတ္တမျှအကြာ၌ -

“လူသစ်” နောက်ဆုတ်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ပစ္စတိုကို ကောက်ယူ၍ စစ်ရန်နိုင် နှင့် ထက်ခေါင်းကို လှမ်း၍ ချိန်ရွယ်သည်။

လူသစ် နောက်ဆုတ်၍ သွားသည်။

လူသစ်သည် သူဝင်လာခဲ့သော ပြတင်းပေါက်မှ ဗိုင်စင်ထိုး၍ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်သည်။ ချက်ခြင်းပင် အမှောင် ထုအတွင်းသို့ ပြေးလွှားဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထက်ခေါင်းက တုန်လှုပ်သံဖြင့် -

“သေနတ် .. သေနတ် သူ့လက်ထဲပါသွားပြီ။ သူ့ အခြေ အနေကို ကြည့်ရတာ ကြည့်တောင့်တင်းမှု သိပ်မရှိလှဘူး။ သူ့လက်ထဲ မှာ ပစ္စတိုပါမသွားခဲ့ရင် သူ့ကို ကျွန်တော် တို့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖမ်းလို့ရ တယ်”

“သူ့ရဲ့ ဘယ်လက်က ဘာမှမလှုပ်ရှားနိုင်ဘူး။ စကား ပြောနိုင်ပုံလည်း မပေါ်ဘူး။ သူ့ဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာခဲ့ဘူး။ ထက်ခေါင်းက -

“ဒေါက်တာအာကာ စိတ်ပူခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ လူသစ်ရဲ့

ဦးနှောက်ကပ်စိတ် တစ်ပိုင်းဟာ ချို့ယွင်းနေတာဖြစ်နိုင် တယ်”

“အဲဒီလို ဦးနှောက်ချို့ယွင်းခဲ့ရင် လူသတ်သမား တစ်ယောက်ဘဝရောက်သွားနိုင်သလား”

“ရောက်သွားနိုင်တယ်”

“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ မီးရှူးမီးပန်းခုံးကျည်လွှတ် ရအောင်၊ အပေါ်ထပ်တစ်နေရာရာမှာ လွှတ်ကြမယ်”

စင်ရန်နိုင်သည် သစ်သားပြားများကို ကပ်၍ရိုက် ပြီး ခုံးကျည်လွှတ်စင်တစ်ခုပြုလုပ်သည်။

စင်ရန်နိုင်သည် သူ၏အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှနေ ၍ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ ခေါင်မိုးတစ်နေရာ၌ ခုံးကျည်လွှတ် စင်နှင့် မီးရှူးမီးပန်းကို တပ်ဆင်သည်။

ခုံးကျည်လွှတ်စင်ကို ထောင်လိုက်ပြီး ခနက်တံကို လျှပ်စစ်မီးကြိုးတွေမှ မီးဖြင့် ညှိလိုက်သည်။

နွယ်နီချို ပြုလုပ်ထားသည့် မဂ္ဂနီဆီယမ်အလင်း ရောင်မီးရှူးမီးပန်းသည် ကောင်းကင်ယံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးတက်သွားသည်။

သတ္တုလုံးရည်ဗူး၌ တပ်ဆင်ထားသည့် ဖော့ဆိုတံများ ခုန်ထွက်သွားသည်။ မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် ဝင်းထိန် သော အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခေတ္တမျှအကြာ၌ -

ကောင်းကင်ယံ၌ ဖြူးဖွေးတောက်ပသော အလင်းရောင်တန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

စင်ရန်နိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ -

“နွယ်နီချို... တို့ရဲ့ ခုံးကျည်မှာ လေထီးတစ်ခု တပ်ပေးရင်

ပိုပြီးကောင်းမယ်”

“ဒါဆို... နေ့က တစ်ခုလုပ်ရဦးမလား”

“ဇာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ကျန်နေသေးရင်၊ နောက်တစ်ခုကို လုပ်ပြီး လေထီးတပ်ပေးလိုက်ရုံပဲပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်မ နောက်တစ်ခု ထပ်လုပ်ပါ့မယ်”

x x x

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ -

ဒုတိယမြောက် မဂ္ဂနီဆီယမ်အလင်းရောင် သုံးကျည်တစ်ခုကို နွယ်နီချိုပြုလုပ်ပြီး စီးသွားသည်။ ခုံးကျည်နှင့် အတူ လေထီးအသေးတစ်ခုပါ အသင့်တပ်ထားပြီး သားဖြစ်၍နေ သည်။

စင်ရန်နိုင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ခုံးကျည်လွှတ်စင်ကို ခပ်မတ်မတ် ပြုပြင်လိုက်သည်။

ခုံးကျည်မှ ခနက်တံကို လျှပ်စစ်မီးကြိုးတွေဖြင့် ညှိလိုက်သည်။

ခုံးကျည်သည် ကောင်းကင်ယံကို တစ်ရှိန်တိုး တက်၍ သွားသည်။

မဂ္ဂနီဆီယမ်ခုံးကျည်သည် ကောင်းကင်ယံ၌ ပေါက်ကွဲ၍ သွားသည်။

ဖြူးဖွေးတောက်ပဝင်းထိန်နေသော အလင်းရောင်ထုကြီးက ဆက်သွားဖူးကျွန်းတစ်ခုလုံးပေါ်၌ လွှမ်းမိုး၍ သွားသည်။

လေထီးတပ်ဆင်ထားသော ခုံးကျည်သည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်း၍ လာသည်။

တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ညဉ့်၏ ကျန်အချိန်များကို ဧည့်ခန်းကြီးအတွင်း၌ ပင်
ကုန်ဆုံးစေလိုက်ကြသည်။

အရက်ကျင်းစအချိန်၌ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ပြုနင်းများက ဝေဝေဝေနေ၏။

သူတို့သုံးဦးသည် တင်းပုံကြီးအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထင်းပုံအနီးရှိ ဝါပြင်ပေါ်၌ ထိုင်ခေါင်က ရှာဖွေကြည့်သည်။

ဘာသေနတ်မှ မရှိတော့ဘူး။ လေဆာသေနတ်ပါ

လူသစ်ယူသွားပြီ။

စပ်ရန်နိုင်သည် သူ၏အပြစ်ကို တွေးမိပြီး မကျေမနပ်
ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဆိပ်ခံတံတားဘက်သို့ ရောက်သွားလျှင် -

ရေတိုမိပိုင်း သောင်ပြင်ပေါ်၌ တင်နေသော လေဆာ

ပစ္စတိုနှင့် အော်တိုမက်တစ်ပစ္စတိုအသေးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

သို့သော် သေနတ်များမှာ ရေစိုနေ၍ မည်သို့မျှ သုံး၍ မရနိုင်ပဲ

ဖြစ်၍နေပေသည်။

“က...ကျွန်မတို့ လှေအိမ်ဘက် သွားကြည့်ကြရအောင်”

လှေအိမ်ဘက်သို့ ရောက်လျှင် မော်တော်ဘုတ်ကို

တွေ့ကြရသည်။ သို့သော် မော်တော်ဘုတ်အတွင်း၌ ရေများ စိမ့်၍

တစ်ဝက်ကျော်ဝင်နေပေပြီ။

အခန်း (၂၆)

စပ်ရန်နိုင်က ထင်းပုံမီးမွှေးရန် ပြင်ဆင်သည်။

မကြာခင်မှာပင် -

မီးတောက်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် မီးစွဲ၍ လောင်လာသည်။

ထက်ခေါင်က -

“ကျွန်တော် ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်။ နွယ်နီချိုပါ

ခေါ်သွားမယ်”

“ဘာကို စွဲလိုလဲ”

“လူသစ်ရန်လုံး ခုန့်နှုန်းနေပတ်ဆုံး အချက်ပြအမှတ်အသား
ကို သိချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ..”

သူတို့နှစ်ဦး ခွဲစိတ်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

စပ်ရန်နိုင်က ထင်းပုံကြီးအား နှစ်ဖက်၌ ကြည့်နေသည်။

မီးတောက် မီးလျှံကြီးမှာ အထက်၌ ပ... ဖြည်းဖြည်းချင်း

တက်၍လာသည်။

www.burmeseclassic.com

မြို့နင်းများကို တဖြည်းဖြည်းဖယ်ရှားနေသည်ကို မြင်ရသည်။

စီးပွဲထဲသို့ထင်းချောင်းများကိုထပ်မံပစ်ထည့်သည်။

မကြာခင်မှာပင် -

အသံတစ်သံကိုကြားရသည်။

သေချာစွာနားထောင်သည်။

ဟယ်လီကော်ပတာတစ်စီးကျွန်းပေါ်သို့ရောက်လာခြင်းပင်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ထက်ခေါင်နှင့် နွယ်နီချိုတို့ကို အသိပေးရန်အတွက် ခွဲစိတ်ခန်းမဘက်သို့ပြေးထွက်သွားသည်။

ရှုတ်တရက် -

နွယ်နီချို၏အော်ဟစ်သံစူးစူးရှရှကို ကြားလိုက်ရသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် အော်ပရေးရှင်းခန်းအတွင်းသို့လျင်မြန်စွာပြေးဆင်းသွားသည်။

ထက်ခေါင်မှာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ ရောက်နေသည်။

သူ၏ရှေ့ "လူသစ်"

လူသစ်၏ လက်ထဲ၌ အသွားထက်မြိနေသည့် ပုဆိန်ကြီးတစ်လက်။

စစ်ရန်နိုင်ကိုမြင်လျှင် "လူသစ်" နောက်ဆုတ်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က -

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"

"လူသစ်က ဒီအခန်းထဲမှာ ကြိုရောက်နေတယ်။ နွယ်နီချိုကို ငါးမန်းနှင်တုတ်တံနဲ့ လှမ်းရိုက်လိုက်တယ်"

ထက်ခေါင်က သူ၏ပုံးကို ဆုတ်လျက်ပြောသည်။

ထက်ခေါင်၏ပုံး၌ ဒဏ်ရာရထားပုံရသည်။

ရှုတ်တရက် -

ထက်ခေါင်ပြေး၍လိုက်ပါသွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်က ဆလင်ဒါပုံ သတ္တုအအေးခံပူးကြီးများ စီထားရာ စင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

စင်၏အဆုံးသို့ ရောက်လာသည်။ သူ၏ဘေးပတ် လည်၌ အအေးခံသတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီးများ ဖုံးရံနေသည်။

"လူသစ်" ကိုမည်သို့မျှ လျှော့တွက်၍ မရနိုင်တော့ပေ။

စစ်ရန်နိုင် ရှေ့သို့တိုးသွားစဉ်မှာပင် -

သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပြင်းထန်သော ထိခိုက်မှုဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သံမဏိစင်ကြီးတစ်ခုအနီးသို့ နောက်ပြန်လန်၍ လဲကျသွားသည်။

နောက်ထပ် သတ္တုပေါင်းအိုးတလားကြီး တစ်ခု၏ ထိပ်များ ဘက်နှင့်ဝင်၍ ဆောင့်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် -

"လူသစ်" ၏လက်ထဲ၌ အသွားထက်မြိနေသော ပုဆိန်တစ်လက်။

စစ်ရန်နိုင်၏လည်မျိုပေါ်သို့ ဖိခုတ်ချလိုက်သည်။

စစ်ရန်နိုင်က အစွမ်းကုန် ပြန်၍တွန်းလိုက်သည်။

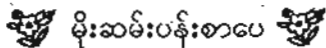
ရဲဒင်း၏အသွားက သူ၏လက်ဝါးပြင်ထဲသို့ တိုးဝင် နစ်မြုပ်စပြုလာသည်ကို သတိပြုမိသည်။

လူသစ်သည် သာမန်လူသားတစ်ဦးနှင့် မတူသော ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော စွမ်းအင်ရှိ၍နေသည်။

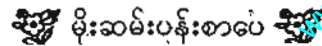
ရဲဒင်းအသွားက စစ်ရန်နိုင်၏ လည်ပင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်၍လာသည်။

လူသစ်၏မျက်လုံးအစဉ်အေးစက်သော အငွေအသက်များ
 ဖုံးလွှမ်း၍နေ၏။ စစ်ရန်နိုင်ကို အသေသတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။
 လူသစ်သည် လက်တစ်ဘက်တည်း သုံးနိုင်သူ။
 စစ်ရန်နိုင်က လက်နှစ်ဘက်စလုံး အသုံးချနိုင်သူ ဖြစ်သည်။
 သို့သော် လူသစ်၏ခွန်အားကို မတွန်းလှန်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။
 ရဲဒင်းအသွားက ပို၍နီးကပ်လာသည်။
 စစ်ရန်နိုင်က လူသစ်၏ ခြေထောက်ကို ဆောင့်ကန်သည်။
 သို့သော် -
 မည်သို့မျှ မထူးခြားပေ။
 သေခြင်းတရားသည် သူနှင့် လွန်စွာနီးကပ်နေပြီ ဖြစ်
 ကြောင်း စစ်ရန်နိုင် နားလည်သည်။
 စက္ကန့်ပိုင်းမျှသော အချိန်အတွင်း၌ -
 လူသစ်၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရပေတော့မည်ဟု
 စစ်ရန်နိုင် တွေးလိုက်မိသည်။
 ရုတ်တရက် -
 သူ၏မျက်နှာအနီး၌ ကပ်နေသော လူသစ်၏မျက်လုံးများ
 အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ မျက်ဖြူလန်၍ ထွက် သွားသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရသည်။
 ထို့ပြင် -
 လူသစ်၏ ပါးစပ်အတွင်းမှ သွေးပိမ်းများ ထိုးအန် ကျလာ
 သည်။
 စစ်ရန်နိုင်၏ လည်ပင်းပေါ်၌ ဖိတင်းထားသော သူ ၏
 ဖိနှိပ်အားမှာလည်း ချက်ခြင်းပင် လျော့ကျသွားသည်။
 လူသစ်သည် အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုး အော့အန် ၍

နောက်ပြန်လန်ကျသည်။
 ထက်ခေါင်သည် စစ်ရန်နိုင်အနီးသို့ ပြေးလာသည်။
 စစ်ရန်နိုင်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် -
 "လူသစ်ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ"
 "သူ့ရဲ့နှလုံးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်သွားလို့ပဲ။ သူက
 အင်အားကို ဖိစိုက်လိုက်လို့ အခုလိုဖြစ်သွားရတာ။ သူ့ရဲ့နှလုံးပေါ်က
 ချုပ်ရိုးအသားမျှင်တွေ ပျက်စီးသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့
 တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းက လီစာအစိတ်အပိုင်းတွေပါ
 ပျက်စီးသွားပြီ ထင်တယ်"
 လူသစ်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးများဖြင့် ရွှဲနစ်၍ နေသည်။
 ပါးစပ်ကို ဟ၍ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ အသက်ရှူရှိုက်နေရသည်။
 စစ်ရန်နိုင်က လူသစ်ကို ငိုကြည့်လိုက်ပြီး -
 လူသစ်ကို ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး လား
 ကိုထက်ခေါင်"
 ထက်ခေါင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး -
 "ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ကယ်ပေးလို့
 မရနိုင်တော့ပါဘူး"
 နွယ်နီချိုမှာ သတိပြန်ရနေပြီး ထ.၍ ထိုင်နေပြီဖြစ်သည်။
 အပြင်ဘက်၌ -
 ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး၏ ရိုတာဒလက်သံများကို ကျယ်လောင်
 စွာကြားလိုက်ရသည်။
 စစ်ရန်နိုင်က သူမအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး -
 "အပြင်မှာ ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းလာတော့မယ်။ ကိုယ်
 တို့အပြင်ထွက်ကြရအောင်"

နွယ်နီချိုက -

“လူသစ်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...ဟင်”

“လူသစ်ရဲ့ ဘဝနီရုံးချုပ်ချိန် ရောက်နေပြီလေ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ့အပြီးအပိုင် သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ”

စွဲစိတ်ခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အပြင်ဘက် မြေပြင်ပေါ်၌

ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ဆင်းသက်ရပ်နားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အထူးကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့” ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ဦး စစ်ရန်နိုင်တို့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်းပေါ်ကနေ အရေးပေါ် အချက်ပြ မီးရှူး မီးပန်းတွေ လွှတ်တင်တာကို ကျွန်တော်တို့တွေ့ရတာပဲ။ ရေဒီယို၊ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်တွေနဲ့ လှမ်းပြီး စုံစမ်း တော့လည်း ခင်ဗျားတို့ဆီက ဘာအဖြေမျှ မရဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာပြဿနာ ကြုံနေပြီလည်းဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့အရောက်လာခဲ့ကြတာပါ”

စစ်ရန်နိုင်က သူ့၏ သက်သေခံကဒ်ပြားကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကြုံနေရတဲ့ ပြဿနာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။ ပြောလို့မဆုံးနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ”

အထူးကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကိုစစ်ရန်နိုင်က အိမ်ကြီးဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် -

“ဒီမှာဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက် ပြဿနာတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြပါမယ်။ အိမ်ထဲကို သာ ကြွကြွပါ”

x x x x x

အခန်း (၂၇)

ထိုနေ့နံနက်ပိုင်း၌ပင် -

ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်သို့ ဥပဒေရေးရာအဖွဲ့ဝင်များ၊ ရဲအဖွဲ့ဝင်များ၊ ကယ်ဆယ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ ဆေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ..တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့အဆက်မပြတ်ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဟိုးဗားခရပ်(၆)ရေယာဉ်ဖြင့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များရောက်လာကြသည်။

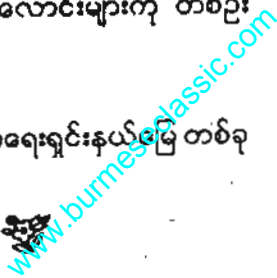
ထိုနောက်

ဆေးတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ တာဝန်ခံအရာရှိတစ်ဦးရောက်လာသည်။

အဆောက်အအုံအတွင်းမှ အလောင်းများကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးထုတ်ယူလာသည်။

တာဝန်ခံဆရာဝန်က -

“တွေ့နေရတာကတော့ အော်ပရေးရှင်းနယ်မြေ တစ်ခု

အတိုင်းပဲ၊ ဒီနေရာမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ
 စစ်ရန်နိုင်ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ရပြန်သည်။
 သူ့အနေဖြင့် ဤကိစ္စကို အကြိမ်ပေါင်းမရေမတွက်
 နိုင်အောင်အထပ်ထပ်ရှင်းပြပြောဆိုခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။
 စစ်ရန်နိုင်အနေဖြင့်မူ -
 ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်မှ အမြန်ဆုံးခွာချင်နေပေပြီ။
 သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေသော "လူသစ်" ၏နောက်ဆုံးအချိန်ကို
 အပြင်အာရုံထဲမှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ချင်နေပြီဖြစ်သည်။
 နန်းဝတီမြို့သို့ အမြန်ဆုံးသွားမည်။
 အစီရင်ခံစာပြုစုပြီး ကွန်ပျူတာဖြင့် ထိန်းချုပ်ထား သည့်
 မှတ်တမ်းဘက်တိုက်အတွင်းသို့ စာညှိသွင်း သိမ်းဆည်း ထားရဦး
 မည်ဖြစ်သည်။
 ထို့ပြင် -
 သူ၏ဆရာဖြစ်သည့် "ဘချုပ်" ထံသို့ သူကိုယ်တိုင် သွား
 ရောက်၍ အစီရင်ခံ အလုပ်တာဝန်ပြီးဆုံးကြောင်း သတင်းပို့၍ အနား
 ယူခွင့်တောင်းခံရမည်။
 ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်၌ ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်ဆိုး များကို
 သူ၏အာရုံထဲမှ မေ့ပျောက်သွားစေရန်ကြိုးစားရပေဦးမည်။
 သူ့အနားယူလိုချင်နေပေပြီ။
 သို့သော် အနားယူ၍ မရနိုင်သေးပေ။
 ဆေးအဖွဲ့သည် မြေအောက် ခွဲစိတ်စနစ်ကြီးအတွင်း၌
 အလုပ်ရှုပ်ရှင်နေကြသည်။
 သတ္တုပေါင်းအိုးတလားများကို ဖွင့်၍ ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်များ
 မည်မျှရှိနေသည်ကို စစ်ဆေးနေကြသည်။

ထိုအချိန်အတွင်း၌ -
 စစ်ရန်နိုင်ကိုယ်တိုင် အလုပ်ရှုပ်ရှင်နေသည်။
 နဝရတ် အေးဖွဲ့လွန်သိပ္ပံ သုတေသနဌာန၏ လှိုင်ကျွန်း
 မှတ်တမ်းဖိုင်တွဲများ၊ ငွေကြေးစာရင်းများကို ကြည့်ရှုစစ် ဆေးရင်း
 အလုပ်များ၍နေသည်။
 စစ်ရန်နိုင်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေရင်းမှ -
 နဝရတ်အေးဖွဲ့လွန် သိပ္ပံသုတေသနဌာန၏ စာရွက်စာတမ်း
 များအပေါ်မှ အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
 သည်။ စစ်ရန်နိုင်သည် မှတ်သားထားရန် အတွက် အိတ်ထဲမှ
 ဘောလ်ပင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။
 အိတ်ထဲမှ မမေ့ရှင်သော အရာတစ်ခုကို စမ်းသပ်
 ကြည့်မိသည်။ သူ့ဆွဲထုတ်လိုက်သော အရာမှာ ဝါယာနန်းကြိုး
 ဓွေတစ်ရစ်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။
 စစ်ရန်နိုင် မျက်မှောင်ကြားလျက် ဝါယာနန်းကြိုး ဓွေကို
 အကျီအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။
 ထိုနောက် -
 ထက်ခေါင်း၊ နွယ်နီချိုတို့နှင့် တွေ့ရန် အပြင်သို့ ထွက်
 လာသည်။
 * * *
 စစ်ရန်နိုင်ကို တွေ့လျှင် နွယ်နီချိုက စိုးရိမ်သံဖြင့် -
 "စစ် ရှင်လက်က ဘယ်လိုနေသေးလဲ"
 စစ်ရန်နိုင်က ပတ်တီးစည်းနှောင်ထားသော သူ၏ လက်ကို
 ရှေ့သို့ တစ်ချက် ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး -
 "ဒက်ရာက သိပ်မများလှပါဘူး - နွယ်နီချို"

ထက်ခေါင်မှာလည်း ဒဏ်ရာရထား၍ လက်မောင်း ဌ ပတ်တီးစည်းထားသည်။ လက်တစ်ဘက်ကို ပန်းသိုင်း ပတ်တီးကြီး အတွင်း၌ ထည့်ထားသည်။

ထက်ခေါင်က -

“ဒီအခြေအနေဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သေချာပေါက်အသက်ရှင်နိုင်ပြီလို့ပြောနိုင်မယ်ထင်တယ်”

စင်ရန်နိုင်ကခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“စခန်းမှူးကြီးက ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို ဒက္ခိက မြို့အထိဟယ်လီကော်ပတာနဲ့ခေါ်သွားမယ်လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ဥက္ကဋ္ဌမြို့ကိုသွားချင်တယ်။ အဲဒီမှာကလေးယာဉ်ခရီးစဉ်တစ် ခုခုကိုပိုပြီးလွယ်လွယ်ကူကူစီစဉ်နိုင်တယ်”

နွယ်နီချိုနှင့် ထက်ခေါင်တို့နှစ်ဦး အစစ်ဆေးခံချက် များကို ရဲအဖွဲ့ဝင်များကအသံသွင်းမှတ်တမ်းတင်ထားကြသည်။ ထိုအချိန်၌ စင်ရန်နိုင်သည် ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ လျှို့ဝှက်ဖိုင်တွဲများနှင့် လက်ကွာစာရင်းစာအုပ်များကိုဓာတ်ပုံရိုက်ကူးယူထားလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးယူထားသည့်ကော်ပီများကိုသူ၏ညွှန်ချုပ် ဖြစ်သူထံသို့တင်ပြအစီရင်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာစံသာမြတ်၏ရုံးခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး -

ထက်ခေါင်အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။

“သက်ဆိုင်ရာရဲအရာရှိတွေက ဒေါ်သဇင်ရဲ့ရုပ်အလောင်း ကို စစ်ဆေးကြည့်ကြတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို သာမန်ရှိရင်းစွဲအရွယ်ထက် ပိုပြီးအသက်ကြီး နေအောင် မိတ်ကပ်နဲ့ သေသေချာချာ ပြုပြင်ထားတာကို တွေ့ကြရတယ်။ တကယ်တော့ ဒေါ်သဇင်ရဲ့အသက်အရွယ်ဟာ အများဆုံးရှိလှမှ သုံးဆယ်ပတ်ဝန်း

ကျင်ပဲရှိသေးတယ်”

စင်ရန်နိုင်ကမသိမသာပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်ခန့်မှန်းထားတာမလွဲလောက်ပါဘူး”

ထက်ခေါင်က စင်ရန်နိုင်အနီးရှိထိုင်ခုံ၌ ထိုင်လိုက်သည်။

စင်ရန်နိုင်က -

“ကျွန်တော်တွေ့မိတာ တစ်ချက်ရှိတယ်။ အဲဒါ နွယ်နီချိုနဲ့

ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒီကျွန်းပေါ်က လူသတ်မှု အားလုံးက သူက သေသေချာချာ စီစဉ်ထားခဲ့ပုံရတယ်။ လူတွေတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်သေသွားဖို့က သူ့အတွက်အဓိကလိုအပ်ချက်ပဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ထက်ခေါင်က -

“မနေ့ညကလည်း အိမ်နောက်ဘက်ကနေ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်ကို ဓားမြှောင်နဲ့ ပစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ လူသတ် မှုတွေအားလုံးရဲ့ တရားခံအစစ်ဟာ “လူသစ်”ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလက်ခံယုံကြည်ထားပြီးသားပါ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ယုံကြည်ထားမယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်ထားတယ်”

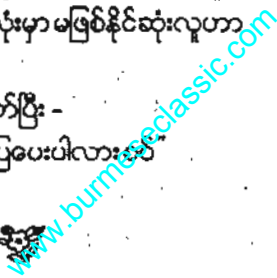
စင်ရန်နိုင်ကဖြည်းညင်းစွာခေါင်းခါလိုက်သည်။

“လူသတ်တရားခံဟာ “လူသစ်” ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို

ကျွန်တော်အနေနဲ့ အစကတည်းက လုံးဝလက်မခံ ခဲ့ပါဘူး။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့လူသတ်မှုတွေအားလုံးမှာ မဖြစ်နိုင်ဆုံးလူဟာ “လူသစ်” တစ်ယောက်တည်းပဲရှိပါတယ်”

ထက်ခေါင်ကမျက်မှောင်တွန့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်ကိုကျေးဇူးပြုပြီးရှင်းပြပေးပါလား”

စစ်ရန်နိုင်ကာလည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်သည်။

“ပထမဦးဆုံးအချက်က ဒေါက်တာမင်းဝေ အသတ် ခံရ တဲ့ကိစ္စပဲ။ အဲဒီညမှာပဲ အချက်ပေးစနစ်တွေ အဖျက်ဆီး ခံလိုက်ရ တယ်။ လူ့သတ်သမားဟာ အိမ်ကြီးထဲမှာ အတား အဆီးမရှိပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနိုင်ဖို့အတွက်က အချက်ပေးစနစ် ပျက်စီးသွားဖို့လိုတယ်။ ပထမပိုင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ လူ့သတ်သမားဟာ “လူသစ်” ဖြစ်တယ်လို့ထင်မိကြသေးတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်မှာ ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့ နေတဲ့ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ လျှပ်စစ် အချက်ပေး ကရိယာကိုချက်ခြင်းသိနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါသဉာဏ်အသတ်ခံရ တဲ့စည်ရင်းထဲမှာမပါဘူး။ သူ့ကိုစာရင်းဖယ်လိုက်။ ဒေါက်တာမင်းဝေနဲ့ ဒေါက်တာအာကာ တို့နှစ်ယောက်လုံး ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာပဲ အသတ်ခံခဲ့ ကြရတယ်။ လူသစ်အနေနဲ့ လူ့သတ်သမားဖြစ်ခဲ့ရင် လျှပ်စစ်အချက် ပေးစနစ်ကိုဖျက်ဆီးပစ်စရာမလိုဘူး။

“လျှပ်စစ်အချက်ပေးစနစ်ဖျက်ဆီးခံရပြီးမှလူနှစ်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရတာဖြစ်လို့ လူ့သတ်သမားဟာ “လူသစ်” လုံးဝ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားတယ်။ နောက်တစ်ခါဆက်မော်၊ ဗသုန်နဲ့ ဒေါက်တာစံသာမြတ်တို့ဟာ အပြင်မှာ အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ထမင်းချက်ဒေါ်သင်္ဃင်ကတော့ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာပဲ အသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလူ သတ်မှုတွေဟာ လျှပ်စစ်အချက်ပေး ကရိယာနဲ့ မပတ်သက် ခဲ့ဘူး။ လူ့သတ်သမားအစစ်ဟာ သူလုပ်ခဲ့တာတွေကိုမခိုပ်မိနိုင်အောင် ပထမဦးဆုံးလျှပ်စစ်အချက်ပေးစနစ်ကိုဖျက်ဆီးပစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာမင်းဝေနဲ့ ဒေါက်တာ အာကာကိုသတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျန်တဲ့လူတွေကိုတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ဆက်သတ်ပြန်တယ်”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က ဘဝင်မကျသံဖြင့် -

“ဒါပေမယ့် လျှပ်စစ်အချက်ပေးစနစ်ကို ဖျက်ဆီး ပစ်တဲ့လူ ဟာ ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်နိုင် တယ်။ လူ့သတ် သမားက တစ်ယောက်၊ လျှပ်စစ်အချက်ပေး စနစ်ကို ဖျက်ဆီးပစ် တာကတစ်ယောက်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“ပထမဆုံး အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒေါက်တာ မင်းဝေ။ သူ့လည်ပင်းကိုဝါယာကြိုးနဲ့ရစ်ပတ်ပြီးအသတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာစံသာမြတ်ရဲ့ အအေးခံ ခေါင်းတလားထဲ မှာထည့်ပြီး ဝှက်ထားတာခံရ တယ်။ ဒီခေါင်းတလားကြီးတွေရဲ့ အပေါ်ဘက်မှာ တပ်ထား တဲ့ ဝက်အူခေါင်းတွေကို ဖွင့်တဲ့အခါမှာ အတော်ကြိုးစားပြီး ဖွင့်ခဲ့ကြရတယ်။ လူသစ်ဟာ ဦးနှောက် ချို့ယွင်းနေတယ်။ ဘယ်လက်တစ်ဘက်က အသုံးမချနိုင်ဘူး။ သူတိုက်ခိုက်သွား တဲ့အခါမှာတောင် ညာဘက်လက်တစ်ဘက် တည်းကိုပဲ သုံး သွားတယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ လက်တစ်ဘက် တည်းရှိတဲ့လူဖြစ်နေတယ်။

ဒီတော့ “လူသစ်” ဟာ ဒေါက်တာမင်းဝေရဲ့လည် ပင်းကို ဝါယာနန်းကြီးနဲ့ ဆွဲညစ်ပြီးသတ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဘက်တည်းနဲ့ အအေးခံ ခေါင်းတလား ကြီးကိုဖွင့်၊ ဒေါက်တာမင်းဝေရဲ့ အလောင့်ထည့်။ အဖုံးကို ပြန်ပိတ်၊ ဝက်အူခေါင်းတွေကိုပြန်ရစ်။ ဒီအလုပ်တွေကိုလက်တစ်ဘက်တည်း နဲ့ သူ လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒီအတိုင်းပါပဲ ဒေါက်တာအာကာကိုလည်း လက်တစ်ဘက်တည်းသုံးပြီး အသေရိုက်သတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က -

“နွယ်နီချိုကိုမိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ

လူခြောက်ယောက်ကို သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယူဆချက်မျိုး... ခင်ဗျားမှာ မရှိသင့်ဘူး။ ဗသုန် အသတ်ခံရချိန်တုန်းက နွယ်နီချိုဟာ ဒေါက်တာခံသာ မြတ်နဲ့အတူ ထင်ချောင်းတွေ ရှာပေးနေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားပါအတူရှိနေတယ်လေ။

စစ်ရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး -

“မှန်ပါတယ်... အဲဒီလို ထင်းတွေမရှာခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်စလုံး လူသစ်နဲ့ ဗသုန်ကို လိုက်ရှာ ခဲ့ကြသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဒေါ်သဇင် အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါ်သဉ္ဇာပါသေဆုံးသွားပြီလို့ ကျွန်တော်က သိထားတယ်။ ဒါကြောင့် လူသတ်သမား ဟာ “လူသစ်” ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားလိုက် ကြတယ်။”

ထက်ခေါင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ -

“ဟုတ်တယ်လေ... လူသတ်သမားဟာ “လူသစ်” က လွဲပြီး ဘယ်သူများဖြစ်နိုင်စရာ ရှိသေးလို့လဲ”

“ဗသုန်ဟာ ဓားနဲ့ အထိုးခံလိုက်ရပြီး ထင်းပုံကြီးဆီ ကို သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ အရောက်ကြိုးစားပြီး လာနိုင်ခဲ့ တယ်။ ဒီတော့ လူသတ်သမားဟာ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲက တစ်ယောက် ယောက်”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က ဒေါသသံဖြင့် -

“ခင်ဗျား... ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ထဲက တစ်ယောက် ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်... ဒေါက်တာထက်ခေါင်။ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် လည်း လူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ခင်ဗျားဟာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ နွယ်နီချိုနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ကျွန်တော့တယ်။ ဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဟာ လူသတ်သမား ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျားက စွပ်စွဲလိုက်တာပေါ့... ဟုတ်လား။ ထားလိုက်ပါတော့... ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူလူသတ်သမားဆိုတာကို အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ယူဆချက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ထိုအချိန်မှာပင် -

ထံခါးဝ၌ နွယ်နီချို ပေါ်လာသည်။

သူမ၏လက်ထဲ၌ ကော်ဖီထည့်ထားသော ကြော့ ကရားအိုး တစ်လုံးနှင့် ပန်းကန်လုံးများ ကိုင်ထားသည်။

“ဟယ်လီကော်ပတာ ပြန်လောသေးခင်မှာ ကောက်ဖီ သောက်လို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ ရှင်တို့မဆာကြသေးဘူးလား”

ထက်ခေါင်က ကောက်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းလိုက်သည်။

“သောက်တာပေါ့... ကျွန်တော်လည်း ဆာနေပြီ”

စစ်ရန်နိုင်က ပါကော်ဖီပန်းကန် လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“အဆင်ပြေတာပေါ့။ ကိုယ်လည်း ကော်ဖီသောက် ချင်နေတယ်”

နွယ်နီချိုက ကော်ဖီထည့်ပေးရင်းမှ -

“ရှင်တို့ဘာတွေ ပြောနေကြသလဲ”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က လေ့သံ ခပ်တင်းတင်းဖြင့်

“မင်းဟာ ဒီကျွန်းပေါ်က လူခြောက်ယောက်ကို သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်ကောင်လို့ စစ်ရန်နိုင်က ပြောနေတယ်”

ကော်ဖီကြော့ကရားအိုးကို ကိုင်ထားသည့် သူမ၏ လက်မှာ တည်ငြိမ်လျက် ပင်ရှိနေသည်။

“ဪ... ဒီလိုလား။ ကျွန်မက ကြောက်ရွံ့တုန် လှုပ်စရာ

ကောင်းတဲ့ မကောင်းဆိုးရွား မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဘဝ ဖြစ်သွားရပြီပေါ့”

စစ်ရန်နိုင်က အမူအရာမပျက်တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောသည်။

“အင်း ..ကိုယ့်အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်တာတွေကို တွေးကြည့်နေမိတာပါ”

ထက်ခေါင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး -

“နွယ်နီချိုကို လူသတ်ကောင်လို့ ခင်ဗျား ယူဆထားခဲ့ရင်တော့၊ သူယူလာတဲ့ ကော်ဖီကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မသောက်သင့်ကြဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို တော့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက အရောင်အနံ့မရှိတဲ့ အဆိပ်ရည် တစ်မျိုးမျိုးကို ကောက်ဖီထဲမှာ ထည့်ဖျော်ယူလာပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်တာဖြစ်ချင် ဖြစ်နေနိုင်တယ်”

စစ်ရန်နိုင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ..ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အတွေးချင်းတူသွားပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးနေမိတယ်”

စစ်ရန်နိုင်၏ မျက်လုံးအစုံက နွယ်နီချိုထံသို့ မသိ မသာ ရောက်သွားသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ကော်ဖီခွက်ထဲမှ ကောက်ဖီများကို တစ်ချက်တည်း မော့သောက်ချလိုက်သည်။

ထက်ခေါင်၏မျက်နှာ အမူအရာ မသိမသာပြောင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျားက တကယ်သတ္တိရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

စစ်ရန်နိုင်က ထက်ခေါင်ကို အေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော် သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာထက်ခေါင်။

စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ ညှဉ်းရို တာပါ။ တကယ်တော့ နွယ်နီချိုဟာ လူသတ်သမားလုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်းပေါ်က လူခြောက်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ တာ နွယ်နီချို မဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်ကောင်အစစ်ဟာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပါပဲ ..ဒေါက်တာထက်ခေါင်”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်သည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် -

ထက်ခေါင်၏ ညာလက်သည် ပတ်တီးကြိုးသိုင်း အောက်မှ အင်္ကျီအတွင်းသို့ လျှော့ခနဲ တိုးဝင်သွားသည်။

သူ၏ ညာလက်သည် မြွေဟောက်တစ်ကောင်နယ် လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ၏လက်ထဲ၌ နှစ်ဘက် သွားနှင့် အမဲလိုက်ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပါလာသည်။

ထက်ခေါင်က လျှပ်စီးလက်သည့်နယ် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ဓားပွဲခုံကို ကျော်၍ စစ်ရန်နိုင်ထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

အမဲလိုက်ဓားမြှောင်ဖြင့် စစ်ရန်နိုင်၏ ရင်ဝဆီသို့ အားကုန်ထိုးသွင်းထည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ -

နွယ်နီချို၏လက်တွင်း၌ ကိုင်ထားသော ကော်ဖီကြွေကဓားအိုးက အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ချလိုက်ပြီး သားဖြစ်သွားသည်။

ကော်ဖီကြွေကဓားအိုးတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမွှာ မှာ ကွဲကျလွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

ဒေါက်တာထက်ခေါင်မှာ အသံပင်မထွက်နိုင်ပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်ပုံလျက် သားလဲကျသွားလေတော့သည်။

xxxxx

အခန်း (၂၀)

စစ်ရန်နိုင်ကထက်ခေါင်အားကြီးတစ်ချောင်းဖြင့်သေချာစွာ
ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။

နွယ်နီချိုက ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စစ်ရန်နိုင်ကို
မော့ကြည့်လျက်...

"စစ် ..ကျွန်မတို့အဖွဲ့ထဲက လူတွေကို ထက်ခေါင် သတ်
တယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား"

"ဒါထက်ပိုပြီး သေချာစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ မင်းက
ကိုယ်ပြောတာ မယုံရင် ဘာဖြစ်လို့ကိုယ့်ကိုဝင်ပြီး ကူညီရတာလဲ"

"အို ..မကူလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ရှင့်ကို သူက ဓား ဖြောင့်နဲ့ပ
အသေထိုးနေတာ။ ကျွန်မ သံယောဇဉ်ရှိနေတဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ..ကျွန်မ
အသေမခံနိုင်ဘူး"

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"သူလူသတ်သမားဖြစ်တယ်ဆိုရင်၊ ရှင့်မှာ ခိုင်လုံတဲ့ သက်
သေအထောက်အထားတွေ ရှိရမှာပေါ့"

"သက်သေတွေ၊ အထောက်အထားတွေကတော့ အများ
ကြီးပဲရှိတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုတွေဟာ အပြင်လူက
လာပြီး လူသတ်တာမဟုတ်ဘူး။ အတွင်းထဲက လူကသာ လူခြောက်
ယောက်ကို ဆက်တိုက် သတ်နိုင်ခဲ့တာ။ လူခြောက်ယောက်သေ
တဲ့အထိ တရားခံကို ရှာလို့မရနိုင် သေးဘူး။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အပြင်က
လာတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဘာသံလွန်စမှလည်း မတွေ့ရ
ဘူး။ ဒီတော့ လူသတ်သမားဟာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိနေတဲ့ လူတွေထဲက
တစ်ယောက်၊ ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပိုပြီး သေချာသွားတယ်"

"ဒေါက်တာစံသာမြတ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဒေါ်သဏ္ဍာ ဟာ
ထမင်းချက်ပြီး ဒေါ်သဇင်ပဲ။ ဒေါက်တာစံသာမြတ်ဆီ ကရတဲ့
မှတ်တမ်းတွေထဲမှာ ဒေါ်သဇင်နဲ့ ဒေါ်သဏ္ဍာတို့ရဲ့ အကြောင်း
မှတ်တမ်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မပါဘူး။ တကယ်တော့ ဒေါ်သဇင်ဟာ
မိတ်ကပ်ပညာကျွမ်းကျင်တဲ့ သရုပ်ဆောင် တစ်ဦးပဲဖြစ်မယ်။ သူက
ဒေါ်သဏ္ဍာနဲ့ ဒေါ်သဇင်အဖြစ် နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီး အကောင်းဆုံး သရုပ်
ဆောင်ပြခဲ့တယ်။"

ဒေါ်သဏ္ဍာပျောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါက်တာစံသာမြတ်ရဲ့
အမူအရာ လုံးဝမပြောင်းလဲခဲ့ဘူး။ ထမင်း ချက်ကြီး ဒေါ်သဇင်
သေသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရော ဒေါက်တာစံသာမြတ် ချင်ခြင်း
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ အရပ် ကြီးပြတ် လဲကျလုနီးပါးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
ဒေါက်တာစံသာမြတ်ဟာ မလွှဲသာမရှောင်သာလို့ ဒေါ်သဏ္ဍာရဲပြုရုပ်ကို
ဈေးက ဖျက်ပစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒေါ်သဏ္ဍာပျောက်သွားသလိုလို့နဲ့ သံ
ယောင်လိုက်ညှိပေးပြောနေခဲ့တယ်။

ဒေါ်သဏ္ဍာနဲ့ ဒေါ်သဇင်ဟာ တစ်ယောက်တည်းပါဆို တဲ့
အချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခု ရှိသေး

တယ်။ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်အနေနဲ့ ဒေါ်သဏ္ဍာဟာ သူ့အတွက် အင်မတန်အရေးပါတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေအောင်မြင်ဖို့အတွက်ဒေါ်သဏ္ဍာဟာ အကြီးမားဆုံးအကူအညီ ပေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုလူမျိုး ရှတ်တရက်ပျောက်သွားတာကို သူက အေးတိ အေးစက်နေနိုင်ခဲ့တယ်။ ဗဟိုကုန်းမြေဆီကို သတင်းပေးတာမျိုး၊ အကြောင်းကြားတာမျိုး လုံးဝမလုပ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဗဟိုကုန်းမြေနဲ့ ဆတ်သွားဖူးကျွန်းတို့ လုံးဝ အဆက်အသွယ် မပြတ်သေးဘူး။ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်ဟာ ဒေါ်သဏ္ဍာ ရှတ်တရက်ပျောက်ဆုံးသွားတာကို မတုန်မလှုပ်အေးတိအေးစက်နဲ့နေနိုင်ခဲ့တာကတော့ ဒေါ်သဏ္ဍာဟာ တကယ် မရှိခဲ့လို့ပဲ။ ဒေါ်သဏ္ဍာဟာ တကယ်တော့ ဒေါက်တာစံသာမြတ်က ဒေါ်သဏ္ဍာကို ဟန်ပြုလုပ်ကြံဖန်တီးထားခဲ့လို့ပဲ။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဒေါ်သဏ္ဍာအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ဒေါ်သဇင် အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ လူသတ် တရားခံဟာ ဒေါ်သဇင် မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ နောက်ဆုံး အသက် မသေပဲ ကျန်ခဲ့တာဆိုလို့ မင်းရယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ ထက်ခေါင်ရယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။

နွယ်နီချိုက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး -

“ကျွန်မအပေါ်မှာပါ...ရှင်က သံသယဝင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...နွယ်နီချို။ မင်းအပေါ်မှာ သံသယဝင်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ အချက်အလက်တွေအရ ထည့်ပြီး စဉ်းစားရတာပါ။ တွေ့ရတဲ့ သံလွန်စတွေအားလုံး ကတော့ လူသတ်တရားခံဟာ ထက်ခေါင်ပဲဖြစ်ကယ်လို့ ညွှန်ပြနေကြတယ်။ လူ့ပုံစစ်အချက်ပေးစနစ် တည်ဆောက်ထား ပုံကို သိနိုင်ဖို့နဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ဖို့ဆိုတာက ဥလွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ မင်းနဲ့ ဗသုန်တို့က ဒီကျွန်းပေါ်ကို ကိုယ်

မရောက်ခင် တစ်ရက်ကြိုပြီး စောပြီးရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ထက်ခေါင်ကတော့ ဒီကျွန်းပေးကို ရောက်နေတာ လ.နဲ့ချီပြီး ကြာနေပြီ။ ထက်ခေါင်ဟာ ညအချိန်မှာ အိမ်ကြီးနေရာအနံ့သွစ်တံကြိုက်ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်တဲ့ လူဆိုတာကိုပါ ကိုယ် သိထားခဲ့တယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်၊ ဘာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုပါ .. ထက်ခေါင်က ကောင်းကောင်း သိထားတယ်။

“ဒေါက်တာအာကာ အသတ်ခံရတဲ့ ညက ကိုယ့်ဆီကို ထက်ခေါင်ကိုယ်တိုင်ပဲလာပြီး အကြောင်းကြားတယ်။ အခန်းထဲ သူဝင်လာတော့ လျှပ်စစ်အချက်ပေး ခေါင်း ဖဲလောင်းသံ လုံးဝ မမြည်ခဲ့ဘူး။ ဆက်မော် အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စကတော့ သူ့လက်ချက်ဆိုတာ သိပ်ရှင်းတယ်။ အဲဒီအချိန် ကတည်းက သူ့ကို သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

ထက်ခေါင်က သူ့ဇာတ်လမ်းကို သူထွက်ပြီး ခင်းခဲ့တယ်။ ဆက်မော်ဆီ သူထမင်းသွားပို့တော့ ဆက်မော်က သူ့ကိုထိုးကြိတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ ကိုယ်တို့ကို လာ အကြောင်းကြားတယ်။ အမှန်ကတော့ သူ့အကြံနဲ့ ဆက်မော်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဆက်မော်ကလည်း သူ့ကို ဖမ်းမိ ရင် ဒီကျွန်းပေါ်က လူတွေက သူ့ကို ဘယ်လို အရေးယူကြ မလဲဆိုတာ သိထားတယ်။ ဒီလို သိထားပါလျက်နဲ့ ဆက်မော်ဟာ ညဘက်မှာ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ။ အဲဒီ အဖြေကို မင်းကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်စမ်း နွယ်နီချို။ သေချာပေါက်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်က တော့ ဆက်မော်ဟာ လူတစ်ယောက်၊ ယောက်နဲ့ တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်ပြီး ချိန်းထားလို့ပဲဖြစ်မယ်။ ဆက်မော်ဟာ ဒီကျွန်းကနေ တစ်ခြားတစ်နေရာကို လွတ်မြောက်အောင် တက် မသွားခဲ့ဘူး။ ကျွန်းတစ်ကျွန်း...ကျွန်းမှာ

တစ်နေ့လုံးခိုအောင်းပြီး နေခဲ့တယ်။ ညဘက်ရောက်လာတော့မှ ဆက်သွားဖူး ကျွန်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ ချိန်းထားတဲ့လူနဲ့ တွေ့ဖို့ပဲ ပေါ့။

“အဲဒီအချိန်မှာ လူသစ်က သတိပြန်မရသေးဘူး။ ဆက်မော်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတဲ့လူဟာ ဆက်မော်ကို ချုပ်ထားတဲ့အခန်းထဲကနေ လွတ်မြောက်အောင် အကူအညီပေး လိုက်တဲ့လူပဲ။ အဲဒီလူက ထက်ခေါင်ကိုယ်တိုင်ပဲ။ သူ့အနေနဲ့ ဆက်မော်ကို အခန်းထဲမှာပဲ သတ်ပစ်ဖို့က မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆက်မော်အပြင်ကိုရောက်အောင် ဖန်တီးပေး လိုက်တာ။ ဆက်မော်နဲ့ သူ အပေးအယူ လုပ်လိုက်တာကြောင့် ဖြစ်မယ်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု နည်းပညာသစ် တွေရှိချက်ကို နေရာတိုင်းမှာ မျှဝေခံစားစေသင့်တယ်ဆိုတဲ့ ဆက်မော် ပြောခဲ့တဲ့စကားကို သူ့အနေနဲ့ လက်ခံကြိုဆိုတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဆက်မော်အကြိုက်လိုက်ပြီး ပြောခဲ့တယ်။

နောက်ပြီး ဒီနေရာကနေ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် သူက အကူအညီပေးမယ်။ အော်ပရေးရှင်းမှတ်တမ်းဖလင်၊ တိပ်ခွေ၊ အသံသွင်းကြိုးခွေတွေနဲ့ လှူငှက်ဖိုင်တွဲတွေကို သူက ဝမ်းယူပြီး ဆက်မော်ကို ရောင်းမယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်။ ဆက်မော်က ကျွန်းပေါ်ကနေ ထွက်ပြေး ချင်ဟန်ဆောင်။ ညဘက်ကျမှ ဒီကျွန်းကို ပြန်လာ။ ကျွန်းရဲ့တစ်နေရာရာမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြမယ်လို့ ချိန်းလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ထက်ခေါင်က ဆက်မော်ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးစာကို ရွေးပြီး ချပေး လိုက်တာ။ ဆက်မော်က ငါးစာပဲ မြင်တယ်။ ချိတ်ကို မမြင်နိုင်ဘူး...။

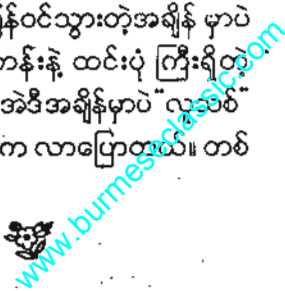
ဆက်မော်အနေနဲ့ ထက်ခေါင်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို အားရ ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခံလိုက်လိမ့်မယ်။ ထက်ခေါင်ကတော့ ဆက်မော်ကို သွေးအေးအေးနဲ့ သတ်နိုင်အောင် အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်လိုက်တာပဲ။

အပြင်မှာဆိုတော့ သူ့ကိုလွယ်လွယ်နဲ့ အမှုမပတ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ညဘက်မှာ ဆက်မော် ပြန် ရောက်လာတယ်။ ဆက်မော်ဟာ သူ အင်မတန်လိုချင်နေတဲ့ အော်ပရေးရှင်းမှတ်တမ်းတိပ်ခွေ၊ ဖလင်တွေနဲ့ ဖိုင်တွဲတွေကို မရလိုက်ပဲ အသွားထက်မြိနေတဲ့ ဧရာမပုဆိန်ကြီးတစ် လက်ကိုပဲ ထက်ခေါင်ဆီက ရလိုက်တယ်။ ထက်ခေါင်ဟာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သိပ်များတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဆက်မော်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အသားစလစ်သွား။ သွေးစတွေနဲ့ သောင်ပြင် ပေါ်က သံပွင့်လေးတွေကို ယူလာပြီး “လူသစ်” ရဲ့ လက်သည်း ကြားနဲ့ လူသစ်ရဲ့ဘေးမှာ ချထားပစ်ခဲ့တယ်။ လူသစ်ကို လူသတ်တရားခံ တစ်ယောက်အဖြစ်ဖန်တီးခဲ့တယ်။

“ကိုဗသုန်ကို ကျတော့ကော...”

“ထင်းတုံးတွေ ဖြတ်နေချိန်မှာ သူက ကိုယ့်ကို အကူ အညီ ပေးနေတယ် မဟုတ်လား။ မီးပုံက မီးခိုးတွေထွက် အောင် သစ်ရွက် စိမ်းတွေထည့်မှ ဖြစ်မယ်လို့ မင်းက ပြော တယ်။ ထက်ခေါင်က တစ်ယောက်တည်းတောအုပ်ထဲဝင် သွားပြီး သစ်ရွက်စိမ်းတွေ သွားခူး တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကံဆိုးရာတဲ့ ဗသုန်နဲ့ သူတောအုပ်ထဲမှာ ပက်ပင် သွားတွေ လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူက အသင့်ပါလာတဲ့ ဓားနဲ့ လွယ်လွယ်ပဲ ထိုးသတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အော်သံဟစ်သံ ရုန်းကန်သံ မျိုး လုံးဝမကြားခဲ့ရဘူး။ ထက်ခေါင်ဟာ ဗသုန်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ အမြန်ဆုံး သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်...”

“ကိုယ်တို့တတွေ၊ အိမ်ကြီးထဲ ပြန်ဝင်သွားတဲ့အချိန် မှာပဲ ဗသုန်ဟာ မသေသေးပဲ။ သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ထင်းပုံ ကြီးရဲ့တို့ နေရာအထိရောက်အောင် လာနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ “လူသစ်” ပျောက်သွားပြီလို့ ဒေါက်တာစံသာမြတ် က လာပြောတယ်။ တစ်

ယောက်၊ယောက်က "ဗသုန်" ကို သတ် သွားခဲ့တယ်လို့ပဲ ယူဆခဲ့ကြ တယ်။ ဗသုန်ကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားဟာ "လူသစ်"ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့အားလုံးကသတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

နွယ်နီချိုက ဆဲနွယ်များကိုပင့်သပ်တင်လိုက်ရင်းမှ "ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကို ထက်ခေါင်အနေနဲ့ ဘယ် လိုလုပ်ပြီး သတ်လိုရနိုင်မှာလဲ။ ရှင်တို့သုံးယောက်စလုံးက အတူတူ ရှိနေခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား"

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ၏အကျိုးအိတ်အတွင်းမှ ဝါယာ နန်းကြိုး ခွေကိုထုတ်ယူ၍ သူမကိုပြလိုက်သည်။

"ဒေါက်တာ စံသာမြတ် အသတ်ခံလိုက်ရလို့၊ စဉ်း စားရ တော်တော်ခက်သွားခဲ့ရသေးတယ်။ ဒေါက်တာ စံသာမြတ် အသတ် ခဲ့ရတဲ့အချိန်မှာ အဖြစ်နိုင်ဆုံး တရားခံ က မင်းဖြစ်နေတယ်။ အိမ် ပေါ်ကနေဆင်းလာပြီး အိမ်ကို ပတ်လျှောက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ကနေ ဓားနဲ့လှမ်းပေါက်လိုက်လို့ဖြစ်နိုင်တာကိုး"

သူမက ကျောလေးတွန့်လိုက်ပြီး -

"ကျွန်မအောက်ကိုဆင်းလာတာ သူများကိုသတ်ဖို့တောင် မကြံစည်နိုင်ပါဘူးရှင်။ လူသစ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးမှာ စိုးလို့ကြောက်ပြီး ဘာကိုမှတောင် မတွေးနိုင်တော့ဘူး"

"ထက်ခေါင်ကတော့ ရိုးရိုး အေးအေးကလေးပဲလုပ် သွားခဲ့တယ်။ ဒေါက်တာစံသာမြတ်နဲ့ ကိုယ်တို့အိမ်ထဲမှာရှိနေကြတုန်း ထက်ခေါင်က အန္တရာယ်ရှိ၊ မရှိ အခြေအနေကြည့် ပေးမယ်ဆိုပြီး အပြင်ကိုထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက အလွယ်တကူ လုံးဝမမြင်နိုင်တဲ့ ဝါယာနန်းကြိုးခွေလေးကို ယူသွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လှေကားထစ်အစွန်း တစ်ခုမှာ ကန့်လန့်ဖြတ် ချည်ထားလိုက်တယ်။"

ဒေါက်တာစံသာမြတ် ဆင်းလာတော့ ဝါယာနန်းကြိုးနဲ့ ခြေထောက် ချိတ်မိသွားပြီး မှောက်လျက်သား လဲကျသွားတယ်။ ဒီအခြေအနေ မျိုးကို စောင့်နေတဲ့ ထက်ခေါင်က ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကို အကူ အညီပေးမယ့်ပုံစံနဲ့ ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ဦးအောင် ပြေးဆင်းသွားတယ်။

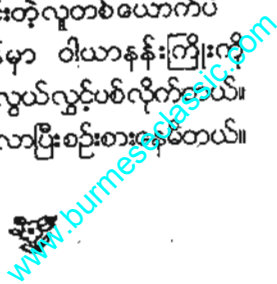
ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကို ပွေ့ထူပေးသလိုနဲ့ ရင်ဝကို ဓားနဲ့ အပြီးထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ဓား ဘယ်မှာဝှက် ထားတတ်တယ်။ ဓားထုတ်ယူပုံ ဘယ်လောက်မြန်တယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် မြင်ပြီးသားပဲ။ ထက်ခေါင်ဟာ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကွယ်ပြီး ချည်ထားခဲ့တဲ့ ဝါယာကြိုးမျှင်ကို ဖြတ်ထုတ် ပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါက်တာစံသာမြတ်ဆီပဲ အာရုံရောက်နေတော့။ ထက်ခေါင်ရဲ့ လှည့်ကွက်ကို လုံးဝ သတိမထားလိုက်မိဘူး။ မှောင်ရိပ်တစ်နေရာ ရာကနေ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဓားနဲ့လှမ်းပေါက်လိုက်တယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတယ်။

"ဒါဆို ဒေါက်တာစံသာမြတ်က သူ့ကိုယ် ဘယ်သူ သတ်တယ်ဆိုတာ ရှင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ပြောမသွားခဲ့တာလဲ"

"ထက်ခေါင်နဲ့ လှုပ်ရှားမှုက လျှပ်စီးလက်လိုက်သလို မြန်လွန်းတော့၊ သူဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာ စံသာမြတ်ကိုယ်တိုင် သတိမထားလိုက်မိလို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒေါက်တာစံသာမြတ် မသေခင်မှာ ပြောသွားခဲ့တဲ့စကားက လည်း ထက်ခေါင်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ စကားမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပြန်ဘူး"

"အင်း...ထက်ခေါင်ဟာ ကံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ"

"နောက်ပိုင်း လူရှင်းတဲ့အချိန်မှာ ဝါယာနန်းကြိုးကို ဖြေထုတ်လိုက်ပြီး အိမ်အပြင်ဘက်ကို လွယ်လွယ်လွယ်လွယ် ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီနေ့မနက်ပိုင်းမှ ကိုယ်တွေ့မိလို့ ကောက်ယူလာပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။"

အခုမှပဲအဖြေကိုရတော့တယ်”

“ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ရှင်က သက်သေပြစရာ ပြန်င်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခြားအချက်တွေ ရှိပါသေး တယ်။ လူသစ်ဟာ လူသားတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့ကိုအော် ပရေးရှင်းလုပ်ပေး ခဲ့တာအပြည့်အဝမအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်ဘက်လက်တစ်ဘက်ကို အသုံးချလို့မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့်အသက်တော့ရှင်သန်နေခဲ့တယ်။ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ လူသတ်သမားဟာ သူ့ရဲ့လက်ကိုပဲ အဓိကအသုံးပြုပြီး လုပ်သွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ လက်တစ်ဘက်တည်း သုံး နိုင်တဲ့ လူသစ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှလူသတ်သမား မဖြစ်နိုင် တော့ဘူး။

ပြီးတော့ “လူသစ်ဟာ ကိုယ်တို့ကို သတ်ဖို့မကြိုးစားပါဘူး။ သူ အဓိကသတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့လူဟာ “ထက်ခေါင်” ပဲ။ လူသစ်ဟာ ကိုယ်တို့နဲ့ နှစ်ကြိမ်ရင်ဆိုင်မိခဲ့ စဉ်တုန်းက ကိုယ်တို့ကို သူက လုံးဝဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး။ နှစ်ကြိမ်လုံးသူတစ်ဦးတည်းပြီးတိုက်ခိုက်ခဲ့တာ “ထက်ခေါင်” ကိုပဲ။ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျတော့မှပဲ သူက ကိုယ့် ကိုသတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တော့တယ်။ ဒါကလည်း သူ့နဲ့ကိုယ်ချောင်းပိတ်မိပြီး သူသေ။ ကိုယ်သေရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြရတော့မှာ သိလို့သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီးတိုက်ခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်”

နွယ်နီချိုခေါင်းတစ်ချက်ညီတ်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်တယ်..ရှင်ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကောင်းပြီ..လူသစ်ဟာထက်ခေါင်းကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ရွေးပြီး တိုက်ခိုက်ရတာလဲ။ သေသေချာချာစဉ်းစား ကြည့်ရင် အဖြေ တစ်စုံတည်းပဲပေါ်လာတယ်။ ထက်ခေါင်ကဒေါက်တာစံသာမြတ်ကို

စစ်ရန်နိုင် နှင့် လျှို့ဝှက်ကျွန်း

သတ်လိုက်တာ။ လူသစ်က အမှောင်ထဲကနေကြည့်ပြီး မြင်သွား ခဲ့လို့ပဲဖြစ်ရမယ်။ အိမ် ကြီးထဲက ဖြာထွက်နေတဲ့ မီးရောင်တွေက နေတစ်ဆင့် ထက်ခေါင်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို လူသစ်တွေ့နေလိမ့် မယ်”

“ထက်ခေါင်ရဲ့ကျောကွယ်နေတော့ ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကို ရင်ဘတ်ကိုစားနဲ့ ထိုးသွင်းလိုက်တာ မမြင်နိုင် ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှေ့သက် မှောင်ရိပ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ လူသစ် က ကောင်းကောင်း မြင် လိုက်ရမှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ထက်ခေါင်ဟာ လူသတ်သမား ဆိုတာလူသစ်နားလည်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တို့လူတွေကိုထက်ခေါင် မသတ်နိုင်ခင်မှာထင်ခေါင်ကိုအလျင်ဦးအောင်သတ်မှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ထက်ခေါင်ကိုပစ်မှတ်အဖြစ်ရွေးချယ်လိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ လူသစ်ဟာ ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေစဉ်တုန်းက တည်းက သတိ မရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြစ်နေနိုင်တယ်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာမင်းဝေနဲ့ ဒေါက်တာအာကာကို ထက်ခေါင်က သတ်ပစ် လိုက်တာကို သူမြင်ခဲ့ပြီးသားလည်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် -

ထက်ခေါင်ပြန်၍သတိရလာသည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်နေလျက်မှ စစ်ရန်နိုင် နှင့် နွယ်နီချိုကိုဖော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကျွန်တော့်ကိုဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

စစ်ရန်နိုင်ကအေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပြောသည်။

“ဟယ်လီကော်ပတာ ပြန်လာတဲ့အချိန်ကျမှ ခင်ဗျား ကို

သက်ဆိုင်ရာရဲအဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့လက်ထဲအပ်လိုက်ရုံပါပဲ”

“ကျွန်တော် ..ရူးနေတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထံထင် ကြပါနဲ့။

တကယ်တော့ကျွန်တော်လုံးဝမရှားပါဘူး”

နွယ်နီချိုကဒေါသသံဖြင့် -

“ဒါဆို ..လူခြောက်ယောက်ကို ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ရက်ရက်

စက်စက်သတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲ”

ထက်ခေါင်ကသက်ပြင်းတစ်ချက်လေးပင်စွာလှိုက်သည်။

“လူခြောက်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ သတ်

ပစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာပြောပြပါ့မယ်..”

* * * * *

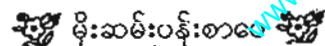
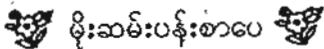

အခန်း (၂၉)

“သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရသလဲဆိုတော့ ဒီအော် ပရေးရှင်းကြီး အောင်မြင်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာမင်း ဝေခနဲ့ ဒေါက်တာအာကာတို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ဂုဏ်ယူဝင့် ကြား ချင်ကြတယ်။ ထောင့်လွှား ဂုဏ်တက်လွန်းကြတယ်။ တစ်ဦးက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး၊ တစ်ယောက် ဦးနောက် အထူးကုဆရာဝန်ကြီး၊ မူလကတည်းက ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မား မှုရှိတဲ့လူတွေ။ “လူသစ်” ရဲ့ အော်ပရေးရှင်းပြီးသွားချိန်မှာ သူတို့က ထပ်ပြီး ထင်ရှားကျော်ကြား လာကြဦးမယ်၊ ဂုဏ် သိက္ခာပိုတက်လာကြဦးမယ်၊ သူတို့ရှိနေတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့နာမည်ဟာ ပိုပြီး လောင်းရိပ်မိနေတယ်၊ သူတို့ရဲ့နာမည် တွေက အပေါ်ကနေ ဖိမိုးထားတယ်၊ ဒီတော့ “ထက်ခေါင်” ဆိုတဲ့ နာမည် ထင်ရှားကျော်ကြားလာဖို့အတွက် သူတို့နှစ် ယောက်ကို အရင်ဆုံး ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရတာပေါ့”

“ဒါဆို ကျန်တဲ့ လူတွေကျတော့ကော ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပြီး သတ်ရပြန်တာလဲ”

ထက်ခေါင်က မခိုးမခန့်ပြုံးသည်။

“ထမင်းချက် မိန်းမကြီး ဒေါသထင်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်မှာသွေးစွန်းနေတာ တွေ့သွားလို့ပဲ။ ပြီးတော့ ဆက်မော်က သူ့လှိုသစ္စာဖောက်။ သူ့ရဲ့လူတွေ ဒီကိစ္စထဲ ဝင်ပါလာမှာကို သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ဆက်မော် အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ဝက်ဝံနီအဖွဲ့ကို ဘယ်လိုလှိုပုဂံချက်တွေ ပေးမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။ ဗသုန်က သူ့နဲ့မသက်ဆိုင်ပဲ နဲ့၊ ကြားကနေဝင်ပြီး အချောင်နေရာယူမယ် အကောင်ပဲ။ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း တစ္ဆေတာဝိုပေးလိုက် တယ်။ လူသစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု၊ ဂုဏ် ရှိန် တက်မှုတို့ဟာ သူတို့ထက်စာရင် ကျွန်တော်ပဲ ရသင့်ရထိုက်တယ်။”

စစ်ရန်နိုင်က -

“ဒေါက်တာစံသာမြတ်ကျတော့ကော”

“သူလည်း နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားမှုနဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာ တက်မှုတွေကို အင်မတန် မက်မောတဲ့လူကြီးပဲ။ သူ့ကို မသတ်ပဲ ထားရစ်ခဲ့ရင် နာမည်ထင်ရှား ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မား ကျော်ကြားမှုတွေကို ဒီလူကြီးက လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး သိမ်းသွားလိမ့်မယ်။ သူ့ကောင်းစားဖို့ အခွင့်ကောင်းယူနိုင်ဖို့ မာန်တက်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်က လူသတ်သမား လုပ်ပေးရ သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလူကြီးဟာ အစကတည်းက လိမ်ခဲ့တဲ့လူလိမ်ကြီး။ “လူသစ်” ကို သူ့သားအရင်းပါလို့ ပြောလို့ပြော ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝအယုံအကြည် မရှိဘူး။ အမှန်ကတော့ “လူသစ်” ကို ကျွန်တော်တို့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် မှာစိုးလို့ လှည့်စား ပြောတာပဲ”

“အလံတိုင်ထိပ်မှာ ကြက်လျှာစွန်းအလံတင်ထားတာ ခင်ဗျားပဲမဟုတ်လား”

ထက်ခေါင်ခေါင်ညိတ်ဝန်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လုပ်စရာတွေ မပြီးပြတ်သေး ဘူး။ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဝဟိုကုန်းမြေက သက်ဆိုင် ရာ ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်မလာစေချင်ဘူး...”

“အစဦးတုန်းကတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် “လူသစ်” ကို အသက်ရှင်နေစေချင်တယ်မဟုတ်လား”

“သူ့ကို အသက်ရှင်နေစေချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု နန်းတော်ကို ဝင်သွားလို့ရ စေမယ့် အောင်မြင်မှု သရဖူလက်မှတ်ပဲ မဟုတ် လား။ လူသစ်ရဲ့ အသက်ရှင်သန်လာမှုကို ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ အရှင်သခင်ဟာ ကျွန်တော်ပဲ။ ကျွန်တော်ရော လူသစ်ပါ အောင်မြင်ထင်ရှားကျော်ကြား မှုကိုရလာကြမယ်”

ဟယ်လီကော်ပတာ အင်ဂျင်စက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြား လိုက်ရသည်။

နွယ်နီချိုက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွား၍ ကြည့်သည်။

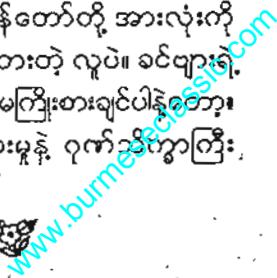
“ဟယ်လီကော်ပတာ ပြန်လာပြီနဲ့တူတယ်... စစ်”

ဒေါက်တာထက်ခေါင်က -

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားလွှတ်ပေးလိုက်ပါလားဗျာ”

စစ်ရန်နိုင်က အေးစက်သော အကြည့်ဖြင့် ထက် ခေါင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားက သိပ်ပြီး အကြံကြီးတယ်။ သိပ်ပြီးတော့ ရက်စက် လွန်းတယ်။ အခွင့်အရေးရလာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်ဖို့ ကြံစည်ထားတဲ့ လူပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကြံအစည်တွေ ထပ်ထုတ်ဖို့ မကြိုးစားချင်ပါနဲ့တော့။ ခင်ဗျားရဲ့ အောင်မြင်ကျော် ကြားထင်ရှားမှုနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြီး

မြင့်မူတွေ့အတွက် လူ့ခြောက်ယောက်ကို စတေးပစ်ခဲ့တယ်”

ထက်ခေါင်မျက်နှာပျက်သွားပြီး -

“ခင်ဗျား..ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို သက်ဆိုင်ရာ ရဲအဖွဲ့ဝင် တွေလက်ထဲ အပ်လိုက်တော့မှာလား”

“ခင်ဗျားနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ နေရာတစ်နေရာကို သူတို့ က ပို့ပေးကြပါလိမ့်မယ်”

ထက်ခေါင်က သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်စကားဆိုသည်။

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲနှာမည် ခံဒေါက်တာ ထက်ခေါင်” ဆိုတာ နာမည်ကျော်ကြားမှုနဲ့အတူ ပေါ်ထွက်လာဦးမှာ သေချာပါတယ်။ လူသားအသစ်တစ်ဦးကို ပြန်လည်ရှင်သန်နိုးထစေ ခဲ့ဖို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကုသပေးခဲ့တဲ့ ပထမဦးဆုံး ဆရာဝန်ဒေါက်တာ ထက်ခေါင်ဆိုပြီး နာမည်ထင်ရှားလာဦးမှာပါ။ ဒီအချက်က လူသားတွေ အားလုံးကို အမှတ်တရ ရရှိနေစေမှာပါ”

စစ်ရန်နိုင် အဆောက်အအုံအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရဲစခန်းမှူးကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ဒေါက်တာထက်ခေါင် နှင့် ပတ်သက်သည့် အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။

ရဲစခန်းမှူးကြီးက တည်ငြိမ်စွာ နားထောင်ပြီး ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်နေသည်။

ထို့နောက်

ဒေါက်တာထက်ခေါင်ကို သံမဏိ လက်ထပ်တစ်စုံ ခတ်၍

လွှဲပြောင်းခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ။

နိဂုံးချုပ်

စစ်ရန်နိုင်သည် သက်ဆိုင်ရာ ရဲအရာရှိများနှင့် တွေ့ဆုံ၍ အသေးစိတ်ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

“ဆတ်သွားဖူးကျွန်း လူ့ခြောက်ယောက် အသတ်ခံရမှု” နှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာက သာမန်လူသတ်မှုတစ်ခု အဖြစ်သာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းသွားကြမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာထက်ခေါင် မျှော်လင့်ထားခဲ့သည့် -

ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်လည်အသက်သွင်းရာမှ အောင်မြင်မှုရရှိလာခဲ့ရသည်။ အောင်မြင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ နာမည် ဂုဏ်သတင်း ထင်ရှားကျော်ကြား လိုမှုကို မက်မောစိတ်ဖြင့် လူသတ် မှုများ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသည့် အချက်ကို ဖော်ပြခြင်းမပြုကြ တော့ပဲ နေလိုက်ကြမည်ဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် -

ကာယကံရှင်” လူသစ်” မှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရပေပြီ။

သက်သေပြစရာအချက်ဟူ၍လည်းမရှိတော့ပေ။

ဒေါက်တာထက်ခေါင်၏ဆန္ဒအတိုင်းဖွင့်ဟဖော်ထုတ်လိုက်
ခဲ့ပါက ကြီးမားရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာရပ်များ ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာ
လိမ့်မည်။

သတင်းစာနယ်ဇင်းသမားများ၊ ဥက္ကဋ္ဌပြည်နယ် ဒေသသို့
အုပ်စုလိုက် စုပြုံရောက်ရှိလာကြမည်။ ပြည်သူ လူထု ထိတ်လန့်
ချောက်ချားမှုများ ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ မလိုလားအပ်သော
ပြဿနာရပ်များ ထပ်မံဖြစ်ပွားလာနိုင် သည်ဟု သက်ဆိုင်ရာမှ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မကောင်းဆိုးရွား မိစ္ဆာတစ္ဆေနှုန်းတော်” ဇာတ်လမ်းကို
သိလိုက်ရသဖြင့် ရဲစခန်းမှူးကြီးကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် တုန် လှုပ်
ရွောက်ချားသွားခဲ့ရသည်။

“ဆတ်သွားဖူး” ကျွန်းပေါ်၌ ကျန်ရှိနေသေးသော ဝိညာဉ်မဲ့
ခန္ဓာကိုယ်များကို အခြားသော အေးဖွဲ့လွန် နည်းစနစ်အသုံးပြုသည့်
အသင်းများသို့လွှဲပြောင်းပေးမည်ဟု စီစဉ်ထားကြသည်။

ဆတ်သွားဖူးကျွန်းပေါ်၌ -

သက်ရှိလူသားကပ်ဦး၊ တစ်ယောက်မျှ မကျန်ရှိတော့
သော်လည်း -

“တစ္ဆေခြောက်ခဲ ဘင်” ၏ဝိညာဉ်များမှာမူ ---

x x x x x x

ပြီး
ဇော်ထက်အောင်

